

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

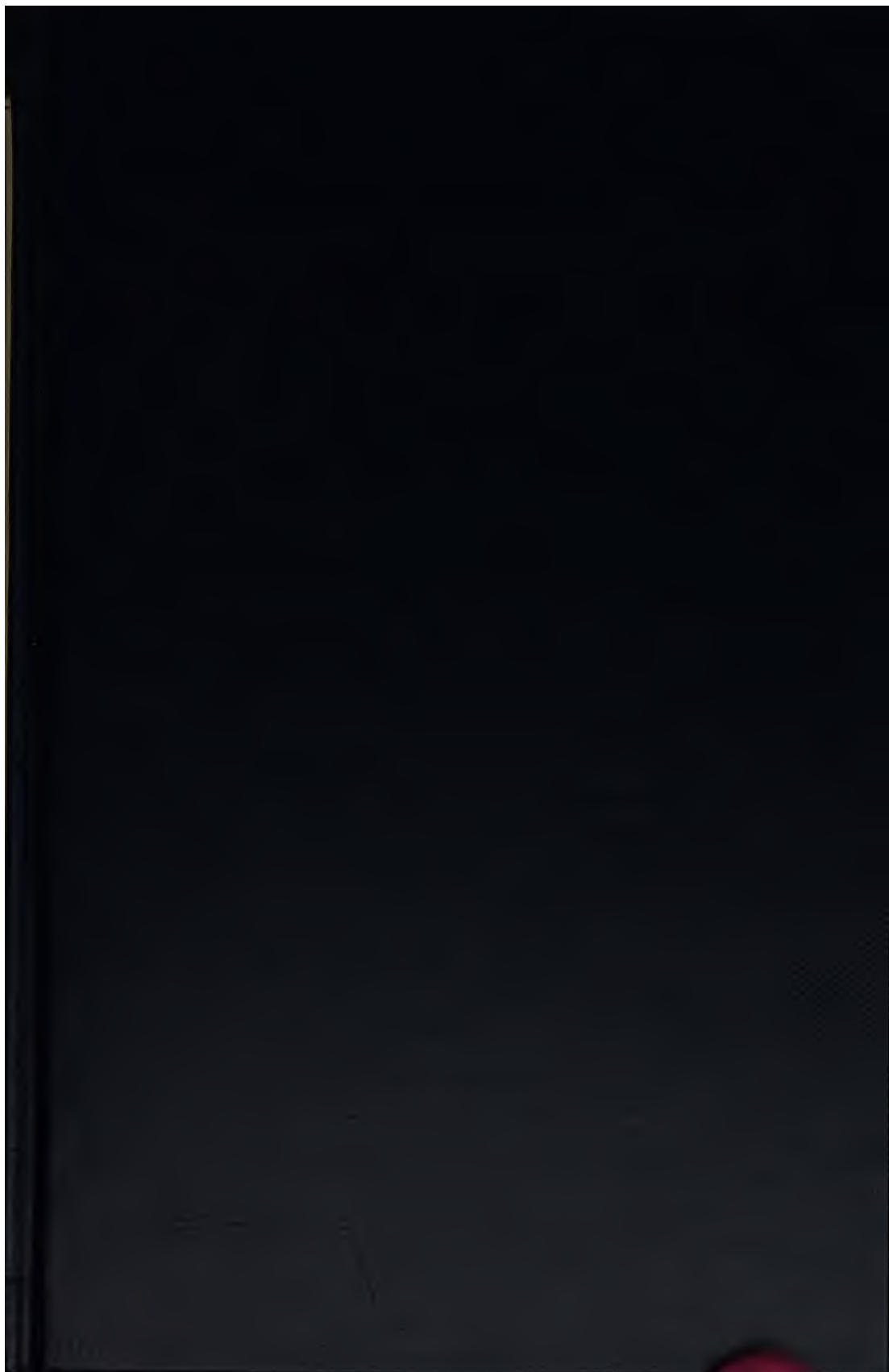
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

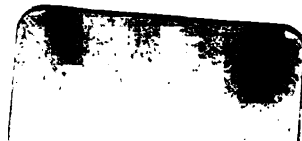
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

UNIVERSITY
LIBRARY

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

RECENSUIT ET INTERPRETATUS EST

Alumnus

FREDERICUS HENRICUS BLAYDES, M.A.

ÆDIS CHRISTI APUD OXONIENSES NUPER ALUMNUS.

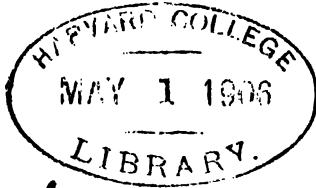
LONDINI,

D. NUTT : OXONII, J. H. PARKER :
CANTABRIGIÆ, J. ET J. J. DEIGHTON.

MDCCCXLV.

PAID

Ga 110.312.

Salisbury fund

EXCUDEBAT C. W. OLIVER, UPPINGHAM.

PRÆFATIO.

FABULARUM Aristophanicarum editionem, quæ contextum verborum quam maxime emendatum annotationumque idoneum delectum complecteretur, quum valde desiderari et ipse inter lectitandum sæpe expertus essem, et ab aliis in hac mea opinione confirmarer; non ingratum me lectori studioso facturum existimabam, si collectis et dispositis quæcunque hic illic sparsa virorum doctorum ad nostrum aut emendandum aut illustrandum commenta præcipue accommodata viderentur, et additis insuper, quæcunque ipse pro virili parte conferre possem, editionem commodam et necessaria quæque in parvo complexam instruerem. Nam profecto molesta et difficilis comici lectio esse solet ideo quod ad bene intelligendum eum multa volumina congeri, multas (ne dicam omnes) editiones adhiberi opus sit. Quæ enim hactenus prodierunt universarum nostri fabularum editiones, ut veteres istas et obsoletas, Kusterianam et Brunckianam, omittamus, ne recentiorum quidem ulla per se absoluta et *αὐτάρκης* (ut ita dicam) reperietur. Recentiores autem dico, quotquot post feliciter inventum exeunte superiori sæculo præstantissimum codicem Ravennatem in lucem prodierunt. Librum istum primus, sed negligenter, investigavit Invernizius, jurisconsultus Romanus; accuratiorem postea collationem ejus instituit, et in editione Londinensi publicavit Imman. Bekkerus. Sed sive ipsius Bekkeri sive typhotetæ negligentia ne ista quidem collatio satis accurate edita est. Nullus præterea harum editionum usus est; neque enim Invernizius

neque Bekkerus rem criticam tractavit aut aliquid ad textum emendandum contulit. Secuta est editio Bothiana, recensione nomine vix digna, quæ quanquam non pauca doctrinæ et acuminis indicia prodit, tamen caute admodum tractanda est; ut enim temerarie et inconsiderate in edendis scriptoribus antiquis versari soleat vir doctus omnibus, opinor, notum est. Præter has universarum fabularum editiones, Acharnenses singillatim ediderunt Hœpferus, Schutzius, Elmsleius; Equites Schutzius; Nubes Reisius, Schutzius, Hermannus; Vespas Conzius; Lysistratam Enger; Thesmophoriazusas Fritzche, Enger; Ranas Thierschius; Plutum Hemsterhusius, Fischer et Kuinoel, Thierschius. Fragmenta præter Dindorfium Th. Bergkii. Præterea fabulas quinque, Acharnenses, Equites, Nubes, Vespas et Ranas cum notis Anglicis edidit Mitchell. Sed singularum editionum merita aut vitia recensere operæ pretium non fuerit; et quominus id facere necesse sit, effecit vir doctrinæ exquisitæ et ingenii peracuti Gul. Dindorfius, qui unus optime de Aristophane meritus est, et omnes quot præcesserunt editores in emendando et interpretando eo longe superavit. De cuius opera in nostro restituendo posita pauca hic dicenda videntur. Textus quidem ille scripturam, partim librorum, partim conjecturæ ope eo usque restituit, ut recensio ejus, quanquam adhuc emendatricem manum expectat et multa plane vitiosa habet, tamen præcedentibus omnibus facile supersedere possit. Optimæ etiam sunt annotationes ejus ex critica quidem parte; sed eadem ad interpretandum comici sensum nequaquam satisfaciunt, neque facile careas uberiori variorum commentario. Ad illud desiderium supplendum præcipue in hac mea editione spectavi, proposito hoc mihi consilio, ut lector ibi omnia ad intelligendum nostrum necessaria præ oculis adque manum reperiret, neque tempus suum et pecuniam in aliorum commentariis comparandis et volvendis perderet. Notanda deni-

que est nuperrima et magnæ spei Aristophanis editio, a Rob. Engero curata, cujus duo volumina, *Lysistratam* et *Thesmophoriazusas* continentia, prodierunt Bonnæ a. 1844. Textum accurate recensuit et sæpe feliciter restituit vir doctus; infra scholia integra, et præterea annotationem selectam supplementi loco subjecit. Omnino optima et utilissima comici videtur hæc editio futura; quo magis sperandum est virum doctissimum opus tam feliciter inceptum reliquis fabulis curandis ad finem perducturum.

Hac præmissa præcipuarum nostri editionum recensione brevi, ad plenioris rationis meæ explicationem revertendum est. Duo maxime sunt, Lector benevole, quæ in hac nova fabularum Aristophanicarum editione paranda proposita mihi sunt; primum quidem, quod et maximi momenti est, ut ipsam comici scripturam, quantum fieri potest, emendatam et ad pristinum nitorem suum restitutam emitterem; deinde, ut commentarium brevem criticum et exegeticum annecterem, qui in compendio omnia ad intelligendum poetam necessaria suppeditaret, et lectori copiam ejus sine distractione mentis perlegendi faceret.

Jam, quid ad textum emendandum seu refigendum contulerim, quamque rationem in ea re perficienda adhibuerim, breviter exponam. Quum nullam nostri fabularum recensione integriorem quam Dindorfianam, nullam quam tutius sequerer, exstare scirem, eam tanquam fundamentum in hac mea editione adhibendam putavi. Itaque postremam viri doctissimi recensione, ut quæ maxime accurata et limatissime expolita videretur, secutus sum, qualis Lutetiæ nuper prodit typis Didotianis pulcherrime excusa anno 1838. Sed eam, quanquam optimam, noluimus intactam servare; nam multa (ne dicam plurima) erant corrigenda, quæ viros doctos adhuc aut latuerant, aut desperata atque intentata jacebant. Adde quod Dindorfius, ut verbis utar Engeri in Præf. ad *Lys.* p.

vii, “ a Brunckio pendet, maluitque vir doctissimus in annotationibus criticam artem aliquanto melius factitare, quam in ipso verborum contextu, qui modo Brunckii conjecturas, ubi iis non opus erat, repræsentat, modo librorum vitia tenet, ubi emendanda.” Quo minus dubitanter corrigendi opus, ubi vulgata scriptura prava aut suspecta esset, suscepi: idque partim librorum auctoritate, partim et sæpius conjecturæ ope adventitia curavi. Libros quidem novos (ut expectari poterat) nullos conferre mihi contigit, neque operæ pretium duxi notos istos et vulgatos denuo inspicere, qui tam sæpe et accurate a viris doctis excussi essent. Statui igitur lectiones librorum, quales in Annotationibus Dindorfianis Oxonii editis anno 1837. exhibentur, sequi et in usum meum adhibere. Hujus autem fabulæ neque multi neque optimi sunt libri, si eos cum libris Nubium, Ranarum, Pluti et aliarum fabularum conferas; et ipse codex Ravennas, cujus in plerisque reliquis fabulis emendandis tam insignis et egregius usus atque auctoritas est, in Acharnensibus paullo deterioris notæ et *ἐπιτομὴ ἤττω* reperietur. Quare latior nobis in hac fabula difficillima restituenda patere videbatur conjecturæ campus; quum enim pauci tantum innotuerint Aristophanis codices, neque alios repertum iri probabile videatur, unum hoc restat remedium ad auctorem sanandum. Quo ego libere, et præcipue in locis difficilioribus, audacter nonnunquam usus sum (e. g. 347. 1093. 1096.); ita tamen, ut nihil nisi perpense et post diutinam ac laboriosam cogitationem mutandum duxerim. Spero igitur fore, ut temeritatis saltem crimine absolvam; et sicubi vagatus in errorem incidero, lenius mecum agatur. Ratio autem ex conjectura emendandi quam adhibui, quamque unice tutam et legitimam puto, hæc est; ut scriptorem, quem corrigis, cum se ipso potius, quam cum aliis scriptoribus, conferas: alius enim est usus comicorum, alius tragicorum, alius prosæ orationis scriptorum. Hanc legem

semper, ubi licuit, in nostro emendando religiosissime servavi. Quæcunque conjecturæ, sive meæ, sive alienæ, certæ et indubitabiles aut saltem valde probabiles viderentur, in textum plerumque recepi; alias, minus certas et dubitationi nonnulli obnoxias, in annotationem rejeci. Scio quidem esse, qui nullam lectionem, nisi librorum auctoritas accedat, in textum admittendam censeant; meris autem conjecturis, quamvis sint probabiles, locum tantum in adjunctis notis assignandum. Quod si primarium editoris officium et quasi propositum est auctorem suum ita curare, ut non modo legi, sed etiam intelligi queat, licentia aliqua ex conjectura corrigendi arbitrio ejus et sensui concedatur necesse est, non illi quidem temerario et præcipiti, verum cauto et prudenti: qua licentia an modeste ac feliciter usus fuerit, hoc penes viros doctos erit decernere. Verissime enim mihi de hac re judicare videtur v. d. Carol. Herm. Weise in Præfat. ad Plautum p. x. "non unice in restituenda veterum lectione sequendos esse vel optimos libros, si vel aureis literis sint exarati, sed apprime præter illos et judicium esse adhibendum, et analogiam usumque scriptoris esse sequendum, et alios esse audiendos, si qui fortasse bene de quibusque locis jam antehac statuerint." Quænam hujus ipsius fabulæ conditio hodie esset, si nihil, nisi quod librorum ductu et auctoritate commendaretur, ad textum emendandum conferri licuisset? Quod ad metrorum dispositionem, Dindorfium etiam in hac re ducem habui; neque nisi in perpaucis locis, ubi textus corrigendus erat, ab eo discessi. Interpunctionem meo arbitrio nonnunquam et tacite correxi; verum siquando istæ correctiones sensum loci multum afficerent, semper in annotatione indicavi. Denique ex hac parte intelligendum velim, nunquam me textum Dindorfianum deseruisse, nisi admonito in notis lectore; in cæteris, ubi tacui, aut scripturam a viro doctissimo receptam probasse, aut saltem nihil melius ipsum habuisse, quod proponerem.

Annotationis duplex, ut par est, fuit ratio, critica et exegetica. Et in critica quidem annotatione hanc legem sedulo servavi, ut librorum dissensionem tum modo notare, quoties ejusmodi ea esset, ut dubitationem aliquam movere aut justam disputandi materiam præbere posset. Quod præcipue in locis obscuris et vexatis factum est, ubi aut omnes aut plurimas memoravi. Sed plerumque brevitati quam maxime studui, ob eamque causam nolui ingentem et promiscuam lectionum congeriem aut apparatus criticum, quem dicunt, apponere, qui lectori molestiam ac tædium afferret, et quasi nauseam crearet. Conjecturas præterea doctorum virorum, quot probabiles ac memoratu dignæ viderentur, ut et meas ipsius multas attuli. Sed brevitatis causa, in eandem conjecturam si incidissent aut probassent plures, satis plerumque habui primum cujusque auctorem nominare.

Etiam in annotatione exegetica lectori consulendum duxi, operamque dedi, ut quam maxime brevis essem. Itaque decertas optimorum interpretum, præcipue Bergleri et in hac fabula Elmslæii, notas apposui, quæcunque maxime ad nostrum elucidandum aut illustrandum conducirerent. Quando autem aut perperam aut minus accurate, aut denique non satis perspicue aut rotunde comici sensus exprimi videretur, ipse interpretationem aut refinxit, aut novam de integro suppeditavi. Ne autem videar scripta aliorum in meum usum compilasse, hoc monitum velim, aliquando me in levioris momenti rebus sententiam et fortasse aliquatenus ipsam orationis formam ex aliorum annotationibus mutuatum esse, omisso brevitatis causa auctoris nomine; neque enim, si quis locum similem e nostro contulisset, religioni habui nomen ejus apponere, qui primus istum locum laudasset, quum præsertim mihimet ipsi plerumque similes comici loci sponte in mentem venire soleant. Hoc tamen confidenter profiteri possum, nusquam me, ubi de quæstione graviore ageretur, aliorum labores surripere

voluisse, aut gloriolam qualemcunque, quæ aliis debetur, mihi ipsi vindicare.

Scholia Græca non integra apposui (neque enim operæ pretium videbatur), sed satis habui ex illis identidem decerpere, quæcunque ad illustrandum poetam necessaria aut utilia viderentur. Vereor enim ne sic annotationes meæ, quæ fines constitutos aliquanto longius quam expectabam excesserunt, molestiam lectori afferant. Sed in locis corruptis et vexatioribus (quorum in hac fabula mirum quantus proventus est), et in istis diverbiorum partibus, ubi dialecto Dorica Megarensis, Æolica Bœotus loquuntur, non potui non paullo prolixior esse et ultra modum propositum excurrere. Omnino constitutum mihi ab initio erat nullam in toto opere quæstionem difficilem intactam mittere; in qua re perficienda vix dici potest, quantus mihi labor exhauriendus fuerit: nam in innumeris fere locis obscurioribus ipse solutionem excogitare coactus sum. Parum opis in hujusmodi locis attulerunt interpretes, quod genus hominum in rebus planis et cuiusvis fere tironi notis annotationes suas ad fastidium usque prolixas oggerere solent; quum vero ad perplexum et intricatum locum perventum fuerit, aut sicco pede transeunt (quod dicunt), aut quæstionem adeo breviter et ambigue tractant, ut nihil certi elici possit. Quæ quum ita sint, permulta mihi, præsertim in hac fabula, solvenda sese obtulerunt. Quorum nullum detrectavi, sed periclitari semper opinionem ut in re incerta malui, quam tacendo fraudem facere lectori. Nihil sciens inexplicatum præterii, nihil certe intentatum reliqui. Quod si identidem, imo sæpius, in errorem inciderim (nam humanum est errare), veniam concedet lector, qui nolens errare malit, quam conscius fraudare. Ob eandem causam quæ non potui ipse probabiliter emendare loca (multa autem sunt), tamen notavi, et injecta dubitatione, feliciori aliorum sagacitati et acumini sananda reliqui. In hac fabula præcipuam operam

navavi in restituendis Doricis et Æolicis, quæ non satis accurate a prioribus tractata erant, neque adeo nunc integra omnino videntur; nam proclivis ibi maxime erat librorum depravatio. In qua parte operis multum mihi profuerunt Ahrensii duo de dialectis Æolica et Dorica libri; in quibus vir doctus utriusque dialecti normas et rationes accurate, quanquam non semper feliciter, investigavit. Plurimum etiam ubique fere ad illustrandas nostri fabulas mihi inservit Comœdiæ Atticæ reliquiarum collectio ab Aug. Meineckio curata et annotationibus instructa; cujus tamen operis utilissimi desideratur adhuc index.

Addendis in calce libri subjectis opus fuisse doleo, sed quum dies diem doceat, meliora quædam et nova inter scribendum mihi oblata in appendicem potius rejicere, quam omnino omittere visum est, ut opusculum meum omnibus numeris quam maxime absolutum lectori traderem. Pauca denique de re graviori dicenda sunt. Aristophanem integrum edidi, a quo multa fortasse recidere velit lector austerus et ultra modum delicatus. Sed quominus hanc expurgandi rationem insisterem, multa me dissuadebant; neque, ut fatear, satis causæ esse videbatur. Primum enim illud in nostro, nisi cum damno maximo et fabulæ connexionis ac tenoris interruptione, fieri non posse sentiebam: sæpe enim fit, ut ubi obscœnum aliquod excidas, multa simul honestissima et pulcherrima propter sententiæ nexum invitæ tollere cogaris. Quemadmodum hanc ipsam fabulam expungendo et curtando non minus quam centum et viginti octo versibus minorem reddidit nuper editor Anglicanus, qui nimis modestiæ lectorum consuleret. Sane hoc est vim inferre libris! Quid quod plurima impudica habet noster? dolendum quidem est eam fuisse morum licentiam temporibus, quibus vixit poeta; neque nostrum est defendere. Sed, quanquam in singulis locis habeat comicus quod modestas aures lædat, ipsarum tamen fabularum

propositum laudabile aut certe innoxium esse concedendum est. Nunquam non vitium reprehendit, nunquam non virtutem laudat. In hac ipsa fabula, ut in *Pace* et *Lysistrata*, non aliud consilium habet comicus, quam ut civibus suis bello diutino afflictis pacem commendet; in *Vespis* nimium litigandi studium festive perstringit; in *Nubibus* pravam et degenerem disciplinæ conditionem damnat: in *Avibus* et *Ecclesiazusis* malam reipublicæ administrationem tangit; in *Equitibus* acerime in improbum demagogum, pacis perturbatorem et belli suasorem, *Cleonem* invehitur; in *Ranis* languentem musicæ et poeseos conditionem notat; in *Thesmophoriazusis* *Euripidem* vellicat, et obiter vitia muliebria sui temporis insectatur; denique in *Pluto*, diversæ omnino indolis fabula, insanum pecuniæ amorem graphice depingit et deridet. Præterea veterum scriptorum libros non ideo frequentamus, ut aut mores ibi depictos aut falsas et profanas eorum de rebus divinis notiones imbibamus; sed caute, antiquitatis tantum studio ac scientiæ amore. Ut hoc sit, quum non modo adolescentium et adultorum, sed etiam puerorum in gratiam scriberem, pudicitiae quam maxime consulendum duxi; itaque sicubi obscœna essent, vel silentio præterii, vel tribus verbis explicavi, nisi in paucis aliquot locis male aut parum a prioribus intellectis, in quibus, ut æquum erat, paullo diutius immoratus sum, ita tamen ut in expositione, quidquid offensionem esse posset, sedulo vitarem. Omnino de hac re satis erit viri, quamdiu vixit, literarum amantissimi et sane optimi, *Nicolai Eligii Lemairii*, sententiam in defensionem meam afferre, qui in præfatione ad editionem Parisiensem *Juvenalis*, "Non laudamus, inquit, *Catulli*, neque *Latinorum* prope quotquot sunt poetarum, falsa fretam opinione licentiam; credimus tamen perperam munere suo defungi editores, qui *Latinis* auctoribus expurgandis, id est castrandis, operam tempusque suum consumunt. Hinc sæpe fatiscit et abrumpitur mutilata

oratio; ex reliquiis imperfectis absurdus sæpe aut nullus sensus elicitur; succisis velut articulis manca et enervia jacent argumenta; denique cadaver auctoris, non vivum et plenum sanguine corpus exhibetur. Alii ex ipso textu quicquid non placuit eraserunt; nec puduit illos sua verba, suas quandoque sententias infarcire, ad sananda vel obducenda, quæ fecerant ipsi, vulnera. Alii lasciva quæque, per se plerumque obcurissima, sine commentario reliquerunt; acciditque, ut pudoris specie suam hic ibi velantes ignorantiam, quidquid non intelligunt, pro incesto habeant; quidquid nesciunt, damnent. Absit, ut istorum exemplis regamur! immo vero, quantum in nobis fuit, nihil inexplicatum, nihil certe intentatum omisimus. Nec enim nos incusandi sumus, si tam audax fuit apud veteres morum et sermonum licentia."

Non minus autem mirum quam dolendum est nusquam absolutum extare Lexicon dictionis Aristophanicæ, id quod ad intelligendum nostrum, ut ad emendandum præsertim in particulis et aliis ejusmodi levioribus rebus mirum quantum utilitatis allaturum fore nemo dubitare potest qui quam peculiaris sit stylus comicus et ab omni alio non modo prosaico sed etiam poetico diversus reputet. Quid quod ne vocabulorum quidem indicem habemus, qui eo nomine dignus sit? Nam Caravallæ qui plerumque usurpatur (Oxonii a. 1822), turpissimis et fere innumeris erroribus refertus est, et plurima etiam omittit. Adde quod vir bonus Aristophanis editione Kusteriana usus est, et eandem in numerandis versibus sequitur; ut hodie nullus fere ejus usus sit. Neque hoc desiderium explet Lexicon Græco-Anglicanum Sanxæii, in quo nonnisi pauca quædam dictionis exempla memoratu dignissima tanguntur, omissis omnino quæ ad criticam et grammaticam illustrandam conferri poterant. Vitiis præterea plurimis et hoc vocabularium abundat; neque quidquam antiquo indici Brunckiano præstat. Sperandum igitur, quum tantum hodie

vigeat dramaticorum Græcorum studium, neque ultimum locum habeat comicorum princeps, extiturum aliquando qui indicem in nostrum omnibus numeris absolutum contexit, quales cum maximo literarum bono extant in Æschylum, Sophoclem, Euripidem, Pindarum, Herodotum, Platonem, Demosthenem, Xenophontem et in alios plerosque veteres optimæ scriptores notæ.

Hæc fere sunt, L. B., quæ de instituto editionis hujus proposito et consilio monenda erant. Quod si tibi comicorum principem vel paullo emendatiorem et sensum ejus planiorem quam erat fecero, non pœnitebit me operis suscepti, gravis illius quidem et laboriosi, sed tamen (fateor) jucundi. Ipsam quidem scripturam, qualis ab ipso comico data est, quominus unquam restitutum iri speremus multa obstant, ut librorum in multis fabulis paucitas, traditionum grammaticarum et præceptorum insignis discrepantia, magna vitiorum inveteratorum copia, frequentes librariorum interpolationes, denique aliorum comicorum reliquiarum, quibuscum Aristophanicis conferamus, desiderium. Sperandi profecto illud locus non est; nihilominus, quanquam hic illic quæstiunculas aliquas leviores dijudicare et ad liquidum perducere non possumus, neque apertiora vitia remove, plerumque tamen textus eo usque emendatus et perpurgatus est, ut facile intelligi possit: longe enim diversus est Aristophanes hodiernus a vulgato isto Brunckiano. Multo minus sperare audeamus fore, ut totam vim comicam ejus, et multiplices alteque reconditas allusiones æque bene intelligere et æstimare possimus, atque ipsi olim spectatores Athenienses. Nobis quidem, qui intimam reipublicæ Atheniensium id temporis conditionem, et mores ac consuetudines eorum vitæque domesticæ rationem, et omnino rerum Græcarum historiam, non nisi ex parte et parum accurate cognitas habeamus, lateat magna pars leporis Aristophanici, nunquam fortasse elucidanda, necesse est. Sed in fabulis ejus superstitionibus, ut fragmenta mittam, satis

superque restat, quod nobis ingenii ejus profunditatis vastæ et singularis fecunditatis admirationem moveat; neque dubitare possumus, quin, ut in comœdia antiqua Attica palmam ille tulit, sic nullus eum comœdiæ scriptor, cujuscunque terræ aut sævi, appropinquaverit, ne dicam æquaverit aut vicerit.

His præmissis, hanc primam fabulam in publicum emittimus; quæ si consilium, quo susceptum est hoc opus, assecuta fuerit, speratamque tibi utilitatem attulerit, optatum mihi continget, operamque meam bene collocatam existimabo. Brevi, spero, altera a nobis et ordine proxima nostri fabula Equites, simili modo instructa, in lucem prodibit. Interea, lector humanissime, de hoc meo qualicunque opusculo judicium lene et benignum feras iterum iterumque rogo.

DABAM SEPTEMBRIS DIE 29°, 1845.

CONSPECTUS LIBRORUM.

Libri ad hanc fabulam emendandam a viris doctis adhibiti sunt Ravennas (R), Parisienses tres (A. B. C.), Florentini duo bibliothecæ Laurentianæ (r. Δ), et Vaticano-Palatinus (Vat.). Ex quibus notæ præstantioris sunt R. A. r. Vid. indicem librorum apud Dindorf. Præfat. ad Annotationes Aristoph. p. xiii—xvi.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐκκλησία ὑφίστηκεν Ἀθήησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιούστας τοὺς ῥήτορας καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατώντας Δικαίωπολις τις τῶν αὐτοφυγῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τοῦτου δὲ διὰ τινας, Ἀμφιβίου καλουμένου, σπεισασμένου κατ' ἴδιαν τοῖς Δάκωσιν, Ἀχαρτικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαίωπολιν ὀρώντες, ὡς ἐσπεισμένοι τοῖς πολεμωτάτοις καταλύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιζήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσεσθαι, ἐφ' ᾗ φτ', ἀν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἔλθων ὡς Εὐριπίδην, αἰεὶ πτωχικὴν στολὴν καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου βακχάμασι παραφδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δὲ τινῶν ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἴτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἐτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρηκτός αὐτοῦ, ἐπιφανὲς Λάμαχος θορυβεῖν πειράται. εἴτα γενόμενου διεκκυσμοῦ κατενεχθεὶς¹ ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαίωπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς² διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαίωπολιδος ἀγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία αὐτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πρᾶσιμα παραγίνεται. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος ἐγγέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον³ ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενός τινα ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαίωπολις καὶ βαλὼν εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορον ἐξάγει ἐκ τῶν Ἀθηναίων παραδίδωσι. καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλείονων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικούντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Σοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν ἦκων κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὄπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν τὸν δὲ Δικαίωπολιν παρὰ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δειπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαίωπολις δεδειπηκὸς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εἰς σφόδρα πεπονημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους⁴ ἀρχοντος ἐν Ἀθηναίοις διὰ Καλλιστράτου⁵ καὶ πρῶτος ἦν δεύτερος Κρατῖνος Χαιμαζόμενος (οὐ σώζονται) τρίτος Εὐπολις Νουμηναίος.

1. κατενεχθεὶς) Imo, ni fallor, κατελεγχθεὶς *convictus*.

2. δικαστὰς) Aut δικαστὰς et κριτὰς *confudit grammaticus*, aut *θεατὰς vel ἀκροατὰς scripsit. ELM.*

3. γόνον) Fort. γόνον. Nisi *φόρον* aut *φορτίον* scripserat.

4. Εὐθυμένους) Εὐθύδημος *recte corrigunt e Diodoro Sic. xii. 58. Athenæo p. 218 B. Εὐθύνης* vocatur ab auctore vitæ Thucyd. p. xxxvii. Archon Euthydemus erat Olympiadis octogesimæ octavæ anno tertio (A.C. 426. et 425); qui sextus belli Peloponnesii annus erat. V. *huj. fab. vv. 266. 890. Error ortus est e v. 67.*

5. διὰ Καλλιστράτου) Cujus histrionis nomine etiam Babylonios, ut Philonidis primam fabulam Dætalenses, duobus proximis annis docuerat. De qua re uberius exposuit Dind. in Præfat. ad hanc fabulam.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ΚΗΡΥΞ.

ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ βασιλέως

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

[ἤκοντες.

ΘΕΩΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.

ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.

ΘΕΡΑΠΩΝ Εὐριπίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ΚΟΡΑ, θυγατέρε τοῦ Μεγαρέως.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΚΑΡΟΛΟΥ
ΛΟΓΟΘΕΟΥ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚ. Ὅσα δὴ δέδηγμαί τὴν ἔμαντοῦ καρδίαν,
ἦσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ, τέτταρα
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμακοσιογάργα.
Φέρ' ἴδω, τί δ' ἦσθην ἄξιον χαιρηδόνος ;

1. Dicæopolis, senex agrestis et pacis cupidus, in Pnycem concionis locum summo mane advenit ; quum autem neminem præter se ipsum adesse videt, malam urbis fortunam et miserias suas cum indignatione enumerare incipit.

2. *Quæ vero me delectarunt, pauca sunt, perpauca, quatuor omnino.* Additur τέτταρα eodem fere modo, quo ἀπέραντον in Nub. 1. & Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρέμα τῶν νυκτῶν ὄσον, | ἀπέραντον. i.e. *satin' magna res est noctium ! plane infinita.* Cf. Pac. 525. 526.

Βαιά) βαιός in singulari valet *parvus*, ut γλωτταν βαιὸν Nub. 1011. ῥήσος—βαιά Aeschyl. Pers. 448. βαιοῦ χρόνου Soph. Œd. C. 398. In plurali valet *pauci*, ut Pind. Pyth. 9,133. βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικιλλεῖν, ἀκοὰ σοφοῖς. Aeschyl. Pers. 982. βαιὰ γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν. Similiter *ὀλιγός parvus*, *ὀλιγοί pauci*.

3. *ψαμμακοσιογάργα*) Vox ab Aristophane lepide ficta ad numerum infinitum significandum. Est autem composita ex duobus vocabulis, quorum utrumque multitudinem exprimit, *ψαμμακόσιος as the sand in number* (ad instar *ἑξακόσιος, ὀκτακόσιος, &c.*) et *γάργα acervi* (a verbo *γαργαίρειν plenum esse*). Sic Eupolis dixit : ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους. Noster in Lemniis (fr. 327) : ἀνδρῶν ἑπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαυ' ἔστια. Aristomenes : ἔνδον γὰρ ἡμῖν (addendum ἔστιν ἀνδρῶν ex Macrob. Saturn. 5, 20.) γάργα. Sophron : ἀ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαυε. Cratinus : ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. Quæ exempla protulit scholiasta, et ex tragœdia *χηρημάτων τε γάργαυα*. Adde Alcaëum in Cælo : ὄρω δ' ἀνωθεν γάργαυ' ἀνθρώπων κύκλω.

4. φέρ' ἴδω, τί δ'—;) Av. 812. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τῶνομ' ἔσται τῇ πόλει ; Epicharmus ap. Diog. Læert. III. 12. φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητὰς ; τίς εἰμέν τοι δοκεῖ ;

ἐγὼ δ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ἐνφράνθην ἰδὼν, 5
 τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν.
 Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἰππέας
 διὰ τοῦτο τοῦργον ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

χαιρηδόνος) Vox comice ficta χαιρηδὼν ad exemplum voc. ἀληθῶν.
 5. ἐνφράνθην ex lemmate scholiastæ Dindorf. Sed revocandum, quod vulgo legitur, ἐνφράνθην; quemadmodum in ipso scholio scriptum. Non videntur ejusmodi verba aucta fuisse: de qua re recte præcipit Herodianus p. 314, 38. Herm. Vide Enger. Lex. Soph. vol. 1. p. 710. 717. Quare in Pl. 626, ubi legitur ἡτρεπισμένα, scribendum potius εἰτρεπισμένα cum. V. et qui habet εἰτρεπισμένα: R. εἰφραυον recte legitur Platon. p. 237 A.

6. τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν) Duplex de hac re narratio scholiastæ est, altera ab ipso conficta, punitum Cleonem esse propter injurias equitibus illatas, altera ex Theopompo repetita, quinque talenta ab insulanis accepisse Cleonem, qui Atheniensibus persuaderet ut tributa illis imposita minuerent. αἰσθόμενοι δέ, pergit scholiasta, οἱ ἰππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν αὐτόν. Ex quo tantum videtur colligi posse, equitum studiis factum esse ut Cleo acceptam ab insulanis pecuniæ summam redderet vel sponte vel γραφῇ δῶρων petitus, quæ ab heliastis judicanda fuit: nam quod grammaticus in argumento Equitum scriptorque vitæ Aristophanis p. xiii. ed. Kust. autumant, damnatum ab Equitibus Cleonem esse (καταδικασθῆναι), ipsorum est commentum non cogitantium judicariam potestatem equitibus Atticis nullam unquam fuisse. Gravem autem cum equitibus inimicitiam exercuisse Cleonem documento est Equitum fabula. Quinque talentorum numerum in medio relinquimus utrum proprie intelligi voluerit Aristophanes an numeri rotundi instar posuerit, quoniam multarum hoc caussarum τμήμα fuit, ut in Pace v. 171. πέντε τάλανθ' ἢ πόλις ἢ Χίων | διὰ τὸν σὸν προκτὸν ἀφλήσει. et Nub. v. 759. εἰ σοὶ γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Usus verbi ἐξήμεσεν simili ex Equitibus loco illustratur v. 1148, ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμείναι δὲτ' ἂν κεκλόφωσί μου. Similiter vomendi verbo utuntur Latini in sermone plebeio. Plautus Curcul. 5, 3, 10. atque argentum prope prope vomere. Ceterum equites non ordinem equestrem, sed equitatum Atticum intelligi liquet ex iis quæ in proœmio Equitum dicemus. DIND.

οἷς pro ἄ per appositionem.

7. ταῦθ' ὡς ἐγανώθην) Quanto ob hanc rem delibutus fui gaudio! Elmsleius τοῦτοις ἐγανώθην corrigit, collato Vesp. 612. τοῦτοις ἐγὼ γάνυμαι. Quod non necessarium.

8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι) Euripides in Telepho apud schol: κακῶς δλοῖτ' ἂν (Elmsleius δλοῖτην): ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

Ἄλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγωδικόν,
 ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον, 10
 ὁ δ' ἀνείπεν " εἴσαγ', ὦ Θεόγνι, τὸν χορόν."

9. τραγωδικόν) Schol: ἐμπαθής. ἢ ἐπεὶ περὶ τραγωδιῶν (τραγωδῶν?) μέλλει λέγειν. Ambigue ergo dictum.

10. κεχήνη) *Hiante ore expectabam*, pro κεχήνεια (Ionice κεχήνεα). Sic ἦδη pro ἦδειν. Ceterum 'κεχήνη potius cum Bentleyo scribendum, ut ex subjectis exemplis planius apparebit; in quibus plusquamperfecti augmentum aut additur aut addi debet. Infra 145. ἐπεποιήμεθα. 522. κάππερα'. Eq. 651. ἐκεχήνεσαν. 674. ἐκεκράγεσαν. 822. 1044. ἐλελήθης. 1306. ἐληλύθει (scribendum εἰληλύθει). 1317. οἷς ἡ πόλις ἦδε γέγενθεν (scribendum, sensu postulante, οἷς ἡ πόλις ἦδ' ἐγεγέθει). 1349. ἐγεγενήμην. Nub. 380. ἐλελήθη. 1347. εἰ μὴ τῷ 'πεποιθέν. Vesp. 1305. πεπόρδει (scrib. 'πεπόρδει). Pac. 615. πεπούσμην (scrib. 'πεπούσμην). Av. 470. ἐπεπούσμην. 513. εἰστήκει. Lys. 518. ἐπεπούσμεθα. 1098. δεινά τῶν ἐπεπόνθεμες (scrib. δεινά τοί κ' ἐπεπόνθεμες), Thesm. 603. πεπούσμην (scrib. 'πεπούσμην). Ran. 426. κάκεκράγει. Eccl. 650. ἐπεπόνθη. Pl. 684. ἐδεδοίκεῖς (ἐδεδοίκεῖς?) 738. ἀνειστήκει (scrib. ἀνειστήκει, ut et ἀνειστήκη in Platon. p. 355 D. apud quem ἀφειστήκει recte legitur p. 587 C.) Sic ἐκέχυντ' Pherecrates ap. Athen. p. 268, ne plura conferam. Præterea in Eq. 1242. καί τι καὶ βινεσκόμην malim καί τι κάβινεσκόμην, augmento adjecto ut in ἐδεδίσκετο Lys. 564. In Vesp. 605. 'πιλελήσμην, scribendum videtur 'πελελήσμην. Male etiam ἐπιλελήσμην legitur Platon. p. 201 C. ἐπιλέληστο p. 73. E. sed ἐπεδεδάκει recte p. 130 A. In Avib. 1298. καὶ γὰρ ἦκεν ἔρηνγι, parum dubito quin pro ἦκεν (quod plane vitiosum est) scribendum sit aut εἶκεν pro ἔοικεν, aut ἦκειν pro ἐφίκει (tertia persona ut ἦδειν) plusquamperfectum ut alibi sæpius pro imperfecto. In Nub. 961. σωφροσύνη νερόμστο, recte legitur forma epica νερόμστο, quia forma aucta non magis in versu anapestico quam in heroico stare potest.

Αἰσχύλον) Æschyli aliquod drama; nam ipse mortuus erat. BERG. Scriptor vitæ Æschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλούμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορόν λαμβάνειν. Quintilianus 10, 1, 66. *Correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Atheniensis permisere, suntque eo modo multi coronati.* ELM.

11. ὁ δ' ἀνείπεν) sc. ὁ κήρυξ. Theognis poeta erat tragicus, adeo frigidus, ut vocaretur Χῶν. Vid. infra 138—140. et Thesm. 170. Fuit etiam unus ex triginta tyrannis, ut testantur Xenophon Hellen. 2, 3, 2. et alii a Dindorfio allati.

πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν.
 Ἄλλ' ἕτερον ἦσθην, ἠνίκ' ἐπὶ Μόσχῳ ποτὲ
 Δεξιθέος εἰσῆλθ' ἀσόμενος Βοιώτιον.
 Τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδῶν, 15
 ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
 Ἄλλ' οὐδεπώποτ' ἐξ ὄτου γὰρ ῥύπτομαι
 οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς
 ὡς νῦν, ὅπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
 ἐωθινῆς ἔρημος ἢ πνυξ αὐτήι. 20

12. πῶς—δοκεῖς) Notanda trajectio verborum. Cf. infra 24. Ran. 54. πόθος | τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἶει σφόδρα. Pl. 742. οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς | τὸν Πλούτων ἠσπάζοντο. Eurip. Hipp. 446. τοῦτον λαβοῦσα πῶς δοκεῖς καθύβρισεν Cf. Hec. 1160.

13. ἕτερον ἦσθην) Homer. Il. l. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Cratinus ap. Eustath. p. 737, 5. γέγηθα τὸν ἄνδρα. Hermippus ap. Phrynich. p. 25, 19. ἃ (γὰρ) τόθ' ἦσθην, ταῦτα νῦν ἀφήδομαι.

ἐπὶ Μόσχῳ) *Post Moschum*. Malus hic citharcedus Agrigentinus fuit, ut monet schol. Alii cum Bentleio minus recte ἐπὶ μόσχῳ legunt, i.e. *pro vitulo*, victoriae præmio.

14. Βοιώτιον) Sub. νόμον. Schol: μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εἶρε Τέρπανθρος, ὡσπερ καὶ τὸ Φρύγιον. Sophocl. fr. 858. D. ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον. Dexitheum idem monet optimum citharcedum fuisse.

15. Hoc autem anno tædio me necavit et oculos mihi distorsit spectaculum illud dirum, quum prodiit &c. Berglerus contulit Antiphanem ap. Athen. p. 243. ὀρώντες ἐξέθησκον ἐπὶ τῷ πράγματι. Adde nostrum fragm. 514. ὡστ' ἔγωγ' ἠγαινόμεν | θεώμενος.

διεστράφην) Eq. 175. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι (sc. τοὺς ὀφθαλμούς); Av. 177. Νῆ Δία, | ἀπολαύσομαι τι δ' εἰ διαστραφήσομαι (sc. τὸν τράχηλον); Ceterum τῆτες valet hoc appo, ut *tήμερον hodie*.

16. τὸν ὄρθιον) sc. νόμον. Vid. Eq. 1279. Chæris tibiae malus fuit: memoratur et Pac. 951. Av. 858. Cf. infra 866.

17. ῥύπτομαι) I.e. σμήχομαι, *sordibus me purgo*. Unde ῥύμμα (i.e. σμήγμα) Lys. 377. εἰ, ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γ' ἐγὼ παρέξω. Joco inexpectato dictum pro ζῶ.

18. κονίας) *Lixivium est κονία*. Cf. Lys. 470. Ran. 710. τὰς ὀφρῦς) Dicturus videbatur τὴν καρδίαν, ut in v. 1. Nunc autem τὰς ὀφρῦς dicit propter præcedens ῥύπτομαι, ut et κονίας pro ἀλγους aut ὀργῆς.

19. κυρίας ἐκκλησίας) Conciones ap. Athenienses aut ordinariæ erant (κύριαι quæ singulis mensibus ternæ), aut extraordinariæ (σύκλητοι, αἱ πρὸς τὸ κατεπεῖγον συναγόμεναι, ut ait schol.).

οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κᾶνω καὶ κάτω
 τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλωμένον·
 οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἄωριαν
 ἤκουτες, εἶτα δ' ὥστιοῦνται πῶς δοκεῖς
 ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, 25
 ἄθροοι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως

21. οἱ δ') *Illi autem*, quos jam pridem in concione adesse oportebat. Notat Athenienses ut ἀγοραῖους, et novitatis studiosos. De qua re locus luculentus est in Actis Apostol. 17, 21. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. Adde Demosth. p. 43. ἢ βούλεσθε περιούτους αὐτοῦ πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, λέγεται τι καινόν;

22. τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλωμένον) Hesychius: Σχοινίον τὸ μεμιλωμένον ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὅπταν (ὅποτε legendum cum Dindorfio) βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Consulendus noster in Eccl. 378. καὶ δῆτ' ἀπολύει ἢ μιλτος, ὃ Ζεὺ φίλτατε, | γέλων πάρεσχεν, ἦν προσέρραινον κύκλω. Pollux 8, 104. inter τῶν Δηζιάρχων munera: Καὶ σχοινίον μιλωσάντες, διὰ τῶν τοξοτῶν συνέλαινον τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Themistius Or. 26. p. 320 D. διὰ τοῦτο αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ) ῥαστώνῃ πλείων συναγαγούσαν εἰς ἐκκλησίαν ἄνευ σχοινίου μεμιλωμένου ἀναβῆναι ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν. DIND. Schol: ἐπεὶ ὀκνηρῶς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρέται δύο μεμιλωμένον σχοινίον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς φησι Πλάτων ὁ κωμικός. ὅσοι δὲ ἐχρίοντο ἐξέτινον ζημίαν. Ubi vide plura.

23. ἄωριαν) *Intempestive*, i. e. sero. Absolute dictum, ut ὦραν ap. Aeschyl. Eum. 109. καὶ νυκτίσεμα δειπν' ἐπ' ἐσχάρῃ πυρρὸς | ἔθνον, ὦραν οὐδενὸς κοινῇ θεῶν. Quem locum adduxit Dind. ἀωρί νύκτωρ legitur Eccl. 741. unde et hic suspiceris scribendum ἀωρί γε aut aliquid simile. ἀωρίαν tamen habet Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 4, 22. ἀωρία Suidas s. v.

24. ἤκουτες, εἶτα δ') Sic κατὰ post participium pro εἶτα Av. 1455. κᾶτ' ἐγκεκληκῶς ἐθαδὶ, | κᾶτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε. 674. ἀπολέψαντα χρῆ | ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, κᾶθ' οὕτω φιλεῖν. ὥστιοῦνται) Cf. infra 42. et Pl. 330. ὥστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῆκκλησίᾳ. De constructione cum dativo cf. infra 884. Lys. 330.

25. περὶ πρώτου ξύλου) Schol: περὶ τῆς προεδρίας (v. 42). ὡς ξυλίωων οὐσῶν τῶν καθεδρῶν· ὅτι δὲ ἐκ λίθων, πανταχόθεν δῆλον, ὅταν (ὡς ὅταν?) λέγῃ, "ἐπὶ τῆς πέτρας κάθηται." Vid. Eq. 754. 783. Sed ex hoc loco, ut ex Vesp. v. 90. ἦν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου, constat in Pnyce præter saxea subsellia (quæ hodieque videre licet ex utraque rostri parte ex vivo saxo exsculpta) etiam mobilia ex ligno fuisse infra ex adverso rostri posita.

26. ἄθροοι ex scholiasta et Suida (in ἄθροοι καταρρέοντες) Elmsleius, probante et recipiente Dindorfio. Vulgo ἄθροοι, quæ solennis

ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν' ὦ πόλις πόλις.
 Ἐγὼ δ' αἰεὶ πρῶτιστος εἰς ἐκκλησίαν
 νοστῶν κάθημαι κᾶτ' ἐπειδὴν ὦ μόνος,
 στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι, 30
 ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογιζομαι,
 ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,

librorum scriptura est, quanquam spiritus asper in nonnullis Thucydidis et Demosthenis codicibus invenitur. Vid. Ellendt. Lex. Soph. I. p. 30, qui scripturam cum aspero ex Herodiani testimonio ad Π. §. 38 confirmat. De accentu minus constat. Cf. Vesp. 1334. Eccl. 384. et in quibus locis propter metrum anapaesticum forma trisyllaba postulatur, Nub. 962. Pac. 1006. Av. 529. Forma contracta propter solam metri necessitatem, ut videtur, usus est fragm. 531. *ἔστῶτας ὡσπερ τοὺς ὄρεακόμους ἀθροὺς*: quanquam nihil obstat quominus in omnibus senariis restituatur ista forma, et *ἀθροὶ* in hoc loco legisse videtur Suidas. Adde quod formæ contractæ favet verbi derivati scriptura *ἀθροῖζειν* non *ἀθροῖζειν*, ut *βοῖδιον* a *βοῦς* et similia. Quare vix abstinere possum quin formam contractam in senariis ubique reponendam putem. In anapaesticis recte ponitur forma soluta *ἀθροος* vel *ἀθρός*, ut et verbi *ἀθροῖζειν*. Vid. Av. 253. De re autem cf. Eccl. 384. *πλείστος ἀνθρώπων ὄχλος, | ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθροος ἐς τὴν πύκνα*.

27. ὦ πόλις πόλις) Eupolidis eadem verba memorantur in fabula *Πόλειον* ap. Athen. p. 425. Cf. v. 75. ὦ Κραναὶ πόλις.

28. πρῶτιστος) *Longe primus*. Duplex superlativus. Sic τὰ κυντάτα dixit Eubulus Photii p. 188. 20. *ἔσχατάτατος* Xenophon Hellen. 2, 3, 49. *ελαχιστότατος* Sextus Empir. 9. p. 627. Apud Plautum *postremissimus*.

29. νοστῶν) I.e. simpliciter *ἐρχόμενος*. Sic *περνωστειν* pro *περιέρχεσθαι* Thesm. 796. Eccl. 762. Pl. 121. 494.

30. σκορδινῶμαι) *Pandiculator*. *σκορδινῶσθαι* proprie de canibus dici monet scholiasta, qui ex somno expergefiunt, et exponit: τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμις. γίνεται δὲ ἀπὸ ἀπορίας τὸ τοιοῦτον. Nos dicimus *to stretch and yaw*. Cf. Vesp. 642. Ran. 922. Elmsleius laudat Hesychium s. v.

31. γράφω) *Baculo solum conscribillo*. Μοχ παρατίλλομαι *pilos mihi evello*. Quorum utrumque facere solent, qui impatienter aliquid expectant, tædii diminuendi causa. Cf. Lys. 89. 151. Ran. 516. Pl. 168.

32. τὸν ἀγρὸν) Nam ex agris in urbem commigraverant initio belli Peloponnesiaci. V. Thucyd. 2, 14. et 17. BERG.

στρυγῶν μὲν ἄστν, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
 ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω,
 οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ἦδει πρίω, 35
 ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χῶ πρίων ἀπῆν.
 Νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἦκω παρεσκευασμένος
 βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,

33. Schol.: ὁ στίχος ἐκ τραγωδίας. Dicæopolis, ut infra v. 406 patebit, κολληίδης erat.

35. ἦδει) Sic vulgo recte. ἦδ' ei R. ἦδειν Suidas in πρίων, qui pro prima persona accipit. Stobæi libri partim οὐχ ἡ δὴ partim οὐχὶ δεῖ. ἦδη B. A. Brunck. ἦδην inconsulto Elmsleius. Vera haud dubie est scriptura vulgata ἦδει tertia persona, nam alteram formam ἦδειν (ab Ionico ἦδειν) non nisi sequenti vocali adhibuisse videntur Attici; apud quos inflexiones hujus temporis erant, ni fallor: Singularis persona I. ἦδη (ab Ionico ἦδεα.) Soph. CEd. R. 433. CEd. Col. 498. Ant. 18. 443. El. 1006. 1176. Quibus in locis, ut et in Platone, libri plerumque inter ἦδη et ἦδειν fluctuant. Eurip. Hipp. 405. II. ἦδησθα (raro ἦδης. Soph. Ant. 443). Eccl. 551. Plato sæpius, apud quem libri aliquoties ἦδεισθα. III. ἦδει, et ante vocalem apud poetas ἦδειν, ut in Vesp. 558. 635. Pac. 1182. Eurip. Ion. 1187. Sic ἐπεποίθειν Nub. 1347. ἦκειν (pro ἐφκει) Av. 1298. προσῆεν Pl. 696. ἀπερρώγειν in comici incerti fragm. ap. Bekkeri Anecd. p. 422, 4. κατ' ἀπερρώγειν ὁ πούς. Sed in Platone et reliquis, opinor, prosaicis scriptoribus semper ἦδει legitur. ἦδη recentioris atticismi fuisse tradunt. V. Etym. M. p. 419, 24. Pluralis persona I. ἦδειμεν. Soph. CEd. R. 1232. ubi ἦδειμεν voluit Elmsleius. ἦσμεν Aristoph. fr. 198 D. Aeschyl. Ag. 1068. Eur. Hec. 1094. II. ἦδεν Eurip. Bacch. 1343. ἦστε Sophocles in Colchis ap. Etym. M. p. 438, 53. III. ἦδεσαν ap. Platonem. Dualis persona III. ἦστην legitur Avib. 19. Ex his apparet Atticos veteres in numero singulari hujus temporis Ionicas inflexiones contractas usurpasse, sc. ἦδεα ἦδη, ἦδεας ἦδης, ἦδεν ἦδει et aliquando propter metrum ἦδειν ἦδειν. Accurate de hac re egit Ellendt in Lex. Soph. II. 285. 286.

36. χῶ πρίων ἀπῆν) Ab imperativo πρίω finxit participium πρίων, quasi ὁ πρίω λέγων. Sic alibi apud nostrum πατερρίζειν καρδαμίζειν πτερυγίζειν, i.e. voces πατήρ καρδαμὸν πτέρυξ sæpius iterare. Sed ὁ πρίων significare potest etiam qui dissecat (sc. cor meum), sive pro participio habeas, sive pro nomine πρίων πρίωνος, i.e. serrator, ut in Vesp. 694. Jocus igitur est in ambiguo.

38. ὑποκρούειν) Obloqui, interpellare. Cf. Eccles. 256. 588. 597. Mox nota verbum λοιδορεῖν cum accusativo, λοιδορεῖσθαι cum dativo plerumque conjungi, ut Eq. 1400. et passim.

ἔάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγη.
 Ἄλλ' οἱ πρυτάνεις γὰρ οὐτοῖς μεσημβρινοί. 40
 Οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰρ ἔλεγον
 εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡςτίζεται.

KHP. Πάριτ' εἰς τὸ πρόσθεν,
 πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

AMΦ. Ἦδη τις εἶπε; KHP. Τίς ἀγορεύειν βούλεται;
 AMΦ. Ἐγώ. ΠΡ. Τίς ὦν; AM. Ἀμφίθεος. ΠΡ. Οὐκ
 [ἄνθρωπος; AM. Οὐ,
 ἀλλ' ἀθάνατος. Ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δῆμητρος ἦν

40. μεσημβρινοί) *Quam jam meridies est. Mane autem venire debebant.* Cf. *Vesp.* 774. *κὰν ἔγρη μεσημβρινός.* 124. *ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κυκλίδι.*

41. οὐκ ἠγόρευον;) Cf. *Pl.* 102. fr. 284. *Soph. Oed. C.* 842.

τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰρ ἔλεγον) *Noster Pac.* 64. *τοῦτ' ἐστὶ δῆτα τὸ κακὸν ἀθ' οὐγὰρ ἔλεγον.* *Hinc malim in Lys.* 240. *τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰρ ἔλεγον, ubi vulgo legitur ταῦτ'.* ELM.

43. πᾶριτ' εἰς τὸ πρόσθεν) *Sicet in Eccl.* 129. *in concione mulierum.* BERG.

44. τοῦ καθάρματος) *Hesychius: Κάθαγμα· τὸ χοιρίδιον φ' τὴν ἐστίαν ἐκάθειρον ἐν ταῖς ἐκτροπῖαις· ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περιστῆραχος ἐλέγετο. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημοσίως corrigunt interpretes. Καθάρισον vocant Æschines in Timarchum p. 48. et ex eo Harpocratio in ipsa voce, et Pollux 8, 104. Mustelam pro porcello ludens adhibet noster Eccl.* 128. ELM.

45. τίς ἀγορεύειν βούλεται;) Cf. *Eccl.* 130. "*Præconis vox solennis in democratia, ubi vigeat ἰσηγορία.*" BERG.

46. Ἀμφίθεος) *Intelligit alter, tanquam si dixisset ille ἀμφίθεος, i.e. ex utraque parte deus, sive patrem sive matrem respicias. Sic ἀμφιθαλῆς dicitur qui utrumque parentem vivum habet. Vide schol. ad Av.* 1737.

47. *Tacite hic irridet noster Euripidem qui multus est in genealogiis hujusmodi deducendis. Vid. præcipue Iphigeniæ Tauricæ exordium. Revera autem Celei fuit filius Triptolemus, non Triptolemi Celeus.*

ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος) *Ferraro in senariis tribrachum excipit anapæstus, cujus alterum apud Aristophanem exemplum est in Eccles.* 315. *pedibus illis pariter ut hic inter duas dipodias divisus et interpunctione se junctis, καὶ θολομάτιον· δετε δὲ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν.* *Nam tertium exem-*

καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
 γαμῆ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμῆν,
 ἐξ ἧς Λυκίνοσ ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ 50
 ἀθάνατόσ ἐμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
 σπονδὰσ ποιεῖσθαι πρὸσ Λακεδαιμονίουσ μόνω.
 Ἄλλ' ἀθάνατοσ ὦν, ἄνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
 οὐ γὰρ διδάσιν οἱ πρυτάνεισ. ΠΡ. Οἱ τοξόται.
 ΑΜΦ. ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με ; 55
 ΔΙΚ. ὦνδρες πρυτάνεισ, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν

plum Nub. 663. ἀλεκτρύονα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα, restituta accusativi forma contracta ἀλεκτρυνῶ removit Porsonus. In eadem dipodia Aristoph. Lys. 1148. ἀδικίωμεσ, ἀλλ' ὁ πρῶκτοσ ἀφατοσ ὡσ καλόσ. et, quæ minus certa sunt exempla, Nub. 845. Thesm. 285. Alia plurima quæ manifestia debentur erroribus librariorum collegit Dobræus in appendice ad Porsoni Aristophanica p. 111—115. De dactylo et anapæsto infra dicemus ad v. 733. DIND. Accuratus de hac re egit nuper Engerus Præf. ad Lys. p. xv—xviii. "Ita igitur de omni hac quæstione statuendum," inquit, "ut dipodia ex dactylo et anapæsto composita, quæ numeros vitiet, probari nullo modo possit, quod idem in dipodiam ex tribracho et anapæsto compositam cadat: tribracho vero recte fortasse anapæstus succedat, si post tribrachum in fine dipodiæ positum pausam fieri sententia jubeat: cujus rei duo extent apud Aristophanem exempla Ach. 47. et Eccles. 315." In Nubium l. l. pro κατὰ ταὐτὸ scribendum, ni fallor, καὶ ταὐτὸ, collato v. 849. In Lysistratæ loco retinenda scriptura vulgata ἀδικίωμεσ, aut certe quadrisyllabum pronuntiandum ἀδικίωμεσ. In Platonis comici v. ap. schol. ad Eurip. Hec. 821. οὔτοσ, τίσ εἶ ; λέγε ταχύ τί σιγῆσ ; οὐκ ἐρεῖσ ; delendum τί videtur cum Dobræo. In Epicharmi versu ap. Athen. p. 372. ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γαθυλλίδεσ δύο, scribendum fort : ἐν δὲ σκόροδα δὺ ἐντὶ καὶ γαθυλλίδεσ | δύο.

53. ἐφόδια) Viatica, quibus ei opus erat Lacedæmona induciarum causa eunti. Illa subministrare Prytanum erat. Qui quum dare recusarent, ipse mox Diceopolis suppeditat infra v. 130. Cf. Plato p. 350 B. ἐφόδια δούσ.

54. οἱ τοξόται) Plato Protag. p. 319 C. καταγελώσι καὶ θορυβοῦσιν, ὥσ ἂν ἡ αὐτόσ ἀποστή ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθείσ, ἢ οἱ τοξόται αὐτόν ἀφελκύσωσιν ἢ ἐξάρωνται, κελευόντων τῶν πρυτάνεων. ELM. Aristoph. Eq. 665. καὶ εἶλον αὐτόν οἱ πρυτάνεισ χοὶ τοξόται. Conf. etiam. Thesm. 929. DIND.

τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΠΡ. Κάθησο σίγα. ΔΙ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω' γὼ μὲν οὐ,
ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι. 60

ΚΗΡ. Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.

ΔΙΚ. Ποίου βασιλέως ; ἄχθομαι τοῖς πρέσβεσι
καὶ τοῖς ταῶσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

57. ἀπάγοντες) Qui abduci jubeatis.

58. σπονδὰς ποιῆσαι) Pro ποιῆσαι scribendum potius ποιείσθαι, quod exhibet R. Forma media usurpatur v. 52. 131. (ubi activam male reponerat Elmsleius) Av. 1599. Lys. 951. Scilicet Amphitheus sibi et reliquis Atheniensibus inducias facere cupiebat: recte igitur se habebit media. Loci in Pac. v. 212., ubi activa legitur, alia est ratio.

κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας) Quod in pace fieri solet. Cf. Av. 434.

59. κάθησο σίγα) Malim cum Elmsleio κάθησο, σίγα. Cf. 123. σίγα, κάθιζε. 64. σίγα.

61. οἱ πρέσβεις κ. τ. λ.) Schol: πρέσβεις δὲ οὗτοι εἰσὶν οἱ περὶ τὸν Μόρυχον ἐμπλησθέντες τρυφῆς. Ad hanc legationem, cujus princeps Morychus videtur fuisse, respicitur in Vesp. 1133—1144., qui locus hunc egregie illustrat. Cf. infra 614.

βασιλέως) Sc. Persarum, ut alibi sexcenties.

62. ποίου βασιλέως) Per contemptum et cum indignatione quadam dictum. Cf. Nub. 366. Ran. 529. Lys. 1178. Plut. 1046. et passim apud nostrum. Exempla ex Platone laudat Mitchellus, Euthyd. p. 304. ἀλλὰ μέντοι ἔφην, χαρίεν γέ τι πράγμα ἐστὶν ἡ φιλοσοφία. Ποίου, ἔφη, χαρίεν, ᾧ μακάριε; οὐδενὸς μὲν οὐδ' ἄξιον. et Gorg. p. 490.

ἄχθομαι γὰρ vulgo. ἄχθομαι γὰρ B. ἄχθομαι γὰρ ὡς A. C. ἄχθομαι τοῖς Brunckius, sequente Elmsleio. Et profecto otiosum hic est pronomen. Cf. modo infra 1100. Pac. 119. Lys. 9. Ran. 1481. Quare correctionem istam recepi.

63. ταῶσι) Scribendum more Attico ταῶσι, quam scripturam de Avium v. 102, 269, 884. diserte testatur Athenæus p. 397. ex Tryphone. DIND. Cujus aspirationis vestigia servantur in Latino nomine *pavo*, et in Germano *psau*. Notat autem jactantiam legatorum, qui Persarum more superbe ornati incedere soleant pavonum instar. Philostr. Icon. c. 11. ὁ βασιλεὺς ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ στικτὸς οἶον ταῶς. ubi de Persarum rege agitur. Alexis ap. Athen. p. 107. ἐποίησά τ' αὐτὸ ποικιλώτερον ταῶ.

- ΚΗ. Σίγα. ΔΙ. Βαβαιὰξ, ὠκβάτανα, τοῦ σχήματος.
 ΠΡΕ. Ἐπέμφθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν, 65
 μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
 ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος. ΔΙ. Οἴμοι τῶν δραχμῶν.
 ΠΡΕ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καῦστριον
 πεδίων ὄδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
 ἐφ' ἄρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι, 70
 ἀπολλύμενοι. ΔΙ. Σφόδρα γὰρ ἐσωζόμεν ἐγὼ
 παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῶ κατακείμενος.

64. Βαβαιὰξ) *Para* / Cf. 1141, Lys. 312. Ran. 63. Pac. 248. βαβαὶ βαβαιὰξ.

ὠκβάτανα) Anglice vertit Mitchell: *In the name of all that's strange and foreign!* Scilicet legatihic prodeunt Persico vestituornati. Cf. 614.

67. ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος) Olymph. 85, 4. duodecimo ante hanc fabulam actam anno.

68. διὰ τῶν Καῦστρίων πεδίων vulgo. Pro διὰ Ravennas exhibit παρὰ, unde Dindorfius παρὰ Καῦστριον πέδιον edidit, monens ille talia singulari numero, non plurali, dici. Articulus plane debetur librariis, qui Καῦστριον trisyllabum legerent. Καῦστριον πεδίων memoratur Xenoph. Cyr. 2, 1; 5. et Καῦστρου πεδίων urbs (πόλις οἰκουμένη) Exp. 1, 2, 11. Sed durum illud videtur παρὰ πέδιον; quare nescio annon potius corrigendum sit παρὰ Καῦστριον ποταμὸν, ut apud Herodot. 5, 100. πορευόμενοι παρὰ ποταμὸν Καῦστριον. Notus etiam est Homeri versus II. β, 460. Ἄσιω ἐν λειμῶν, Καῦστριον ἀμφὶ ρέεθρα. Similiter noster Avib. 774. παρ' Ἐβρον ποταμὸν. Neque aliter legisse videtur Schol: Καῦστριος ποταμὸς τῆς Λυδίας περὶ Μίλητον—παρ' ἧ καὶ ὁ Ἄσιος λειμῶν. Nisi voluit ille Καῦστριον πεδίων et Ἄσιον λειμῶνα eundem campum esse significare. Allusio autem videtur esse ad verbum κάειν, unde mox additur ἐσκηνημένοι.

70. μαλθακῶς κατακείμενοι) Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhaustit, molliter cubans in carpento, eumque sic ridicule loquentem de industria inducit comicus. BRUNCK. Cf. Theopompus ap. Athen. p. 23. ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα . . . | κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ.

71. ἐσωζόμεν) Ironice, quia alter dixerat ἀπολλύμενοι. Suam conditionem durioiorem multo fuisse significat, quam eorum, qui vitam adeo mollem belli et laborum expertes agerent.

72. παρὰ τὴν ἔπαλξιν) Qui in mœnibus excubant, dicuntur esse παρ' ἔπαλξιν. Thucyd. 2, 13. Ὀπλίτας δὲ τρεῖς ἰχθίλους καὶ μυρίους

- ΠΡΕ. Ξενιζόμενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
 ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
 ἄκρατον οἶνον ἠδύν. ΔΙΚ. ὦ Κραναὰ πόλις,
 ἄρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβευ;
 ΠΡΕ. Οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἠγοῦνται μόνους
 τοὺς πλείστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
 ΔΙΚ. Ἡμεῖς δὲ λαικαστάς γε καὶ καταπύγονας.
 ΠΡΕ. Ἐτεῖ τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασιλεῖ ἤλθομεν 80
 ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβῶν,
 κᾶχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
 ΔΙΚ. Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;

εἶναι, ἀνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις, καὶ τῶν παρ' ἐπαλξιν—ἀπὸ τε τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τῶν νεωτάτων, καὶ μετοίκων ὅσοι ὀπλίται ἦσαν. BERG.

73. πρὸς βίαν ἐπίνομεν) Sophocles apud Athenæum p. 428. a Berglero comparatus, τὸ πίνειν πρὸς βίαν | ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βία.

75. ὦ Κραναὰ πόλις) Arcem Athenarum Κραναὰν simpliciter vocat Lysistr. 481. Hesych. Κραναάων: ὑψηλὸν, τραχύ. BERG.

78. δυναμένους καταφαγεῖν) Pro δυναμένους Elmsleius metri gratia δυνατοῦς corrigat. Et sic δυναταὶ in δύνασθε depravatam reperies Lys. 565. Sed præstat καταφαγεῖν in simplex φαγεῖν mutare, ut est in Theophili versu a Dindorfio collato: ἀνδρῶν ἀπάντων πλείστα δυνάμενος φαγεῖν. Adde quod sequitur simplex πιεῖν.

79. λαικαστάς) Schol: πόρους scortatores. De re cf. Nub. 1089—1094.

γε scripsi cum Elmsleio. Vulgo τε. Cf. modo Eccl. 1009. 1010.

80. ἔτεῖ τετάρτῳ δ') Hanc moram consulto fecerant legati mercedis continuandæ gratia.

81. εἰς ἀπόπατον ᾤχετο) Sc. ὁ βασιλεὺς, ex τὰ βασιλεια repetendum. Sed rex veniris exonerandi gratia profectus erat. Jocus est præter expectationem, nam expectabas ἐπὶ πόλεμον, aut simile aliquid. ἀπόπατον bene exprimunt Germani per abtritt.

82. χρυσῶν ὀρῶν) Plautus in Stichō 1, 1, 22. Neque ille mereat Persarum sibi montes, qui esse perhibentur aurei.

83. πόσου δὲ—ξυνήγαγεν;) Post quantum autem tempus podicem contraxit, i.e. quanto tempore opus ei fuit ad podicem contrahendum, si octo menses continuos cacabat? Respondet præter expectationem legatus, τῇ πανσελήνῳ plenilunio, i.e. proximo plenilunio contractum eum habuit. Quo dum notatur Persarum in negotiis pera-

- ΠΡΕ. Τῇ πανσελήνῳ κᾶτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε·
 εἶτ' ἐξένιξε, παρετίθει θ' ἡμῖν ὄλους 85
 ἐκ κριβάνου βοῦς. ΔΙΚ. Καὶ τίς εἶδε πώποτε
 βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.
- ΠΡΕ. Καὶ ναὶ μὰ Δί' ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
 παρέθηκεν ἡμῖν ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ φέναξ.
- ΔΙ. Ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

gendis tarditas atque oscitantia, salse simul reprehenditur Lacedæmoniorum nota superstitio et negligentia in copiis suis adversum Persam ingruentem contrahendis. Vide ad seq. versum. Ceterum ut hic πόσου χρόνου, sic infra 782. πέντ' ἐτῶν quinquennio. Vesp. 260. ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλείστον quatrídno ad summum. Soph. Œd. Col. 398. βαιοῦ κοῦχλ' μυρίου χρόνου. 825. οὐ μακροῦ χρόνου, et El. 469. Sed πόσου χρόνου significat aliquando etiam ex quanto tempore? Sic Eupolis ap. Plutarch. Nic. 4. πόσου χρόνου γὰρ σύγγεγένησαι Νικίᾳ; Aeschyl. Ag. 269. ποίου (πόσου;) χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις; Pro quo ἀπὸ πόσου χρόνου est Avib. 920. Similiter πολλοῦ χρόνου Th. 806. Pl. 98.

τὸν προκτὸν) Facete præter expectationem pro τὸν στρατὸν, ut monet scholiasta.

84. τῇ πανσελήνῳ) Schol: οἱ γὰρ Ἕλληνες πάντα ἔπραττον πρὸς τὴν σελήνην ἀποβλέποντες, καὶ μάλιστα οἱ Λακεδαιμόνιοι. Δάτιδος γοῖν καὶ Ἄρταφέρνους τῶν στρατηγῶν τοῦ Περσῶν βασιλέως εἰς Μαραθῶνα ἐμβεβληκότων, περιέμενον τὴν πανσελήνην ἐπὶ τῷ τότε ἐξελθεῖν ἐπὶ τὸν πόλεμον. πρὶν οὖν ἐκεῖνους παραγενέσθαι, κατάρθωσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον. παίζει οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔθος. Quæ sententia confirmatur sequentibus κᾶτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε. Id quod fecerunt Lacedæmonii, proelio jam depugnato.

85. ὄλους ἐκ κριβάνου βοῦς) Herodotus 1, 137. ubi de institutis Persarum agit: ἐν τῇ (die natali) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέαται, ὄλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι. BERG. Qui laudat etiam Antiphanem comicum ap. Athen. p. 130.

87. βοῦς κριβανίτας) Quia Græci tantum ἄρτους κριβανίτας norant BERG. Cf. Plut. 765 κριβανωτῶν ὄρμαθῶ, ubi corrigendum κριβανιτῶν. Altera forma minus Attica κλιβανίτης erat.

88. Cleonymi proceritas memoratur etiam in Vesp. 592. Χὼ μέγας οὗτος Κολακόνυμος ἀσπιδαποβλής. Av. 1476. Χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλλως δὲ δεῖλδον καὶ μέγα. ELM.

90. ταῦτ' ἄρα) I.e. διὰ ταῦτ' ἄρα, ut passim.

- ΠΡΕ. Καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν.—ΔΙΚ. Ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τὸν τε σὸν τοῦ πρέσβεως.
ΚΗ. Ὁ βασιλέως ὀφθαλμός. ΔΙ. Ὡναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ὠνθρωπε, ναύφαρκτον βλέπεις,

91. Ψευδαρτάβαν) Nomen comice fictum ad aliorum Persicorum exemplum, cum allusione ad ν. ψευδής. Similiter ludit in voc. ψευδ-αράφαξ Esq. 630. et ψευδαμάμαξ Vesp. 326.

92. Hesychius: βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος ὡς ἐφεωράτο (ἐφεώρα?) τὰ πρᾶγματα, ἐν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμῷ ἐκάλουν. ELM. Plurima collegit Stanleius ad Aeschylī Pers. 985. Nossatis habemus Herodoti 1, 114. et Xenophontis Cyrop. 8, 2, 10. locos memorasse. DIND.

ἐκκόψει) Cf. Nub. 24. εἶθ' ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Av. 583. τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων. 1613. ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θενῶν. 342. ἦν ἅπαξ γε τὰ ὀφθαλμῶ ἔκκοψῃς.

93. Vulgo τὸν γε σὸν τοῦ πρέσβεως) Elmsleius τὸν τε σὸν corrigi, ne particula γε in eadem sententia male repetatur, et confert Plut. 180. ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος—. B. ἐμπέσοι γέ σοι. Platonem comicum ap. Athen. p. 5. Σκορπίος αἰ— B. παίσειέ γέ σου τὸν πρῶκτὸν ἱπελθῶν. Cujus emendationem recepi. Mitchell Confert Nub. 1201. ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν. Plut. 33. τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ—βιον. Div. Paul. Ep. Thess. 2, 3, 17. τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.

πρέσβεως ludens dixit noster. Πρέσβος de sene, πρέσβεις de legatis dicebatur. Πρέσβεως vel πρέσβει ne de sene quidem usurpatum est. ELM. Usurpatur tamen πρέσβος de legato Aesch. Suppl. 708. πρέσβεις de senibus Pers. 845. Nominativus dualis πρέσβη legati occurrit fragm. 495.

95. ἄνθρωπε) Scrib. ὄνθρωπε.
ναύφαρκτον ex Photio restituit Dindorfius, formam Atticam. Vulgo ναύφαρκτον. Idem ναυφάρκτῳ edidit Esq. 567. πῆφαρκαται Vesp. 352. φάρξῃτε Av. 183. Quem vide etiam ad Sophocl. Antig. 235. Addi potest δυσβάρκανος pro δυσβράκανος, ut videtur, scriptum ap. Etym. M. p. 291, 47. Nonnihil tamen dubitationis habere videntur istæ formæ: etsi de forma δαρχμῆ pro δραχμῆ metro postulante nonnunquam posita constat. Vid. Dind. ad Vesp. 690. Conferri etiam possunt κραδία et καρδία, ἀτραπὸς et ἀταρπὸς, &c.

ναύφαρκτον βλέπεις) Redde: Num praelium navale meditaris? Cf. Esq. 567. ἔν τε ναυφάρκτῳ στρατῷ. Aesch. Pers. 950. ναύφρακτος Ἄρης. et schol: ὁ ναυτικός στρατὸς ναύφρακτος καλεῖται. Qui recte addit: ἔξεισι τερατώδης τις γελώως ἰσκευασμένος καὶ ὀφθαλμὸν ἔχων ἓνα ἐπὶ παντὸς τοῦ προσώπου. Jam in triremibus ὀφθαλμοὶ sunt, ut ait schol., δι' ὧν

ἡ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς ;
 ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡΕ. Ἄγε δὴ σὺ, βασιλεὺς ἄττα σ' ἀπέπεμψεν φράσον
 λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὃ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥ. Ἰαρταμὰν ἔξαρχ' ἀναπισσόναι σάτρα 100

ΠΡ. Ξυνήκαθ' ὃ λέγει; ΔΙ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω γὼμένοῦ.

ΠΡΕ. Πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.

τὰς κόπας ἐμβάλλοντες ἐκωηλάτου. Rogat igitur Dicæopolis: Num præsidium navale meditaris, an circa promontorium flectens navale circumspicias? ὡς περιβλέπωντος ἐν κύκλῳ τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ἀξιωματικῶς εἰσιόντος, ut scholiasta dicit.

ναύφαρκτον βλέπει) Exempla hujus constructionis apud nostrum hæc sunt. Infra 234. βαλλήγαδε βλέπειν. 254. θυμβροφάγον. 566. ἀστραπῆς. Eq. 631. νᾶπν. 855. ἀστρακίνα. Vesp. 455. κάρδαμα. 643. σκίτη (et Eupolis Aur. Sæc. fr. 12.) 847. τιμᾶν. 900. κλέπτον. Pac. 1184. ὀπὸν. Av. 1169. πυρρίχην. 1671. αἰκίαν. Lys. 886. ἀγανώτερον. Ran. 562. δρυμύ. 592. τὸ (τι;) δεινόν. 602. ὀρίγανον. 804. ταυρηδόν. Eccl. 291. ὑπόστριμμα. Pl. 328. Ἄρη. 424. μανικόν τι καὶ τραγοδικόν. Fr. 393. ἔρημον. Adde Eupolin fr. inc. 22. ἀπιστίαν. Euphron. ap. Athen. p. 377. γλισχρον. Aeschyl. Sept. 494. φόβον. Eurip. Alc. 773. σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς. Denique συρμαίαν ap. gramm. vet. Erotian. Gloss.

96. ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων) Schol: τῆνικαῦτα γὰρ μάλιστα εἰώθασι προορᾶν καὶ φυλάττειν τὴν ναῦν, ὅπότεν ἄκραν τινα κάμπτωσι, ἔσ. μὴ προσπατάσωσι τῇ γῆ.

97. ἄσκωμα lorum est (τροπωτήρ) quo remus circumligatur, ne loco suo moveatur. Hic autem Persa, barbæ loco, δέρμα καθεμῖνον habebat, risus excitanda causa.

100. Græce barbarizans loquitur, ut Triballus ille in Avib. et Scytha in Thesm. Verba autem ejus alii alio modo interpretantur. Bothius illa sic explicat: *Ego nuper quidem cæpi pice denuo inducere patria*, i.e. reflouescunt denuo res Persarum, concussæ olim cladibus Marathone, Platæis et Salamine acceptis. Sed latere videtur sub isto Ἰαρταμὰν aut pars postrema nominis Pseudartabæ, aut (quod probabilius) ipsius regis nomen Artaxerxes. Itaque sic fortasse scribendum erit: Ὁ Ἀρταξέρξ' ἔξαρχ' vel ἔξαρχεν Ἀρταξέρξ'. Nisi præstat Ἀρταξέρξ' barbæ ut Ἀρταμουξία pro Ἀρτεμισία Thesm. 1201. Tum pro ἀναπισσόναι scribendum fortasse ἀναπισσοῦν αἶ. Ceterum barbarorum more σατρά pro σαθρά pronuntiat, ut Scytha ille in Thesm. 1114. πόστη pro πόσθη, παίνεται pro φαίνεται. 1179. ὀρκῆσι pro ὀρχήσει. &c.

Λέγε δὴ σὺ μείζον καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΨΕΥ. Οὐ λήψι χρῦσο, χαυνόπρωκτ' Ἴαοναῦ.

ΔΙ. Οἷμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς. ΠΡ. Τί δαὶ λέγει;

ΔΙΚ. Ὁ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἴάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσὸν ἐκ τῶν βαρβάρων.

104. λήψι) Barbare pro λήψει. Sic in Scythæ sermone Thesm. 1108. λαλήσι. 1179. ὀρκήσι. 1190. πιλῆσι.

χαυνόπρωκτ') *Stolide et simplex*. Sic designat Athenienses, quasi cuilibet lucri spei inhiantes. Unde χαυνοπολίτας eos et κεχηραίους alibi dicit noster. Infra 635. Eq. 1213. Ridicule admiscetur πρωκτοῦ mentio, fortasse ad εὐρωπρωκτίαν obiter eorum notandam. Cf. Nub. 1089—1101. De γ. χαῦνος cf. Pind. Nem. 8,45. κενεῶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.

Ἴαοναῦ) Sic βασιλιναῦ in sermone Triballi Av. 1678. Ionas vocat Athenienses, ab Ione Xuthi filio; vel potius, quod Græci omnes apud barbaros Ἴάονες audiebant. Unde Homeri illud Ἴάονας ἐλκεχίτωνας. Ionum autem nomen contumeliose dictum. V. Herod. 1, 143. 5, 69. Thuc. 7, 5.

105. δαὶ Elmal. Libri δ' αδ.

107. χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων) Recte Elmaleius pro χρυσίον reponit χρυσόν. Dixerat enim barbarus χρῦσο (i.e. χρυσόν). Sed maximi momenti est, quod excusationem nullam habet ea anapæsti incisio, in qua duo breves syllabæ ad vocabulum hyperdissyllabum pertineant; nisi quando sensu aut elisione aut consuetudine aut alio quo modo duo verba ita conjunctim pronuntiantur, ut quasi in unum coalescant. Exempla hujus regulæ apud nostrum hæc repperi. Infra 1078. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες, ubi πλείονες sine causa corrigit Elmaleius. Pl. 476. δὲ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; ubi τύμπανα καὶ κύφωνες conjunctim profertur, ut supra πλείονες ἢ βελτίονες; alioqui non male scriberetur, δὲ τύμπαν', δὲ κύφωνες. Infra 733. ἀκούετε δὴ, ποτέχετε' ἐμὴν τὰν γαστέρα. Sic enim scribendum mihi videtur. Av. 1022. ἐπίσκοπος ἦκω δεῦρο τῷ κῆμαφ λαχόν. Eccl. 1027. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι, &c. Lys. 124. ἀφεκτέα τοῖνον ἐστὶν ἡμῖν τοῦ πέους. Scribi posset ἀφεκτέον νιν, sed quum modo præcesserit ἀφεκτέα, nil mutandum; nam ἀφεκτέα τοῖνον conjunctim proferendum est propter particulam encliticam τοι. Thesm. 637. κᾶπειτ' ἀποδύσειτ' ἐννία παιδῶν μητέρα; Pl. 942. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα. In Avib. 1228. ἀκροατέον ὑμῖν, malim ἀκροατέ' ὑμῖν. Ibid. 160. καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια, scribendum sensu postulante μηκῶνια (i.e. *paraveris semina*). Vix

ΠΡΕ. Οὐκ, ἀλλ' ἀχάνας ὅδε γε χρυσίου λέγει.

ΔΙΚ. Ποίας ἀχάνας ; σὺ μὲν ἀλαζῶν εἰ μέγας.

'Αλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος. 110

* Ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί,

conferri debet v. 1363. ejusd. fab. ἀλλ' οἷαπερ αὐτὸς ἔμαθον (ubi οἷα περ potius scribendum). In Nub 73. ἀλλ' οὐκ ἐπαίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγους, recte ἐπαίθετο edidit Dindorfius ex R. et aliis paucis libris. Adde Metagenem ap. Athen. p. 269. βεῖ τευθίσιν ὄπταις καὶ φάγροις καὶ καράβοις. Locus dubius est Platonis comici ap. Polluc. x. 17. κεράτινον εἶχον σκευοφορεῖον (καὶ) καμπύλον.

Excusandi videntur etiam loci, in quibus post duas breves syllabas anapesti interpunctio qualiscunque fit. Sic Pac. 233. μέλλει-
θορυβεῖ γοῦν ἐνδοθεν. B. οἶμοι δεῖλαος. Sic enim ex R. edidit Dindorf, Vulgo ἔνδοθον, quod verum esse potest. Av. 1226. εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἀρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοί, Qui locus indubitabilis est. Addi potest Eccl. 1005. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἔπου δεῦρ' ὡς ἐμέ. Ubi ὦ τῶν Bentleius, collato Nub. 1267. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τῶν, ἀλλὰ &c. Sed alterum rectum esse potest. Cf. etiam Lys. 731. Thesm. 219. Ran. 483.

Exempla elisionis post hyperdissyllaba (I) in secundo et quarto loco hæc sunt. Ach. 613. τάκβάταν' ἤ. Nub. 849. ἀλεκτρονύ'. B. ἀμφω. Vesp. 969. κούδεποτ' ἐν. Pac. 226. μηδέποτ' αὐτήν. 685. χρυσόμεθ οὐδέν. 705. οὐδέποτ', ὦ. Av. 170. οὐδέποτ' ἐν. 442. ὀρχίπεδ' ἔλκειν. 1222. δικαιοτάτ' ἄν. 1272. κλεινοτάτ', ὦ. Eccl. 564. 784. ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων. 1011. οὐδέποτ'. B. ἀλλά. Lys. 2. Κωλιάδ' ἤ. 45. Κιμβερικ' ὀρθοστάδια. 165. οὐδέποτ' εὐφρανθήσομαι. 450. οὐδέποτ' ἔσθ. 746. οἰκαδέ μ' ὡς (ubi οἰκαδέ μ' conjunctim pronuntiat propter encliticam). Thesm. 472. κούδεμ' ἐκφορά. Ran. 118. ἀφιζόμεθ εἰς. 172. σκευάρι' εἰς. Fr. 24. οὐδ' ἀργύρι' ἐστί. Pl. 1191. ἰδρυσόμεθ οὐν. Ad datur Plato comicus ap. Grammat. Bekk. p. 418, 15. τᾷλλότρι' οἰχῆσει. Idem ap. Athen. p. 367. τὰ δ' ἄλλότρι' ἔσθ. Alcæus comicus ap. Polluc. x. 11. σκευάρι' οἰκητήρια. (II) In tertio loco Nub. 3. οὐδέποθ' ἡμέρα. 749. φαρμακίδ' εἰ. (III) In quinto loco Pac. 31. οὐδέποτ' ἐσθλῶν. Av. 926. οὐδέποτ' ἤλιπσα. Quibus nunc addo hujus fabulæ v. 1096. τὸ Φίλιππ' Ἀρμόδι' ἄδεται. Sic enim locum corruptum emendavi.

108. ἀχάνα metrum est Persicum, 45 medimnos continens, secundum Aristotelem. V. Polluc. 10, 164. Hesychium s. v.

111. φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί) Post ἐμοὶ mutata constructione intulit πρὸς τουτονί, quod tantundem valet quantum simplex dativus τουτοί, quemadmodum v. 722. πρὸς ἐμέ oppositum habet dativum Λαμάχῳ, ἐφ' ᾧ πτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή. DIND. Melius, opinor, Elmsleius et Schutzius πρὸς τουτονί reddunt coram illo sc. legato, ita ut te exaudire possit.

ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν
 βασιλεὺς ὁ μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον ;—
 ἄλλως ἄρ' ἔξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβειν ; —
 Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὐτοῖ, 115
 κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
 Καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτοῖ
 ἐγῶδ' ὅς ἐστι, Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.

112. βάψω βάμμα) Thesm. 793. μανίας μαινισθαί. Pl. 10. μέμψιν μέμφομαι. 419. τόλμημα τολμάτον. 517. λήρον ληρεῖς. Av. 31. νόσον ισοσοῦμεν. 42. βάδον βαδίζομεν. 508. ἤρχον ἀρχήν. 849. πέμπειν πομπήν Pac. 150. πόνους πονῶ. MITCH. Adde Eq. 487. κράγον κεκράζεται.

βάμμα Σαρδιανικόν) *Ne te tingam tinctura Sardianica*. Schol: ἵνα μή σε φοινίξω, i.e. ne rubrum te verberibus reddam. Sardis, urbs Lydiae, celeberrima erat propter eximium purpuræ colorem, quæ inde veniebat. Vide Plin. H. N. 7, 56. Plato comicus ap. Athen. p. 48. κἄτ' ἐν κλίνας ἑλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πορφυροβάπτοις | κἄν φοινικίσιν Σαρδιανικαῖσιν (fort. Σαρδιακαῖσιν) κοσμησάμενοι κατάκεινται. Cf. Pac. 1173. ἦν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν. 1176. τηρικαυτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηρικόν. Adde infra 320. μὴ σὺ καταβάλειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα. Plaut. Rud. 4, 3, 61. fiet tibi puniceum corium.

113. Puta Pseudartaban renuere, et mox seq. vers. adnuere. Schol: τὸ δὲ ἀνανεύει καὶ ἐπιτεύει παρεπιγραφῆ, ὑπὲρ τοῦ σαφὲς γενέσθαι, ὅτι ἀρνούμενος μὲν ἀνένευσεν, ὁμολογῶν δὲ κατένευσεν.

115. *Græco utique more adnuunt isti viri*, i.e. Pseudartabas et duo comites eunuchi. Hoc facete dicit senex Atticus, quia revera actores isti Græci erant; sed innuit etiam legatos istos falsos et subornatos esse, neque revera Persas, a quibus Athenienses monet ne decipi se patiantur. Sic infra v. 157. Odomantos a Theoro subornatos, tanquam a Sitalce missos, falsos esse civibus suis ostendit; neque revera esse Odomantos (quæ gens Thraciæ maxime bellicosa erat. v. 153), sed homines aliquos imbelles et effeminatos. Quibus salse perstringitur Atheniensium stoliditas et simplicitas, qui legatorum mendaciis tam faciles præberent aures. Cf. ad 120.

ἐπένευσαν) Fragm. 58. ἐννέει (scrib. ἐπιτεύει) με φεύγειν οἴκαδε.

118. Clisthenem sæpius ut mollem notat comicus. Coniungitur cum Stratone (v. 122), ut in Eq. 1370. οὐδ' ἀγοραστῆγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορῇ. | Ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων; Fr. 361. παῖδες ἀγένειοι Στράτων καὶ Κλεισθένης.

᾽Ω θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε·
 τοιόνδε δ', ᾧ πίθηκε, τὸν πάγων' ἔχων 120
 εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος ;
 ᾽Οδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν ; οὐ δῆπου Στράτων ;

KHP.

Σίγα, κάθιζε.

Τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν ἢ βουλὴ καλεῖ
 εἰς τὸ πρυτανεῖον. ΔΙ. Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνῃ ;

δ Σιβυρτίου) Elmsleius "Sibyrtii palestra memoratur a Plutarcho in vita Alcibiad. p. 193. Fortasse mollem atque effeminatum hominē et a corporis exercitatione alienum παιδοτρίβου filium jocosē vocat noster." Notatur sæpissime et nostro ut mollis et γυναικώδης.

119. ᾧ θερμόβουλον πρωκτὸν) ᾧ θερμόβουλον σπλάγγχον ex Euripidis Medea comparavit scholiasta : quæ verba hodie in illa fabula non leguntur. DIND.

πρωκτὸν ἐξυρημένε) Ran. 422. τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν τῶλειν ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους. Participium ἐξυρημένος occurrit et Thesm. 191.

120. Parodia versus Archilochei ab scholiasta servati, τοιόνδε δ', ᾧ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων. DIND.

Hæc dicit senex Atticus, vel quia actor ille, qui eunuchi partes sustinebat, barbam veram intonsam habebat, vel potius quia barbam personæ risus excitandi causa adligatam gerebat. Quod de industria haud dubie factum est, ut occasio inde caperetur legatorum fraudes Atheniensibus exponendi, qui videntur nonnunquam, quum ex legatione rediissent et in concionem verborum faciendorum causa introducerentur, homines aliquos Athenis oriundos subornasse et peregrino ritu ornatos pro legatis exterarum gentium quos secum venisse dicerent populo facili venditasse. Ejusmodi fraudes tacite hic perstringit comicus. Cf. ad 115.

122. Verba οὐ δῆπου Στράτων sine interrogationis nota representari debebant. Usurpatur οὐ δῆπου vel οὐτι που eodem fere sensu quo dicerent nostrates, *Surely it cannot be Strato*. Vide Nub. 1260. Pac. 1211. Av. 269. Lys. 354. Ran. 522. 526. Eccl. 327. 329. 756. Soph. Phil. 1233. ᾽Ω Ζεῦ, τί λέξεις ; οὐτι που δοῦνα νοεῖς. ELM. Στράτων) De eo vid. ad 118.

125. ἀγχόνῃ) *Nonne hoc suspendio dignum est ?* Conferunt Eurip. Heracl. 246. καὶ τόδ' ἀγχόνῃς πέλας. Soph. Œd. R. 1374. ἐργ' ἐστὶ κρείσσοι' ἀγχόνῃς εἰργασμένα. Lucian. Timon. ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αἰτοῖς. Terent. Phorm. 4, 4, 5. *Ad restim mihi quidem res rediit planissime.*

κάπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι ;
 τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα.
 Ἄλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
 Ἄλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ ἔστιν ; AM. Οὐτοσί
 [πάρα.

ΔΙΚ. Ἐμοὶ σὺ ταυτασί λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς 130

126. στραγγεύομαι) *moror, cunctor*. Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχω
 στραγγεύομαι, | ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν ; Sensus est : *et tamen ego
 diutius hic moror ? Quis potius properare hinc adeo ?* Hæc indigna-
 bundus ille, ultionem meditans. Ceterum Schutzio prope assentior
 versus sic transponenti : ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη ; | τοῦσδε ξενίζειν—
 θύρα. | κάπειτ'—στραγγεύομαι ; | ἀλλ' ἐργάσομαι &c. Verum ordinem
 transposuisse videtur librarius, qui στρατεύομαι legeret, et sententiam
 antitheticam institueret. Lemma scholiastæ τοῦσδε ξενίζειν habet.
 Sed vid. ad seq. v.

127. οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα) Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους
 ἀποδεχομένων "οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα."—ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν πρυτάνων
 καθὼ ἐπὶ ξενίων καλοῦσι τοὺς ἀφικνουμένους (legatos peregrinos). Redde :
Isti autem quominus hospitio excipiantur nunquam prohibet janua sc.
 prytanei. Et profecto sensus hic est loci, cujus tamen constructio
 tam dura et impedita est, ut latere menda aliqua videatur. Suspicio
 in hunc fere modum corrigendum esse : τοὺς δὲ (vel τοῦσδε) ξενίζει
 κοῦδέποτε ἴσχει τῇ θύρᾳ, sc. ἡ βουλή ex v. 124. Sic Vesp. 775.
 οὐδεὶς σ' ἀποκλείσει θεσμοθέτης τῇ κικλίδι. Aeschyl. Choëph. 569.
 τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε ; Fragm. vet. leg. ap. Lysiam p.
 117. ὅστις δὲ ἀπῖλλει τῇ θύρᾳ ἔνδον τοῦ κλέπτου ὄντος. Jam Eupolidis
 versus a scholiasta laudatus, *ἢ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα*
 (quem Elmaleius corrigebat : *ἢ τὸν Ποσειδῶ, κοῦδέποτε γ' ἴσχει θύρα*,
 ut infra v. 560. *ἢ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ' ἄπερ λέγει*), scribendus erit,
ἢ τὸν Ποσειδῶ, κοῦδέποτε ἴσχει τῇ θύρᾳ. Nostræ conjecturæ favet et
 Eupolidis loci et proverbii ap. scholiastam scriptura οὐδέποτε ἴσχει ἡ
 θύρα, ut et Suidas (in ἴσχειν) qui habet, οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα.
 Ceterum conferri potest quod dixit Pherecrates Crap. fr. 6. οὐδεὶς
 γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέφγέ μοι θύραν.

"οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα R. οὐδέποτε γ' ἴσχ' ἡ θύρα Ald. οὐδέποτε ἴσχει
 [γ' ἡ θύρα Suidas in ἴσχειν. οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα schol. οὐδέποτε ἴσχ' ἡ
 θύρα C." DIND.

130. ταυτασί—ὀκτὼ δραχμὰς) Viatica (ἐφόδια) ei dat, quæ suppe-
 ditare recusaverant Prytanæ. V. 53.

σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίου μόνῳ
καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε.

KHP. Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκου. ΘΕ. Ὀδί.

ΔΙΚ. Ἄλλος ἀλαζῶν οὗτος εἰσκηρύττεται. 135

ΘΕΩ. Χρόνον μὲν οὐκ ἀπὴν ἂν ἐν Θράκῃ πολὺν,—

ΔΙΚ. Μὰ Δ' οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ φeres πολὺν.

ΘΕΩ. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θεόγνις ἠγωνίζετο. 140

Τοῦτον μετὰ Σιτάλκου ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ

132. πλάτιδι) *Uxor*. Schol: παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην.

133. κεχήνετε Dind. Libri et Suidas (in Ἰσχειν) κεχήνατε. Cf. Vesp. 415. κεκράγετε.

134. Θέωρος) Legatus hic ad Sitalcem regem ab Athenis missus erat. Notatur in Nub. 399. ut perjurus, in Vesp. 20. ut adulator turpis.

136. ἀπὴν ἂν) ἂν ἤμην vulgo. ἔμειν ἂν Elmsleius, qui monet vulgatam scripturam natam esse ex οὐκ ἂν in proximo versu. Singulare enim ἔπινον est v. 141. Sed præstat, opinor, quod levi mutatione dedi, ἀπὴν ἂν. Cf. Lys. 102. πέντε μῆνας—ἄπεστιν ἐπὶ Θράκης.

138. κατένιψε) Absolute dictum, ut ἕει βροντῆ χαλαζῆ &c.

140. Θεόγνις) V. ad v. II. Facete significat tantarum nivium et tanti frigoris in Thracia causam fuisse, quia Theognis tunc Athenis docuerit frigidam suam tragœdiam. BERG.

141. Σιτάλκου) Σιτάλκου genitivus est Hermippo ap. Athen. 27. Thucyd. 2, 29, 3, 101.

142. φιλαθήναιος) Socius ille Atheniensium factus erat anno A. C. 431. (Thuc. 2, 29); occisus est in expeditione adversus Triballos autumno anni proximi post hanc fabulam actam A. C. 424 (Thuc. 4, 10.).

143. ἐραστὴς) Φιλίῳ et ἐρῶν eodem modo conjungit noster in Eq. 732. ὅτι φιλῶ σ', ὃ Δῆμ', ἐραστὴς τ' εἰμι σός. 1341. ὃ Δῆμ', ἐραστὴς τ' εἰμι σός, φιλῶ τέ σε. ELM.

ἀληθῶς vulgo. ἀληθῆς R. Δ. quod recepit Dind. Sed revocandum, opinor, vulgatum. Sic Plato p. 490 D. τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων.

ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ', Ἀθηναῖοι καλοί.
 Ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα, 145

ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων
 καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
 ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
 στρατιὰν τοσαύτην ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν,
 ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. 150

ΔΙΚ. Κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι
 ὦν εἶπας ἐνταυθι σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩ. Καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρακῶν ἔθνος
 ἔπεμψεν ὑμῖν. ΔΙΚ. Τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές.

144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ') Schol : ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων
 ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖσι τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις, οὕτως ὁ δεῖνα καλός.
 De quo more cf. Vesp. 97—97.

145. ὁ δ' υἱὸς) Sadocus, de quo et patre ejus adi Thucyd. 2, 29.
 67. 95—101. 4, 101.

146. ἦρα) *Cupiebat.*

ἀλλᾶντας) *Isicia*, cum allusione, ut videtur, ad ἄλλος, ad inconstantiam et fidem dubiam Thracum sociorum significandam : erant enim revera ἀλλοπρόσαλλοι.

Ἀπατουρίων) Schol : χαριέντως, ὡς ἐξαπατωμένων τῶν Ἀθηναίων. Similis videtur locus Hermippi ap. Athen. 27. καὶ παρὰ Σιτάλκου ψόραν Λακεδαιμονίους, | καὶ παρὰ Περδίκκου ψεύδη ναυσὶν πάνυ πολλαῖς (Anglice, *many ship-loads or cargoes of lies.*) Festum autem Apaturia mense Pyanepsione per tres dies agebatur, quorum primus δόρυπεια, secundus ἀνάργυσις, tertius κουρεῶτις vocabatur. Hoc ultimo die juvenes εἰς τὰς φρατρίδας inscribi mos erat : unde nomen. Vide plura ap. schol.

147. τῇ πάτρᾳ) *Patriæ suæ* novæ Athenis. Sed latet ambiguitas festiva, nam Sitalcis etiam patria intelligi potest Thracia, quam adjuturus sit copias inde mercenarias Atheniensibus mittendo.

150. παρνόπων) Locustarum genus in Attica frequens, ut docet schol.

152. Significat se nihil eorum, quæ Theorus narraverat, credere, præter hoc, Thraces, si venturi essent, locustis similes fore. SCHUTZ.

154. τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές) *Hoc quidem jam planum est*, quod dicit Thracas huc missos esse. Hoc unum credit Dicæopolis, reli-

- KHP. Οἱ Θρᾶκες ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγεν. 155
 ΔΙΚ. Τουτὶ τί' ἐστι τὸ κακόν; ΘΕ. Ὀδομάντων στρατός.
 ΔΙΚ. Ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
 τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;
 ΘΕΩ. Τούτοις ἂν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῶ,
 καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην. 160
 ΔΙΚ. Τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
 ὑποστένοι μὲν τᾶν ὁ θρανίτης λεῶς,
 ὁ σωσίπολις. Οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,

quam autem Theori de Sitalcis filiique ejus benevolentia jactantiam falsam et inanem esse indicat. Ingeniose corrigebat Porsonus, τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφῶς (et σαφῶς A. B.) hoc quidem probe noram, sc. id eum facturum esse.

156. Ὀδομάντων) Non tamen Odomantorum, sed Odrysarum rex fuit Sitalces, teste Thucyd. 2, 101. Odomantorum rex Polles memoratur Thucyd. 5, 6.

157. ποίων Ὀδομάντων) *Quidum Odomantorum?* Sensum hujus loci unus perspexit Schutzius: "Dicæopolis, sicut antea non veros eunuchos legatis Persarum adductos esse significabat, hoc loco suspicatur Odomantos illos esse homines quosdam Athenienses, quos Theorus Odomantos esse per fraudem et fallaciam Prytanibus persuadere cupiat. Hos itaque cinædos esse criminaturus, quærit τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;"

158. ἀποτεθρίακεν) *Deglupsit.* Noli putare hic de circumcissione agi; neque enim usquam apparet morem istum apud Thraces obtinuisse. θρίον proprie *folium ficulnum* est, metaphoricè significat *præputium*, quemadmodum σκῆ et σύκον ipsa *rudenda*. Cf. modo Eccl. 707. ἡμᾶς δὲ τίως θρία λαβόντας διφόρου σκῆς &c. Pac. 1349. τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ, τῆς δ' ἡδὺ τὸ σύκον. Itaque ἀποθριάξαι valebit ἀποφυλλίξαι, et metaphoricè *denudare*, unde mox ἀπεψωλημένους Pseudodomantos istos dicit senex Atticus, i.e. non verpos, sed tantum *degluptos, recutitos*, ut in Pl. 295. ἐπεσθ' ἀπεψωλημένοι. Hæc ad loci intelligentiam necessaria erant. Similiter fere Schutzius.

160. καταπελτάσονται) Schol: καταπολεμήσουσι. Thraces, ut notum est, in usu πέλης et ἀκοντίου excellabant. Cf. Lys. 563. Xen. Mem. 3, 9, 2. Thuc. 2, 29.

162. ὁ θρανίτης λεῶς) *Nautica multitudo*, synecdoche partis pro toto. De θρανίταις vide schol. ad Thucyd. 6, 31. Subsellia illi in trireme superiora occupabant, ideoque longioribus remis quam ζυγίται

ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
 Οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ' ; ΘΕ. Ὡ μοχθηρῆσὺν,
 οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις ;

ΔΙΚ. Ταυτὶ περιόψεσθ', ὃ πρυτάνεις, πάσχοντά με
 ἐν τῇ πατρίδι καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων ;
 Ἄλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
 τοῖς Θραξί περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν ὅτι 170
 διοσημία ἔστι καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

ΚΗΡ. Τοὺς Θραῆκας ἀπιέναι, παρῆναι δ' εἰς ἔτην.
 Οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

aut θαλαμίται utebantur : unde et mercedem grandiozem accipiebant, quia labor eorum major erat. Similiter autem ναυτικὸν λεῶν dixit Aeschyl. Pers. 383.

164. τὰ σκόροδα) Cibaria secum in concionem attulerat Dicæopolis, de quo more noster Eccl. 306. ELM.

πορθούμενος) Ridicule de se loquitur Dicæopolis, tanquam de regione, quæ vastatur ; idque ut rapacitatem Thracum ostendat.

166. οὐ μὴ πρόσει) *Ne accedas.* πρόσει pro futuro est, ut Δει v. 845.

Hesychius : Ἐσκοροδισμένος. σκόροδα βεβρωκῶς· Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσσι παίζει, ἀμα μὲν ὅτι σκοροδοφαγοῦσι οἱ Θραῆκες, ἀμα δὲ ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων. Vide Eq. 494. Activum ἐσκορόδισας est in ejusdem fabulæ v. 946. ELM.

167. περιόψεσθ', ὃ πρ.) Sic dedi ex conjectura. Vulgo περιείδεθ' οἱ πρ., quod plane vitiosum est ; nam περιείδετε aoristum est, quod huic loco non convenit. Præsens foret περιορᾶτε, ut Vesp. 439. Sed περιόψεσθε legitur supra 55. Thesm. 698. ὃ πρυτάνεις Pac. 905.

171. Congregato in concione populo si tempestas subito ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio et in alium diem indicebatur. BRUNCK.

διοσημία) Schol. : ὁ παρὰ καιρὸν χειμῶν.

172. Hesychius : Εἰς ἔτην εἰς τρίτην. In Eccl. 796. ubi antea legebatur ἔτης, Brunckius ex cod. ἔτην dedit. Sic αθριον et εἰς αθριον dicebant. ELM.

173. Meminerint tirones λύεσθαι μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ἀφιέσθαι δὲ τὴν βουλήν καὶ τὰ δικαστήρια.. Vide Eq. 674. Vesp. 595. Eccl. 377. ELM.

- ΔΙΚ. Οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὄσον ἀπώλεσα.
 'Ἄλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὀδί.
 Χαῖρ', Ἀμφίθεε. ΑΜ. Μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ
 [τρέχων
 δεῖ γὰρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.
 ΔΙΚ. Τί δ' ἔστ' ; ΑΜ. Ἐγὼ μὲν δευρό σοι σπονδὰς
 [φέρων

174. μυττωτὸν ὄσον ἀπώλεσα) *Quantum moretum perdidit.* Quia personati illi Thraces allia, quæ secum adtulerat, abripuerant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione. Cf. Pac. 246. 247. BRUNCK.

176. μήπω γε, πρὶν ἄν vulgo ante Brunckium. Præter hujus fabulæ v. 296. πρὶν ἄν γε habet noster in Eq. 961. Vesp. 920. Eccl. 770. Néc minus bene dicitur πρὶν γ' ἄν in Av. 585. Ran. 78. 845. Eccl. 857. quæ scriptura restituenda videtur in Ran. 1281. In Lys. 1005. malim: πρὶν γ' ἄπαυτες. ELM. Idem error in Nub. 267. μήπω μήπω γε, πρὶν ἄν τουτί. Corrigendum μήπω μήπω, πρὶν γ' ἄν τουτί.

177. Acharnenses persequuntur Amphitheum, quod sensissent eum pacem ferre; adversantur autem paci præ ceteris Atheniensibus, quia eorum pagus Acharnæ erat maximus et præcipue augebat militiam Atheniensium, teste Thucydide 2, 19. Hinc sperabant fore ut adhuc ulciscantur Lacedæmonios, qui ipsorum agros vastaverant. BERG.

φεύγοντ' ἐκφυγεῖν) Nub. 167. ἡ ῥαδίως φεύγων ἄν ἀποφύγοι δίκην. Euripid. Phœniss. 1231. ἦν μὴ με φεύγων ἐκφύγησ' πρὸς αἰθέρα.

178. τί δ' ἔστ' ; dedi cum Elmsl. Vulgo τί δ' ἔστιν ; Nam νεφέλκυστικὸν vel optimi libri centenis in locis addunt, ubi elisionem esse statuendam aperte docent numeri: quod monuit Enger Præf. ad Lys. p. xviii. Quare etiam in Pac. 187. πατήρ δέ σοι τίς ἐστίν ; B. ἐμοί ; μιαιώτατος. Ran. 1220. Εὐριπίδῃ. B. τί ἐστίν ; A. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ. Avib. 90. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. B. ποῦ γὰρ ἐστίν ; A. ἀπέπατο. et in Platonis comici v. ap. Athen. p. 5. ἐπίδειξον αὐτὴν ἥτις ἐστίν. B. ἀκουε δὴ. malim ἔστ'. In Nub. 1192. ἴνα δὴ τί τὴν ἐνην προσέθηκεν ; B. ἴν', ὃ μέλε. malim προσέθηχ' (προσεθηκ' Cant. primus). In Avib. 1495. ποῦ Πεισθέταιρός ἐστίν ; B. ἴα, τουτί τί ἦν ; ἴα monosyllabum est, ut in Pl. 824. Thesm. 176. Ceterum ne quem offendant elisio hujusmodi in fine sententiæ interrogatiuæ, dubitationem omnem tollit fragmentum nostri ar. schol. ad Nub. 663. (fr. 86) γίναι, τί τὸ ψοφήσαν ἔσθ'. B. ἀλεκτροῦδων | τὴν κύλικα καταβέβληκεν. ubi ἐστίν metrum non admittit.

- ἔσφροντο οἱ δ' ὄσφροντο πρεσβυταὶ τινες
 Ἀχαρτικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι, 180
 ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνιοι
 ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες, ὦ μαρώτατε,
 σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων ;
 κὰς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων
 ἐγὼ δ' ἔφευγον οἱ δ' ἐδίωκον κάβῳνας. 185
- ΔΙΚ. Οἱ δ' οὖν βοώντων ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις ;
 ΑΜΦ. Ἐγωγέ φημι, τρία γέ ταυτὶ γεύματα.
 Αὐταὶ μὲν εἰσι πεντέτεῖς. Γεῦσαι λαβῶν.
- ΔΙΚ. Αἰβοῦ. ΑΜ. Τί ἔστιν ; ΔΙ. Οὐκ ἀρέσκουσιν
 [μ', ὅτι
 ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. 190

179. ὄσφροντο) Cf. ὄσφρόμωνος Vesp. 792. Thesm. 495. Eupolis ap. Priscianum p. 1193. προσενεγκέ μοῦγγυς τὸ στόμ' ὄσφρέσθαι τὸ σόν. Philonides Athen. p. 228. ὄσφρομένην τῶν τηγάνων. In Antiphane Athen. p. 299. pro ὄσφράσθαι reponendum cum Elmsleio ὄσφρέσθαι. Futurum ὄσφρήσεται est Pac. 152.

180. στιπτοὶ) *Duri*, a verbo *στειβεῖν conculsare*. Μοχ πρίνιοι *ίλιγνι*, ut paullo post σφενδάμνιοι *αετῆσι*, apte dictum de Acharnensibus, qui carbonarii erant. Cf. Vesp. 887. *στρυφὸν καὶ πρίνον ἦθος*. Simili sensu a comico aliquo dictum videtur *δρυσαχαρνεῦ*, ut monuit Dindorf. Vide Hesych. et Etym. M. s. v.

πρίνιοι) *Durum* enim imprimis est illud lignum. Hesiodus apud scholiastam Op. 427. *πρίνον, δε γὰρ βουσὶν ἀρούν δχυράτατὸς ἐστίν.*

181. ἀτεράμονες) Metaphorice *inflexibiles, immites*, Schol: *κυρίως δὲ τὰ μὴ ἐψόμενα τῶν ὄσπριων ἀτεράμονα λέγεται, ὅλον οὐχ ἀπαλά.* Zonaras Lex p. 944. *ἀτεράμων τὸ δυσέψανον. οὕτως Πλάτων.* Cf. Vesp. 730.

Μαραθωνομάχαι) Cf. Nub. 986. *ἄνδρας Μαραθωνομάχας.*

183. τῶν ἀμπέλων τετμ.) Vites enim eorum maxime a Peloponnesiis vastatae erant.

184. κὰς) Legitimam hanc ante literam consonantem crasin servarunt libri et hic et Av. 949. DIND.

186. οἱ δ' οὖν βοώντων) Soph. Aj. 961. *οἱ δ' οὖν γελόντων.* BERG.

187. γεύματα) *Gustus, specimina.*

190. ὄζουσι πίττης) Recte schol: *κοινὸν ἐπὶ οἴνου καὶ νεὸς τὸ πίττης ὄζου. ἔστι γὰρ πισσίζων οἶνος.* Cf. supra v. 100.

ΑΜΦ. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚ. Ὅζουσι χάρται πρέσβειων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

ΑΜΦ. Ἄλλ' αὐταί τοι σοι τριακοντούτιδες
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν. ΔΙΚ. ὦ Διονύσια,
αὐται μὲν ὄζουσι ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ ἴπιτηρεῖν σιτί ἡμερῶν τριῶν,

191. ἀλλὰ) *Saltem.*

192. ἐἰς τὰς πόλεις) Schol: τὰς τῶν ξυμμάχων. *Redolent istæ etiam legatos ad urbes missos, et tanquam poram sociorum.* διατριβῆς pendet et ipsum a verbo ὄζουσι. Elmsleius bene contulit Pac. 525. οἶον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας, | γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.

193. οξύτατον) ὄζειν et similia verba cum neutris adjectivorum construi solent potius quam cum adverbis. Noster Ach. 852. Ὅζων κακὸν τῶν μασχαλῶν. Thesm. 254. Ἡδὺ γ' ὄζει πσθλιον. Plut. 1020. Ὅζειν τε τῆς χροίας ἔφασκεν ἡδὺ μου. Ran. 338. Ὡς ἡδὺ μοι προσέπνευσε χοιρεῶν κρεῶν. Pac. 87. Καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'. Pherecrates apud Athen. p. 159. Τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Cratinus minor p. 661. Τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει. Hæc omnia ad olfactum pertinent, ut et sequentia. Noster Eq. 892. Βύρσης κάκιστον ὄζων. Vesp. 38. Ὅζει κάκιστον τοῖνύπνου βύρσης σαπρᾶς. 913. Τυροῦ κάκιστον ἀργίως ἐνήργην. Pherecrates apud Athen. p. 269. Ἡδιστον ἀτμίζοντα. Crates p. 690. Γλυκύτατον δ' ὄζει βασιλείου μύρου. ELM.

ὀξύτατον) *Petquam acerbe.* Schol: ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τραπέντος οἴνου ἐἰς ὄζος.

194. αὐταὶ σπονδαὶ vulgo. αὐταὶ σοὶ σπονδαὶ R. αὐταὶ γὰρ σοὶ conjecit Elmsleius, recepit Dindorf. αὐταὶ τοὶ σοὶ Dobræus, probabiliter. Sic Avib. 356. ἀλλ' ἐγὼ τοὶ σοὶ λέγω δτι &c. 1229. φράσον δὲ τοὶ μοι. Et infra 752. ἀλλ' ἡδὺ τοὶ &c. Eiusdem sententiæ est Fritschius ad Thesm. p. 561.

195. ὦ Διονύσια) Pacem jam animo auguratur; nam in pace tantum celebrari possunt Dionysia.

197. 198. Hos duos versus transponendos suadent Reiskius et Schutzius. Quibus non assentior. Amat enim noster rerum vel longe dissimilium mentionem ridiculi causa connectere.

σιτί ἡμερῶν τριῶν) Scilicet jubebantur milites in expeditionem bellicam profecturi cibaria sibi in triduum comparare. Cf. Pac. 312. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἦκειν σιτί ἡμερῶν τριῶν. Ad hunc morem festive alludit comicus etiam Eq. 1079. ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον (sc. μισθόν) ἡμερῶν τριῶν. Vesp. 243. ἦκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὄργην τριῶν ποιηράν. Pac. 716. ὅσον βοφήσει ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν.

κὰν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅποι θέλεις.

Ταύτας δέχομαι καὶ σπένδομαι κάκπιομαι,

χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας 200

ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεῖς

ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιῶν Διονύσια.

ΑΜΦ. Ἐγὼ δὲ φεύξομαι γέ τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡ. Τῆδε πᾶς ἔπου, δῖωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου

[Στρ.

τῶν ὁδοιπόρων ἀπάντων τῇ πόλει γὰρ ἄξιον

ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. Ἀλλά μοι μνηύσατε,

εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς

[φέρων.

Ἐκπέφευγ', οἴχεται φρουῶδος. Οἴμοι τάλας τῶν

[ἐτῶν τῶν ἐμῶν

οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων

[ἀνθράκων φορτίον

198. κὰν τῷ στόματι λέγουσι) Sic in Pauli Ep. ad Rom. 10, 9. ὅτι ἐὰν ὁμολογῆς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν &c. Homerus Od. θ, 459. Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα. Prosopopœia hic est, eo aptior, quia respicitur ad os amphoræ seu vasculi in quo *inducia* istæ ferebantur.

βαῖν' ὅποι θέλεις) Nub. 891. ἴθ' ὅποι χρήσεις.

199. ἐκπιομαι futurum est, ut κατέδομαι infra 1112.

202. εἰσιῶν) Sc. domum in rure. Cf. 266. ἔκφ σ' ἔπει προσείπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος. Egreditur infra demum v. 241.

τὰ κατ' ἀγροὺς—Διονύσια) Diversa a Lenæis. Agebatur hoc festum per omnes Atticæ pagos hiberno mense Ποσειδεῶνι. Theophrastus Char. 3. ὁ δὲ ἀδολεσχίης τοιοῦτός ἐστιν οἶος. . . λέγειν. . . ὡς. . . Ποσειδεῶνός ἐστι τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Isæus de Ciron. Hæred. εἰς Διονύσια εἰς ἀγρὸν ἦγεν αἰὲ ἐμᾶς. Cf. 250.

203. φεύξομαι) φευξοῦμαι R. Qua forma poetæ Attici non videntur usi esse nisi metri causa, ut ἀποφευξοῦμεθα Av. 932. V. Elmal. ad Eurip. Bacch. 797. DIND.

205. τῇ πόλει γὰρ ἄξιον.) Vid. ad 8.

ἤκολούθουν Φαύλλῳ τρέχων, ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος
ἐξέφυγεν οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίζατο.

Νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἦδη τοῦμόν ἀντικνήμιον
[Ἄντ.

καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται. Διωκτέος δέ μὴ γὰρ ἐγγάνοι ποτὲ
μηδέ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγῶν Ἀχαρνέας,

215. Φαύλλῳ Phayllus Crotoniata, cursor pernicitate celeberrimus, de quo v. scholiastam, Herod. 8, 47. Pausan. 10, 9, 2. Memoratur etiam Vesp. 1206. DIND.

218. ἀπεπλίζατο) Anglice *stepped off*. Schol: πλῆ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλῆγματα τὰ πηδήματα. Qui ἀμφιπλῆξ ex Sophocle laudat pro περιβάδην dictum, et Homeri illud Od. ζ, 318. εὐ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, ubi de mularum incessu agitur. Cf. Strattis ap. Polluc. II. 173. τὰ θυγάτρια | περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλεγμένα, quod explicat grammaticus, διασχόντα τὰ σκέλη. Similiter Hesychius: περιπεπλῆχθαι διηλλαχένα τὰ σκέλη ἀσχημόνως.

219. στερρὸν) *Rigidum* senecta. ἀντικνήμιον est *tibia*, genu.

220. τῷ παλαιῷ Λακρατίδῃ) Schol: Λακρατίδης ἀρχαῖος ἄρχων Ἀθηναίων, ὡς καὶ Φιλόχορος. ἤρξε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου, ἐφ' οὗ πλείστη χιὼν ἐγένετο καὶ ἀπέπηξε πάντα, ὡς μὴ δύνασθαι τινα προτέιναι. διόπερ τὰ ψυχρὰ πάντα Λακρατίδου ἐκάλουν. δηλοῦνται (δηλοῦται?) δὲ καὶ νῦν τῷ ψυχρῷ καὶ γεροντικῷ. λέγει οὖν ὅτι διὰ τὸ γῆρας οὐχ οἷός τέ εἰμι θάπτον βαδίζειν. Similiter Hesychius Λακρατίδης: Ἀριστοφάνης φησὶ, παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες. Sed de nive commentum fortasse grammaticorum est.

Λακρατίδῃ) Sic libri, schol., Hesych. Λακρατίδης quidam hierophanta memoratur ab Isæo p. 64, 18. Alius Λακρατίδας scriptus, apud Plutarch. Pericl. 35. Lysand. 30. Quæ monuit Dindorfius, qui cum non videret quomodo hoc nomen producta penultima poni posset, Bentleyi correctionem Λακρατείδῃ recepit. Et profecto infra 406 libri Χολλίδης exhibent, ubi Χολλείδης cum Elmsleio scribendum erat. Sed vulgatum non temere mutandum. Ἀντιγενίδαν producta similiter penultima ab Anaxandride ponitur apud Athen. p. 131. ubi similiter Ἀντιγενίδαν scribendum suspiceris. Vide omnino quæ de hac re disputavit Meinekius Fr. Com. III. p. 186. 187.

221. ἐγγάνοι dedi cum Brunckio. Vulgo ἐγγάνῃ.

222. γέροντας ὄντας) Similis parechesis est Vesp. 278. εἰτ' ἐφλέγγμεν αὐτοῦ | τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος. Plurima exempla congessit Meinekius Fr. Com. III. p. 619.

ὄσσις, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐχθροῖσιν
 [ἔσπειράτο, 225
 οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὐξεται τῶν
 [ἐμῶν χωρίων
 κούκ ἀνήσω πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ
 ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, * * * ἐπίκωπος, ἵνα
 μήποτε πατῶσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
 Ἄλλὰ δεῖζήτειν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Βαλλήναδε
 καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐρεθῇ ποτέ
 ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

226. αἰξεται) *Ingravescit*. Nisi scribendum αἰρεται. ut infra 913. ὀρωσπειρίοισι πόλεμον ἦρα (i.e. ἦρα) καὶ μάχαν.

τῶν ἐμῶν χωρίων) Subaudi ἔπεκα. Cf. Vesp. 1424. ὃ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος. Sunt autem χωρία πράξια.

230. σχοῖνος) *Juncus*. Anglice *bulrush*.

231. Supplendum, ni fallor, ἀναρὸς quod et sensui et metro optime convenit, et textu exturbatum videtur propter simile ὀδυνηρὸς. Cf. Pl. 561. σφηκώδεις κατ' τοῖς ἐχθροῖς ἀναροί.

ἐπίκωπος) *Remo assidens* (cf. Ran. 199. κάβιζ' ἐπὶ κόπη) et inde sensu reconditori *classe infestans*. Quemadmodum recte explicat schol: ἀπὸ τοῦ, διὰ νεὸς καὶ ναυτικὸς ἂν ἐπὶ αὐτοῖς, ναυτικοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προσέχοντες τῷ ναυτικῷ. Qui alteram interpretationem minus probabilem addit ξιφῆρης i.e. *gladio instructus*. Alii denique explicant *ad manubrium usque* penetrans tanquam gladius; nam κόπη manubrium est gladii. Mihi quidem noster non nisi primum sensum respexisse videtur.

234. βαλλήναδε) Facete pro Παλλήναδε, ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. Est autem Pallene pagus Atticæ, quem Pisistratus olim, quum regnum affectaret, occupavit, dum a civibus, qui eo concursum fecissent, exturbaretur. Itaque βαλλήναδε βλέπειν valebit *lapidibus obruere*. Cf. supra ad 95. Ceterum similiter in nominibus pagorum ludit noster, monente Elmsleio, Eq. 79. Eccles. 362. ubi Κλωπιδῶν et Ἀχραδούσιος pro Κρωπιδῶν et Ἀχερδούσιος ridicule substituit.

235. γῆν πρὸ γῆς) Aeschyl. Prom. 685. μάστεγε θεῖα γῆν πρὸ γῆς εὐαῖνομαι. Theocrit. 15, 122. πωτῶνται περὶ γῶν περὶ μένοι δζον ἀπ' ἔζω. 11, 69. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ.

236. ἐμπλήμην R. probantibus Dawesio Brunckio Dindorfio. Vulgo ἐμπλείμην, quod tuentur reliqui libri, schol. et Suidas s. v., probante Buttmano Gr. Gr. vol. 2. p. 214. Cf. ad Lys. 235. ἐμπλήθ. 253. κεκλήμεθ. Pl. 992. μεμῆτο. Soph. Phil. 119. κεκλήθ. Platon. p. 731 C. 742 E. κεκλήτο. 518 A. μεμῆτο. Homer. Il. ω. 745.

- ΔΙΚ. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
 ΧΟΡ. Σίγα πᾶς. Ἠκούσατ', ἄνδρες, ἄρα τῆς εὐφημίας ;
 Οὗτος αὐτός ἐστὶν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦροπᾶς.
 Ἐκποδῶν θύσων γὰρ ἀνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.
 ΔΙΚ. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
 Προῖτώ 'ς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἢ κανηφόρος·
 ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.
 ΓΥΝ. Κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.
 ΘΥΓ. ὦ μήτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτήρυσιν, 245
 ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦλατῆρος τουτουί.
 ΔΙΚ. Καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ', ὦ Διόνυσε δέσποτα,
 κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμέ
 πέμψαντα καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν
 ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,

μεμήμην. (sed Il. ψ. 361. μεμνῆστο. Xen. Cyr. 1, 6, 3. μεμνῆστο).
 Optativus βλεῖο (non βληο) legitur Il. ν. 288. Vid. Goeller &c.
 Accent. p. 27.

βάλλων—ἐμπλήμην) Vesp. 620. ἐμπλησο λέγων.

237. εὐφημεῖτε) εὐφημεῖν significat vel *bona verba dare*, vel (ne
 qua forte mala effugiant) *silentium religiosum servare*.

238. ἄνδρες dedi. Vulgo ἄνδρες.

240. θύσων—ἐξέρχεται) Cf. Thesm. 36—38.

242. προῖτώ 'ς Wolfius. Libri προῖθ' ὡς. Similis elisionis exemplum
 laudat Dindorf. Lys. 2. 605. Ran. 186. 187. Quibus addatur fr.
 460. ὅκως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χίον. Cf. Enger. ad Lys. 2.
 Ceterum in Ran. 1. 1. ἢ 'ς ὄνου πόκας, malim ἢ εἰς ὄνου πόκας, id
 quod habet liber Baroccianus, et probat Dindorfius, quanquam non
 ausus est recipere. Forma εἰ ante vocalem apud comicos nunquam
 certe in senariis videtur usurpari.

243. φαλλόν) Schol: φαλλὸς ξύλον ἐπίμηκες, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον
 αἰδοῖον ἐξηρημένον. ubi vide plura.

245. ἀνάδος) Cf. ad 732.

τὴν ἐτήρυσιν) Schol: ἐν ἧ' τὸ ἔτνος ἀρίονται. Similia sunt οἰνήρυσιν
 infra 1067. ζωμήρυσιν ap. Athen. p. 169.

246. τοῦλατῆρος) Schol: ἐλατῆρ ἐστὶ πλακουντῶδες πέμμα πλατύ.
 Cf. Eq. 1181.

248. κεχαρισμένως σοι) Grate tibi. Sic Pac. 386. χοῖρον κεχαρισμένον.

στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δέ μοι
καλῶς ξυνευεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

ΓΥΝ. Ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλῆ καλῶς
οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. Ὡς μακάριος
ὅστις σ' ὀπύσει, κάκποιήσεται γαλᾶς 255
σοῦ μηδὲν ἤττους βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ἦ.
Πρόβαινε, κὰν τῶχλω φυλάττεσθαι σφόδρα
μή τις λαθῶν σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.

251. στρατιᾶς) στρατιὰ apud nostram et exercitum et militiam significat. Priori significatione legitur supra 81. 149. Pac. 747. Posteriori etiam infra 1143. Eq. 587. Vesp. 354. 557. Thesm. 828. 1169. Lys. 592.

252. ξυνευεγκεῖν) *Euenire*. Subaudi δός.

253. καλῆ καλῶς) Cf. Eccles. 730. Plautus Rud. 2, 4, 12. *Non licet sicce placide bellam belle tangere*? BRUNCK. Pl. 65. ἀπό σ' ἐλῶ κακὸν κακῶς. Ehippus ap. Athen. p. 247. σεμνὸς σεμνῶς χλανιδ' ἔλκων.

254. βλέπουσα θυμβροφάγον) Hesychius: Θυμβροφάγος· ἀπὸ τοῦ, δρυμνόφαγος· ἡ γὰρ θύμβρα δρυμνὸς ἐστὶ βρώμα. Malim: Θυμβροφάγον· ἀπὸ τοῦ, δρυμνός. Noster Ran. 562. Ἐβλεψεν εἰς ἐμὲ δρυμνός. Eodem fere modo dixit τῶν βλέπειν Eq. 631. κάρδαμα Vesp. 455. ὀπὸν Pac. 1184. ὀρίγανον Ran. 603. ἰπότρυμμα Eccl. 291. quae omnia acris sunt. ELM. Photius p. 96, 25. Θυμβροφάγον: δρυμνός. DIND.

255. κάκποιήσεται κ. τ. λ.) *Procreabitque ex te mustelas* (i.e. puellas), quae non minus visiant quam tu, sub lucis exortum, quod tempus praeter ceteris est ἀφροδίσιον. Vid. Lys. 966. 1089. Scilicet mustela δρυμνίτατον visire putabatur. Sic in Plut. 688. ὑπὸ τοῦ δέουσι βδέουσα δρυμνίτερον γαλῆς. Ceterum solenne est ἐκποιεῖσθαι de liberis procreandis. In Pac. 708. ἐκποιῶσαν βδέουσαν per jocum dicitur. Denique ante βδεῖν subaudiri putant interpretes οἴας, ἐπισταμίνας vel simile quid. Sed praestat recipi Elmaleii conjecturam, qui pro ἤττους scribit ἤττους, conferens Thucyd. 2, 60. δε οὐδενὸς οἴομαι ἤττων εἶναι γυνῶν τε τὰ δέοντα, καὶ ταῦτα ἐρμηνεύσαι. Nisi versum excidisse statuas, qua tamen suspitione non opus est; nam optimum sensum dat scriptura Elmaleiana.

256. σοῦ μηδὲν ἤττους) Legebatur σοῦ μηδὲν ἤττων. V. not. praeced.

258. τὰ χρυσία) Aurea ornamenta gestabant virgines, ut notum est (cf. modo Av. 670); et praecipue αἱ κωμφοροί, qualis nunc fingitur esse Dicoepolidis filia. Cf. ad Lys. 1190.

ΔΙΚ. ὦ Ξανθία, σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτέος
 ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κληφόρου 260
 ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄσομαι τὸ φαλλικόν
 σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. Πρόβα.
 Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, ξύγκωμε, νυκτοπερι-
 [πλάνητε, μοιχέ, παιδεραστὰ,
 ἔκτω σ' ἔτει προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν
 [ἄσμενος, 266
 σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαντῶ, πραγμάτων τε καὶ
 [μαχῶν καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
 Πολλῶ γάρ ἐσθ' ἦδιον, ὦ Φαλῆς Φαλῆς, 271
 κλέπτουσιν εὐρόνθ' ὠρικὴν ὑληφόρον,

259. ὦ Ξανθία, σφῶν) Av. 850. Παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἵρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα. ELM. Unum de duobus servis alloquitur. DIND.

262. θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους) Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus aedium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. BRUNCK.

263. Βακχίου libri. Βακχίου Scaliger, Bentleius, receperunt editores. Et profecto solennis est iste librorum error. Cf. modo Sophocl. Trach. 219. Βακχίαν ἀμύλλαν (libri Βακχίαν) 704. Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου (libri aliquot Βακχίας). Antig. 154. Βάκχιος ἄρχοι (libri Βάκχιος). Adde nostri Eccl. 14. Βακχίου τε νάματος (aliquot editiones Βακχίου). Βάκχιος pro Βακχο deo absolute dictum nihil offensionis habet. Cf. Eurip. Bacch. 195. μόνοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύσομεν; et ejusdem fab. 66. 998. &c. Eo autem mentio conjungitur Βακχί in hoc loco, quia Dionysia aguntur.

266. ἔκτω—ἔτει) Sexto demum anno. Sex scilicet anni erant, ex quo initium habuit bellum hoc Peloponnesiacum. Cf. autem Pac. 557. ἄσμενός σ' ἰδὼν προσεῖπείν βούλομαι τὰς ἀμπέλους.

269. Cf. Pac. 293. ἀπαλλαγείσαι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν. Lamachus Xenophanis filius hic et passim in hac fabula notatur ὡς φιλοπόλεμος.

272. κλέπτουσιν—ἐκ τοῦ Φελλέως) Furantem ligna ex Phelleo, qui mons est Atticæ. Memoratur et Nub. 71. Cratinus ap. Poll. 10, 105. a Bentleio emendatus: ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φελλέως.

ὠρικὴν) Juvenem et venustam. Pl. 963. πυγθάνει γὰρ ὠρικῶς.

τὴν Στρυμοδώρου Θράτταν, ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσῃ λαβόντ', ἄραυτα, καταβαλόντα κατα-
[γιγαρτίσαι.

Φαλῆς Φαλῆς, 276

ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπήης, ἐκ κραιπάλης
ἔωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρυβλίον
ἢ δ' ἀσπίς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

XOP. Οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. 280

Βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,

παῖε πᾶς τὸν μαρόν.

Οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς ;

273. τὴν Θράτταν) *Ancillam*, nomen gentile ut ἡ Σύρα Pac. 1146. Cf. Pac. 1138. *χάμα τὴν Θράτταν κυνῶν τῆς γυναικὸς λουμένης*. Adde Vesp. 828. Thesm. 279. 280. 284. 293. Nomen *Στρυμόδωρος* legitur et Vesp. 233.

275. καταγιγαρτίσαι) Schol: *διαμηρίσαι γεωργικῶς δὲ παῖζει*. Scilicet *γίγαρυτα* (v. Pac. 634) sunt τὰ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς δαστάδη, *acini*: itaque *καταγιγαρτίσαι* proprie significat *acinum excerpere*, deacinare; deinde metaphorice et *κακεμφάτως*, *deuīnginare*.

278. εἰρήνης ῥοφήσει τρυβλίον) Cf. Eq. 905. *μυθοῦ τρυβλίον ῥοφήσαι*. Ceterum *τρυβλίον* potius scribendum videntur, non enim diminutivum est. Vide Meinek. Fr. Com. III, p. 535.

ροφήσει) *ροφήσεις* vulgo. Legitimum hujus verbi futurum est *ροφήσομαι*, quod legitur in Vesp. 814. Media forma reponenda est etiam in Eq. 360. Pac. 716. Hoc exemplo scribendum γρύζει Eq. 294. δῶζει Eq. 969. Thesm. 1224. ἀποδιώζει Nub. 1296. σκῶψει Nub. 296. In Nub. 490. pro vulgato *ὑφαρπίσει*, *ὑφαρπίσει* ex A. male inexit Brunckius. ELM.

279. ἐν τῷ φεψάλῳ) Schol: ἐν τῷ καπῶ (imo καπῶ aut καμῶ cum Elmaleio). Scilicet ne *æruginem* capiat. Hesiod. Op. 45. *αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο*. Homer. Od. π. 288. *ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔφακε*. Cf. et Av. 434. Ceterum *φέψαλος* proprie est *συνωθῆρ scintilla*, ut infra 670. Vesp. 227.

281. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε) Quater repetito *βάλλε* utitur chorus Trojanorum apud Eurip. Rhesi v. 673, Ulixem persequens. DIND.

282. παῖε παῖε libri. παῖε πᾶς Bergkii. Sic in Vesp. 422. *ἀλλὰ πᾶς ἐπίστρεφε*. Cf. Av. 1186. 1190. Non male legeretur *παῖε παῖ*, ut καὶ καὶ οὗτος Eq. 821., quæ G. Burgesii conjectura est. Sed altera magis placet.

ΔΙΚ. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστὶ; τὴν χύτραν συντρίψετε.

[Στρ.]

ΧΟΡ. Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιὰρὰ κεφαλῇ.

ΔΙΚ. Ἄντὶ ποίας αἰτίας, ὦ χαρνέων γεραίτατοι;

ΧΟΡ. Τοῦτ' ἐρωτᾶς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος 290
σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚ. Ἄντὶ δ' ὠνέσπεισάμην οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡ. Σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ· κατὰ σε χωσομεν
(τοῖς λίθοις.)

ΔΙΚ. Μηδαμῶς, πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃτ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ',
(ὦ γαθοί.)

ΧΟΡ. Οὐκ ἀνασχῆσομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον
ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν 300
κατατεμῶ τοῖσιν ἵππεῦσι καττύματα.

284. τὴν χύτραν) Adhibetur a sacrificantibus olla etiam in Av. 43. Κανὸν δ' ἔχοντες, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας, | πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα. ELM. Herculem invocat ὡς ἀλεξίκακον.

285. ὦ μιὰρὰ κεφαλῇ) Scholiasta confert Demosth. p. 552. καὶ τοῦτ' ἔλεγες, ὦ μιὰρὰ κεφαλῇ. Homer. Il. θ. 281. Τεῦκρε, φίλη κεφαλῇ.

294. ἴστε γ') "ἴσατ' R. ἴστετ' Γ. Legebatur ἴστε γ'. Restitui οἶδατ' ab Atticista, ut videtur, expulsus. Phrynichus Bekkeri p. 53, 15. Οἶδατε: ἄμεινον τὸ ἴστε." DIND. οὐκ ἴστε μ' tentabat Dobræus. οὐκ ἴστ' ἔτ'. Elmaleius. Sed οὐκ ἴστε πω potius dicturus erat comicus, ut in Pac. 337. οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς. Quare vulgatam οὐκ ἴστε γ' retinendam puto. ἴστε legitur præterea Nub. 1226. 1354. Pac. 337., οἶδατε nusquam credo apud comicos.

296. Sic Vesp. 920. πρὶν ἂν γ' ἀκούσης ἀμφοτέρων. Mox confer Lys. 765. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ἀγαθαί.

299. μοι σὺ Hermannus. σὺ μοι R. Vulgo δὴ σὺ. DIND.

301. κατατεμῶ Dind. Vulgo ἐγὼ κατατεμῶ. Spectant hæc ad Equites fabulam.

κατατεμῶ καττύματα) Recte abest præpositio ἐς, ut in Eq. 678. κατατμηθεῖν τε λέπαθνα. ELMSL. Qui confert etiam Ephippum Athen. p. 286. πότερον ἐγὼ | τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμῶν ἔψω; Alexin p. 324. τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμῶν πολλοὺς κύβους. καττύματα sunt coria dura et crassa, ex quibus fiunt soleæ calceorum: apte autem hoc minatur senex, quia θυροσδέψης Cleon.

- Σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι
[μακροῦς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.
- ΔΙΚ. Ὁγαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν εἴσατε,
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ' εἰ καλῶς
[ἐσπεισάμην. 306
- ΧΟΡ. Πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω
[γ' ἅπαξ
οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὄρκος μένει ;
- ΔΙΚ. Οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
- ΧΟΡ. Οὐχ ἀπάντων, ὠπανοῦργε ; ταῦτα δὴ τολμᾶς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς ; εἴτ' ἐγὼ σοῦ φείσομαι ;
- ΔΙΚ. Οὐχ ἀπάντων οὐχ ἀπαντων ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἀνάποφῆναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἀκαδικουμένους.
- ΧΟΡ. Τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἤδη καὶ παραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
- ΔΙΚ. Κἄν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,

305. ἐκποδὼν εἴσατε) *Missos facite.*

306. σπονδῶν) *Subaudi perl.*

307. δ' ἔτ' *Elmsleius. Libri δέ γ'.*

308. οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὄρκος μένει) *βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὄρκος per verba, πίστις per dextras. PORSON. ad Eurip. Med. 21. Notatur perfidia Laconum, ut in Lys. 629. οἷσιν οὐδὲν πιστὸν εἰ μὴ περ λύκῳ κεχηρῶσι. KUST. Euripidis versum Androm. 445. Σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια memorat scholiasta. DIND.*

309. ἐγκείμεθα) *Odio prosequimur.*

315. τοῦτο—δεινὸν ἦδη) *Vesp. 426. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἦδη. Eccl. 645. τοῦτ' ἦδη δεινὸν ἀκούσαι. ELM.*

317. 318. Similiter fere Telephus Euripidis fr. 5. Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων | μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμὸν, | σιγήσομαι, δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων. Cf. 501. *Quem locum paraphrasi hic comicus.*

- ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τήνδ' ἔχων οὕτω λέγειν.
 ΧΟΡ. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται,
 μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;
 ΔΙΚ. Οἶον αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέξεσεν.
 Οὐκ ἀκούσεσθ' οὐκ ἀκούσεσθ' ἔτεον, ᾧ χαρνηίδαί;
 ΧΟΡ. Οὐκ ἀκούσόμεσθα δῆτα. ΔΙ. Δεινά τ' ἄρα πείσομαι.
 ΧΟΡ. Ἐξολοίμην, ἦν ἀκούσω. ΔΙ. Μηδαμῶς, ᾧ χαρνηκοί.

318. τὴν κεφαλὴν ἔχων libri, metro pessumdato. τὴν δέρην tentabat Brunck. τήνδ' ἔχων ἐγὼ Dind., ut deικτικῶς loquatur, subaudito τὴν κεφαλὴν. Cf. infra 486. et Eq. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδύσθαι. Meinekius Fr. Com. III. p. 584. πάνθ' ὅσ' ἂν λέγω λέγειν, collato v. 355. Quod durum et nequaquam nostro dignum est. Suspicio legendum, τήνδ' ἔχων οὕτω λέγειν. Facile confundi poterant ἔχων et οὕτω. Cf. Av. 674. ἀπολέψαντα χρῆ | ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κἄθ' οὕτω φιλείν. 717. ἐλθόντες γὰρ πρώτον ἐπ' ὄρνις οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε. Probabiliter etiam Elmaleius poetam scripsisse suspicatur: ὑπὲρ ἐπιξήνου θέλω λέγειν ἔχων τὸν αὐχένα. Cf. 492. et profecto θέλω apud nostrum sæpius legitur; nunquam, quod sciam, θελήσω. Quam conjecturam, quamquam maxime probabilem, nolui recipere invitis libris.

ἐπίξηνον) Schol: ὁ μαγειρικὸς κορμὸς, ἐν ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι.

320. Quin hunc lana instar concerpimus, ut vestis punicea fiat? Dobraeus laudat Soph. Ajac. 728. ὡς οὐκ ἀρκέοι | τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξάνθεις θανείν. Mitchell Eurip. Suppl. 503. πέτροις καταξανθέντες. Phoen. 1145. κατεξάνθαι βολαίς. In quibus omnibus locis verbum metaphorice usurpatur. Itaque καταξάινειν ἐς φοινικίδα valebit αἰματόρρυνον ποιῆσαι, ut explicat Photius p. 22, 22. Cf. supra 112.

321. οἶον) οἶος R. οἶς Suidas bis.

θυμάλωψ) Τίτιο, metaphorice iracundia. Schol: ὁ ἀπολελειμμένος τῆς θύψεως ἄσθραξ; ὁ ἡμίκαντος.—χαριέντως δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀσθρακίς εἰσιν οἱ Ἄχαρνεῖς. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, οἶως ἐξεκαύθητε, θυμάλωψ ἐπέξεσεν. Pollux 7, 110. οἱ δὲ ἡμίκαντοι ἄσθρακες θυμάλωπες. Cf. Thesm. 729. καὶ γὰρ ὁ ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον. Strattis ap. Poll. x. 801. (λιβανωτὸν ἔνδοθεν τις) ἐκκομίζεται | καὶ θυμάλωπων ἔδωκε μεστὴν ἐσχάραν. Sic enim sanandus videtur locus corruptus. Ceterum θυμάλωψ præter expectationem fortasse pro θυμὸς dictum.

322. ᾧ χαρνηίδαί) Forma ad Homericarum exemplum producta, sonans O *Acharnensium filii*, ab Ἄχαρνεύς. Gentile Ἄχαρνηκοί legitur v. 180. 329. ut Λακωνικοί.

323. τᾶρα Elmsl. Dind. Libri γ' ἄρα. Cf. Ran. 253. δεῖνὰ τᾶρα πεισόμεσθα. Av. 1225. δεῖνότερα γὰρ τοὶ πεισόμεσθ'.

XOP. Ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. ΔΙ. Δήξομαῖρ' ὑμᾶς
[ἐγώ. 325

Ἄνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλ-
[τάτους

ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὀμήρους, οὓς ἀποσφάζω λαβῶν.

XOP. Εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες
[δημόται,

τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν; μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἶρξας; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται;

ΔΙΚ. Βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
Εἶσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

XOP. Ὡς ἀπωλόμεσθ' ὁ λάρκος δημότης ὃδ' ἔστ' ἐμός.
Ἄλλὰ μὴ δράσης ὃ μέλλεις μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.

325. τεθνήξων) A praesenti τεθνήκω. Similia apud nostrum sunt ἰσθῆκα πεπλήγω κεκράγω κεκράγγω. Adde δεδοίκα ap. Theocrit. 15, 58. δήξομαῖρ' ὑμᾶς) Liber Ravennas δείξομ' ὑμᾶς ἄρ', ceteri vel δήξομαι γὰρ ὑμᾶς vel δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς. Ravennatis scriptura non dubium est quin librario debeatur, qui etiam alibi verba saepe trajecit. Quum δήξομαι et ἄρα se jungi nequeant, crasin restitui δήξομαῖρα, similem illi περιόψομαῖραπελθόντα in Ranis v. 509. et Platonis comici apud Athen. p. 644. ἐναντιζομαῖραπέλακοντος et οὐμώξεταῖρα, quod Thesm. 248. restitui. DIND. Similem crasin sine causa restituere voluit Meinekius Antiphani Fr. Com. III. p. 14. ὦ Ζεῦ, τίς ποτε, | ὦ Καλλιμέδων, σὲ κατέδατα τῶν φίλων; vulgo recte κατέδατ' ἄρτι.

327. ὡς ἔχω γ') Elmsleius confert Lys. 865. ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάρι.

328. εἰπέ μοι. ad plures dicitur supra 319. Vesp. 403, Pac. 383. Av. 366. DIND.

ἄνδρες) Legebatur ἄνδρες. Cf. Pl. 322. ἄνδρες δημόται. Vesp. 245. Nub. 1437. ἄνδρες ἤλικες.

330. ἔνδον εἶρξας) *Intus conclusum*, sc. in corbem, de quo infra.

333. ὡς ἀπωλόμεσθ'. Av. 338. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.

λάρκος) *Corphinus carbonarius*. Alexis ap. Polluc. x, 111. Ἄριστογείτονα | τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεισμένον | τῶν ἀνθρακῆρων.

334. μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς) Elmsleius confert Pac. 385. μηδαμῶς, ὦ δέσποτ' Ἐρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς. et in hoc loco μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς praetulerit. Sed ὦ μηδαμῶς agnoscit Suidas in ipsis vocibus, ut monet idem. Si quid mutandum, equidem malim e contrario in Pacis v. μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς

ΔΙΚ. Ὡς ἀποκτενῶ. Κέκραχθ' ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

[Ἄντ. 335

ΧΟΡ. Ἀπολεῖς ἄρ' ὀμήλικα τόνδε φιλανθρακία.

ΔΙΚ. Οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

ΧΟΡ. Ἄλλὰ νυνὶ λέγ', ὅ τι σοι δοκεῖ, τὸν τε Λακε-

335. Redde: *Utique hunc occidam: ejulate quantum libet; nam ego non auscultabo.* Elmsleius confert Nub. 209. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀπτικὸν τὸ χωρίον. Lys. 32. ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα. 499. ὡς σωθήσει, κὰν μὴ βούλη. Et sic supra 333. ὡς ἀπωλόμειθ'. Scilicet subauditur ἴσθι vel ἴστε, quod exprimitur v. 325. ὡς τεθνήξω ἴσθι νυνὶ, quod idem valet atque ὡς τεθνήξεις.

κέκραχθ' Hic videtur contracta forma esse pro κεκραγέτε. Κέκραχθι (quasi κεκραγέθι a κεκραγήμι κεκραγέναι) legitur Vesp. 198. Th. 692.

336. ἄρα τὸν (ἄρα θ Δ) ἤλικα τόνδε libri et scholiasta, cujus annotatio ambigua et perplexa est: ἦτοι τὸν λάρκον, ἢ ἐμὲ τὸν σοῦ αὐτοῦ ἤλικα διὰ τῆς τοῦ λάρκου σφαγῆς. Sed hanc scripturam metrum respuit; quare σὺ τὸν conjecit Bentleius, δὲ τὸν Elmsleius. ῥα τὸν mire Dindorfius, quæ particula epica non nisi in forma ἢ ῥα occurrit. ἄρ' ὀμήλικα, Reisigius sine interrogatione, qui addit "τονδε objectum intelligo, φιλανθρακία prædicatum: quapropter non desideratur articulus, qui est in vulg. scriptura." Cujus conjecturam recipi, hoc sensu: *perdes ergo hunc (seipsum intelligit) æqualem vestrum carbonarium.* Sic. Soph. Aj. 886. κατέπεφνες τόνδε συνναύταν. Scilicet senes erant et Dicæopolis et choreutæ, itaque ὀμήλικες. Cf. Eurip. Hipp. 1101. ἴ', δὲ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὀμήλικες. Interpretationem meam confirmat etiam frequens usus verbi ἀπολεῖς, sequente με. Cf. infra 470. Vesp. 1202. Pac. 166. Thesm. 1073. &c. Olim corrigendum suspicabar: ἀπολεῖς ἄρ' ἐμ' ἤλικα τοῦδε φιλ.

φιλανθρακία) Facete dictum pro φιλάνθρωπον quia de carbonibus agitur. Unde Dicæopolis v. 348. ὀλίγου ἔ' ἀπέθανον ἀνθρακες Παρήσιοι. et v. 332. εἶσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεταί. Scilicet λάρκων et ἀνθράκων, qui in eo erant, una et eadem sors erat. Patet igitur φιλανθρακία dici non cophinum, sed δημότην ejus Acharnensem. Aliter Schutzius: "Ridicule corbem (τόνδε) æqualem suum dicit, quoniam diu eo usus fuerat, et φιλανθρακία (quod factum ad imitationem vocabuli φιλάνθρωπος), quia inter carbones et corbem carbonarium quasi quædam necessitudo et amicitia intercedit."

338. ὅ τι σοι δοκεῖ) εἰ σοι δοκεῖ vulgo et Dind. εἰ τοι σοι δοκεῖ R. Correxit Elmsleius, qui confert Thesm. 216. ἀλλὰ πρῶτθ' ὅ τι σοι δοκεῖ. et infra 369. λέξω—ἀ μοι δοκεῖ. 487. ἀττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.

νυνὶ Elmsl. Libri νῦν.

δαιμόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σουστὶ φίλος
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ. 340
ΔΙΚ. Τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.
ΧΟΡ. Οὐτοὶ σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ
[ξίφος.
ΔΙΚ. Ἄλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί
[που λίθοι.

339. *ὅτι τῷ τρόπῳ σουστὶ φίλον vulgo.* De hoc loco recte iudicat Elmsleius: "Hæc sine dubio corrupta sunt, quanquam numeri satis commode strophico versui respondent." Scribendum suspicor, *ὅποιφ τρόπῳ σουστὶ φίλον*, i.e. *quoscunque modo tibi placuerit*. Cf. Soph. Œd. Col. 1207. *ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον*. Electr. 1293. *ὅπως καὶ σοὶ φίλον*. Ajax. 1379. *εἰ δὲ μὴ 'στὶ σοι φίλον*. Œd. Col. *θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον*. Ποιῶ *τρόπῳ* interrogative legitur Aeschyl. Prom. 765. Soph. Ant. 1298. Œd. Col. 475. *τρόποισι ποίοις* 469. Quod ad correptionem mediæ in *ὅποιφ*, non aliud præsto est exemplum, nisi adduci debeat Av. 144. *ἀτὰρ ἔστι γ' ὅποισιν λέγετον*, ubi mensura ejus syllabæ dubia est, nam anapæstus ibi optimo jure defendi potest: nisi corrigendum potius, *ἀτὰρ ἔσθ' ὅποισιν*. Sed quum prima in *ὅλοσ ποιῖν* et aliis ejusmodi multis correpta legatur, offendere non debet eadem correptio in *ὅποιος*. Scholiastæ interpretatio et hic obscura est: *ἀντὶ τοῦ εἰπέ καὶ ὅφ' τρόπῳ δ' Ἀκεδαιμονίος ἐστὶ σοι φίλος. ἢ οὕτως εἰπέ, τί (δ τι?) σου τῷ τρόπῳ φίλον ἐστὶ περὶ Ἀκεδαιμονίων*. Unde conjicias, *δ τι τῷ τρόπῳ σου 'στὶ φίλον*. Quod tamen durum videtur. Dindorfius *ὅτι τῷ τρόπῳ σουστὶ φίλος* edidit, hoc sensu, ut videtur: *quod animo tibi amicus sit*. Quem secutus sum, quanquam locum fateor me non omnino intelligere.

φίλος ex R. Dindorf. Vulgo *φίλον*. Utrumque legit scholiasta.

341. *ἐξεράσατε*) *Effundite*. Vesp. *φέρ' ἐξεράσω* (τὰς ψήφους). Crates Athen. 267. *ἀνάβαινε μᾶζα. τὴν χύτραν χρῆν ἐξεράν τὰ τεύτλα*. Ceterum pro vulgato *νῦν dedi νυν*.

343. *ἀλλ' ὅπως μὴ—ἐγκάθηνται*) Eadem constructio est in Platon. Phædon. p. 58. *ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν. . . ὅπως μὴ. . . διασκοδάννυται ἡ ψυχή*.

μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν) Præpositionem omittit Suidas in *Ἐγκάθετος*. Sic in Vesp. 1114. *Ἄλλὰ καὶ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκάθημενοι*. In Eq. 1334. Vesp. 711. et Holcasin apud Athen. p. 111. legendum sine præpositione: *τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου*. Contrarium vitium est in Vesp. 432. ubi reponendum: *τῷ φθαλμῷ 'ν κύκλῳ*. Adde Eq. 367. *Οἶόν σε δῆσω 'ν τῷ ξύλῳ*. 1049. *Δῆσαι σ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ*. Nub. 592. *Εἶτα φιμώσητε τοῦτον 'ν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα*. Plut. 1126. *Οἴμοι*

XOP. Ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. Οὐχ ὀρᾶς σείόμενον ;
ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος·
ὡς ὄδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΔΙΚ. Ἐμέλλετ' ἄρ' ἀνήσειν ἅπαντες τῆς βοῆς.
'Ολίγου γ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνήσιοι,

πλακῶντος τοῦ ἔν τετραδί πεπεμμένου. ELM. Qui ἐν cum Suida omisit. Recte retinuit Dindorf. Cf. Platon. Theæt. 184 D. εἰ πολλὰ τινας ἐν ἡμῖν. . . αἰσθήσεις ἐγκάθηται.

344. ἐκσέσεισται) Sc. ὁ τρίβων. Cf. 346.

345. μὴ μοι πρόφασιν) Berglerus confert Alexin Athenæi p. 170. καὶ μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μὴδ' οὐκ ἔχω.

346. ἅμα τῇ στροφῇ) Dum saltans in alteram partem convertor. Schol: χορειούσιν ἅμα καὶ κέρδακα ἐνδείκνυνται, τὸ λεγόμενον οὕτως ἐπὶ τῆς κωμικῆς ὀρχήσεως. ἀναστρεφόμενοι δὲ ἀποτινάσσουσι τοὺς χιτῶνας (ἰμο τοὺς τρίβωνας) ἀποδεικνύντες ὡς μηδένα τῶν λίθων ἀποκεκρυμμένον ἔχουσι.

347. Hic versus vulgo legitur, claudio et sensu et metro, ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασειν βοῆς. ἄρ' ἅπαντες (ἄρ' ἅπαντες C. R.) corrixit Elmsleius, βοῆν ex R. Dindorfius. Reddit Bothius: *gratis scilicet omnes clamaturi* opemque imploraturi, nisi res hæc composita fuisset. Sed ne sic quidem integer est locus. Verissime statuit Elmsleius sententiam ejus hujusmodi debere esse, ἐμέλλετε ἄρα παύσεσθαι τῆς βοῆς vel ἀνήσειν τῆς βοῆς, ut in Pac. 318. ἐξολείτέ μ', ἄνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε (sic Ran. 700. τῆς ὀργῆς ἀνέντες). Cf. etiam Lys. 380. στήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς. Itaque dedi, sensu optimo, ut mihi videtur, ἐμέλλετ' ἄρ' ἀνήσειν ἅπαντες τῆς βοῆς, *I thought I should put a stop to your clamour*. Acharnensium violentiam clamorom et proterviam reprehendit v. 353. De hoc usu verbi μέλλω cf. Nub. 1301. φεύγει; ἐμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγώ. Vesp. 460. ἄρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοθήσειν τῷ χρόνῳ. Ran. 268. ἐμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κόλαξ. Soph. Phil. 1082. ὡς σ' οὐκ ἐμελλον ἄρ', ὃ τάλας, λείψειν οὐδέποτ'. In quibus locis omnibus futuri infinitivus post verbum μέλλω sequitur, non præsentis, ut hic vulgo ἀνασειν. Quod et ipsum nostram conjecturam confirmat. Adde quod locutio prorsus insolita est ἀνασειν βοῆν pro ἰσθάναι βοῆν: nam conferri non debet quod dixit Demosth. p. 784. εἰσαγγελλαν ἀνασεισας. Articulum τῆς absorpisse videtur ultima syllaba præcedentis voc. ἅπαντες; quo facto, metri supplendi causa transposuit librarius, et ἀνήσειν in ἀνασειν mutavit: hinc illæ turbæ. Scripserat fortasse noster, ἐμέλλετ' ἄρ' ἀνήσειν ποθ' ὑμεῖς τῆς βοῆς, quod probabilius videbitur, si conferas Ranarum l. 1.

348. Παρνήσιοι R. Ald. Παρνήσιοι A. B. C. Δ. "Utramque scripturam habet Suidas in Παρνήσιοι. Atticum montem Parnetha intelligi recte statuit schol. A Parnethe fit Παρνήσιος, ut a Tricorytho Τρικορύσιος in Lys. 1032. Hinc Parnetha in Acharnensium pago sitam

καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν
 ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχὴν 350
 ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία.
 Δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκένας
 τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν
 ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,

fuisse discimus." ELM. Quem secutus Παρνήσιοι edidi, quæ forma neque ab Stephano Byzantino est annotata et tanto improbabilius videtur quod nihil differt ab forma Ionica adjectivi a Παρνασός ducti. Scribendum igitur cum Bentleio Παρνήσιοι. Sic Παρνήθων in Παρνασῶν corruptum Ran. 1057. animadvertit Bentleius. DIND. Præferenda mihi videtur scriptura Παρνήσιοι, etiam a Bothio probata. Παρνήσιος appellativum foret a nominativo Πάρνηθος, ut Παρνήθιος a Παρνήθηθος. Ceterum pro vulg. ὀλίγου τ' dedi ὀλίγου γ', suadente etiam Elmsleio.

350. τῆς μαρίλης—συχὴν) Sic πολλοὺς τῶν λίθων Vesp. 199. τῆς ἀθάρης πολλήν Plut. 694. τῆς γῆς πολλήν Pac. 167. τῶν λαγῶν πολλά. ELM.

351. ὥσπερ σηπία) Schol: θηρόμεναι γὰρ αἱ σηπία ἐπαφίῳσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς μέλανος, ταραττεῖν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ᾄσι τοῖς θηρώσιν.

352. ὀμφακίαν) Ὀμφακίας est vinum ex uvis acerbis et immaturis confectum. Ejusdem formæ sunt ἀνθοσμίας, καπνίας, σαπρίας, τροπίας, τρυγίας et alia. Hinc altero abhinc versu ἴσον ἴσῳ usurpat poeta. In Vesp. 1082. θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες habet. ELM. Plato comicus ap. schol. καὶ τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὀμφακας. Phrynichus Appar. soph. p. 53, 9. ex veteri comico ὀμφακας βλέπει laudat. Noster fr. 522. ὀφῶ γὰρ ὡς ὀμφακα (fort. ὀμφακά σε) διασαυλούμενον.

354. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον) Cratinus apud Athen. p. 426. οἶνον ἴσον ἴσῳ φέροντα memorat. Idem comicus de se ipso apud Athen. p. 29. Νῦν δ' ἦν ἴδη Μενδαῖον ἠβῶντ' ἀρτίως | οἰνίσκον, ἔπεται, κάκολουθεῖ, καὶ λέγει· | οἴμ' ὡς ἀπαλὸς καὶ λευκός. ἄρ' οἴσει τρία; τρία πρὸς δύο scilicet. Noster Eq. 1187. Ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο. | ὡς ἡδύς, δὲ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς. ELM. Schol: ἀπὸ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξίσου, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κερναμένου οἴνου πρὸς ὕδωρ ἴσον. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν τε καὶ ἀκοῦσαι. Cf. Plut. 1132. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης. Nos vernaliter dicimus eodem fere sensu, *half and half*. Strattis Athen. p. 473. Ἐρμῆς, δὲ ἔλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου, | οἱ δ' ἐκ καθίσκου γ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένον. Alexis p. 431. μὴ παντελῶς αὐτῷ διδοῦ | ὕδαρ. κατανοεῖς; ἴσον ἴσῳ μικροῦ (malim μίξον vel potius κέρασον). καλῶς. Idem ibid. τῆς φιλοσησίας ἐγὼ | μεστὰς προπίνω γ' (προπίνων Dind.) ἴσον ἴσῳ κεκραμένον. Idem p. 502. ἀπνευστί τ' ἐκπιῶν, | ὡς ἂν τις ἡδιστ', ἴσον ἴσῳ κεκραμένου. Comicus incertus (fortasse Alexis) p. 36. ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς, μανίαν ποιεῖ. Aristophon p. 472. ὑπεραφρίζουσαν,

- έμου θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν 355
 ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ' ὅσ' ἂν λέγω
 καίτοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.
- XOP. Τί οὖν οὐ λέγεις ἐπίξηνον ἐξευγκὼν θύραζ' Στρ.
 ὅ τι ποτ', ὦ σκέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις; 360
 πάνν γὰρ ἐμέ γε πόθος ὅ τι φρονεῖς ἔχει.
 Ἄλλ' ἤπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
 θεῖς δεῦρο τοῦπίξηνον ἐγχείρει λέγειν. 365
- ΔΙΚ. Ἴδου θέασαι, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί,
 ὃ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὐτοσί τυννουτοσί.
 Ἄμελει μὰ τὸν Δί' οὐκ ἔνασπιδάσωμαι,
 λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ.
 Καίτοι δέδοικα πολλά· τοὺς τε γὰρ τρόπους
 τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα
 ἕάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν 372

τρυφῶσαν, ἴσον ἴσφ κεκραμένην. Archippus p. 426. τίς ἐκέρασε σφῶν, ὃ κακῶδαιμον, ἴσον ἴσφ; Strattis p. 30. οἶνος κοκκύζει (scrib. κοχύζει cum Meinek.) τοῖς ὀδοιπόροις πιεῖν | μέλας Σκιάθιος ἴσον ἴσφ κεκραμένος. Addi possunt Pherecrates p. 430. τί εἰργάσω; πῶς, ὃ κατάρτα, δ' ἐνέχεας; B. δὴ ὕδατος, ὃ μᾶμμη. A. τί δ' οἶνου; B. τέτταρα. A. ἔρρ' ἐς κόρακας. βατράχοισιν οἰνοχοεῖν σε δεῖ. Eupolis p. 426. Διώνυσε χαίρε. μή τι πέντε (sc. ὕδατος) καὶ δύο (sc. οἶνου); Hermippus 426. καθῆτις γεγένηται τοῦτο πέντε καὶ δύο. Amipsias p. 426. ἐγὼ δὲ πᾶσιν εἰμι πέντε καὶ δύο. Diocles p. 426. πῶς δὲ καὶ κεκραμένον | πίνειν τὸν οἶνον δεῖ με; B. τέτταρα καὶ δύο. Anaxilas p. 426. καίτοι πολὺ γ' ἔσθ' ἡδίων οὐ γὰρ ἂν ποτε | ἔπινον ἂν τρις (imo τρι') ὕδατος, οἶνου δ' ἓν μόνον. Alcæus fr. 20. κίρνας ἓνα καὶ δύο. Metaphorice Diphilus Stobæi Flor. 104, 16. ὥσπερ κυθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη | ἐν ἀγαθὸν ἐγχείασα τρι' ἐπαντλεῖ κακά.

361. πόθος) Subaudi μαθεῖν, εἰδέναι vel aliquid simile. Sic in Nub. 1391. οἶμαι γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν, ὃ τι λέξει.

366. θέασαι R. Legebatur θεᾶσθε. Equitum v. 997. comparavit Eimsleius, ἰδου θέασαι, κοῦχ ἅπαντας ἐκφέρω. DIND.

367. τυννουτοσί) Tantillus.

368. ἔνασπιδάσωμαι) Grandem apparatus faciam verborum in defensionem meam. Metaphorice. Schol: βούλεται δὲ εἰπεῖν δεῖ οὐ παρασκευάσωμαι ἐπιπολύ. Fiduciam suam in causa ipsius significat.

371. χαίροντας) χαίρόντων malit Bothius. Confert autem Berglerus Eq. 1116. θωπευόμενός τε. χαίρεις κάξπατώμενος. Quæ de persona Demi dicta.

ἀνὴρ ἀλαζῶν καὶ δίκαια κᾶδικα
 κᾶνταῦθα λαυθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι
 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι 375
 οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφω δακεῖν
 αὐτός τ' ἑμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἀπαθὼν
 ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσί κωμῳδίαν
 εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
 διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιξέ μου 380
 κᾶκυκλοβόρει κᾶπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
 ἀπωλόμην μόλυνοπραγμονούμενος.

373. καὶ δίκαια κᾶδικα) *Qua iure, qua iniuria*. Cf. Eq. 256. Pl. 233.

374. λαυθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι) *Non sentiunt venire se, i.e. prodi, decipi*. Sic Plautus Bacch. 4, 6, 16. *O stulte stulte, nescis nunc venire te*. Eodem sensu πωλεῖν occurrit ap. nostrum in Pac. 633. τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάθανεν. Et nos Anglice, *to sell, to be sold*.

375. τῶν γερόντων) *Judices dicit, qui minimum triginta annos nati esse debebant*.

376. ψήφω δακεῖν) Athenienses notat ut φιλοδικούς. Berglerus confert Alexin ap. Athen. p. 134. ἀπὸ συμβόλων ἔπινον, ὀρχεῖσθαι μόνον | βλέποντες, ἄλλο δ' οὐδέν. *Noster Vesp. 847. ὡς ἐγὼ τιμῶν βλέπω*.

377—382) *Loquitur ex persona poetæ*.

378. τὴν πέρυσιν κωμῳδίαν) *Schol: τοὺς Βαβυλωνίους· τούτους γὰρ πρὸ τῶν Ἀχαρνῶν Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν· ἐκωμῳήθησε γὰρ τὰς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς (cf. 598) καὶ Κλέωνα παρόντων ξένων. εἶπε (καθῆκε?) γὰρ δράμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν Διονυσίων ἑορτῇ, ἣτις ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Κλέων ἐγράψατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας, ὡς εἰς ἕβρον τοῦ δήμου ταῦτα πεποιηκότα. καὶ ξενίας δὲ αὐτὸν ἐγράψατο καὶ εἰς ἀγῶνα ἐνέβαλεν. τὰ δὲ Λήνια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἦγγο, ἐν οἷς οὐ παρήσαν οἱ ξένοι, ὅτε τὸ δράμα τοῦτο οἱ Ἀχαρνεῖς ἐδιδάσκετο*. Cf. *Schol. ad 503*. *Huc spectant v. 502—508. 630—645. Vesp. 1285*.

381. κᾶκυκλοβόρει) *Hesychius: Κυκλοβόρος, ποταμός· τινὲς δὲ χαράδραν, μετὰ ψόφου ῥέουσιν*. *Noster Eq. 137. de Cleone: Ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων*. ELM.

κᾶπλυνεν) *Pollux 7, 38. Καὶ πλυνέας τοὺς πλυντὰς εἶρεῖς, καὶ τὸν τόπον, πλυνούσ· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν, καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἢ κωμῳδία (Plut. 1061.) φησιν, ἦγον ἐξουειδίσεις, ἢ αἰσχύνεις*. ELM. Cf. *fragm. 21. πλυνῶν ἀπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῶ κακά*. *Diocles comicus ap. Phot. p. 124, 17. πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς*.

382. μολυνοπραγμ.) *Schol: αἰσχροῦς καὶ ὑβριστικῶς μεταχειρισθείς*.

Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἔασατε
ἐνσκευάσασθαι γ' οἶον ἀθλιώτατον.

XOP. Τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις
[τριβάς; Ἄντ. 385

λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότηριχά τιν' Ἄιδος κυνήν 390
εἴτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἀγῶν οὗτος οὐκ εἰσδέξεται.

384. ἐνσκευάσασθαι μ' vulgo. Malim ἐνσκευάσασθαι γ' cum Elmaleio, quem merito offendebat pronomen repetitum et plane otiosum. Idem recte legit in Ran. 523. *οτιή σε παίζων Ἡρακλῆα ἑνσκευάσσα* (vulgo γ' ἐσκευάσσα). Tentabam olim ἐνσκευάσ' ἐμαντὸν οἶον ἀθλιώτατον. Possis etiam retinere ἐνσκευάσασθαι μ', si in versu praecedenti scribas *πρότερόν γε pro me πρῶτον*. Ceterum hic versus in libris iteratur infra v. 436. ubi uncinis eum inclusit Dindorfius.

οἶον ἀθλιώτατον) Sch: τὰ γὰρ σεμνὰ τῶν σχημάτων καὶ φθόνον ἐπάγει. Cf. Ran. 1063. *πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπισχῶν, ἴν' ἔλωι* | *τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι*.

385. τί ταῦτα στρέφει) Elmaleius confert Platon. Phædr. p. 1213. τί δῆτα ἔχων στρέφει;

τεχνάζεις A. B. C. R. Γ. τεχνάζει Ald. DIND. Activam formam usurpat noster etiam in Thesm. 94. Ran. 957. Hesychius: *Τεχνάζω-τεχνάζομαι*. ELM.

386. τιν' Ἄιδος κυνήν) Proverbium est Ἄιδος κυνή, et significat *ἀορασίαν*, ut exponit schol. ad Pindar. Nem. 10., i.e., *invisibilitatem*. Dicuntur ergo Ἄιδος κυνήν λαβεῖν sive *προβαλέσθαι*, qui videri non volunt. Euripidis schol. ad illud in Orest. 467. *τίνα σκότον λάβω προσέπφ; scribit ποίαν Ἄιδος κυνήν, καὶ ποῖον νέφος προβάλωμαι, ἵνα μὴ ὀράμαι &c.*; Comicus hoc loco dicere vult: *per me licet ita te involvas rannis, ut nec videri possis; velut Hieronymi facies pro pilis videri non potest*. BERG. Malus dithyrambopœus et tragœdiarum scriptor erat Hieronymus, Xenophanti filius, *λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα*, ut ait schol. ad Nub. 347. Quo hic respicitur. Epithetum dithyrambicum *σκοτοδασυπυκνότηριχα* in derisionem poëseos ejus compositum videtur.

391. Σισύφου) De quo Homer. Il. ζ. 153. *ἔθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, δ κέρδιοςτος γενετ' ἀνδρῶν*. Ceterum pro εἴτ' Elmaleius ἀλλ' dedit ex Suida in Σίσυφος. Si quid mutandum, malim *κῆρ'*.

392. σκῆψιν) *Σκῆψις* est prætextus sive excusatio qua utebantur in jus citati, quo minus ad diem se sisterent. Noster Eccl. 1027. Ἄλλ' ἔμπορος εἶναι σκῆψομαι. κλάων γε σύ. Plut. 904. Ἄλλ' ἔμπορος; ναὶ, σκῆπτομαί γ', ὅταν τύχω. ELM. Cf. Plato 421 D: *οὐ. . . μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγῶν εἰσδέχεσθαι*. 751 D: *ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάνυ δεχέσθαι*.

- ΔΙΚ. Ὁρα ὅτιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην
Παῖ παῖ. ΘΕ. Τίς οὗτος ; ΔΙ. Ἐνδον ἔστ'
[Εὐριπίδης ; 395
- ΘΕΡ. Οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.
- ΔΙΚ. Πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον ; ΘΕ. Ὅρθως, ὡ γέρον.
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν. ΔΙ. Ὁ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, 400
ὅθ' ὁ δοῦλος οὕτωςι σοφῶς ὑποκρίνεται.
Ἐκκάλεσον αὐτόν. ΘΕ. Ἄλλ' ἀδύνατον. ΔΙ.
[Ἄλλ' ὁμως.

393. ἄρα μοι recte ex R Dindorf. Legebatur ἦδη, consentiente Suida, probante ut τραγικώτερον Elmsleio. Sed postulabatur pronomen μοι, ut patebit ex subjectis exemplis. Vesp. 346. ἀλλ' ἐκ τούτων ἄρα τινά σοι ζητεῖν καιρὴν ἐπίνοιαν. 648. πρὸς ταῦτα μύλην ἀγάθην ἄρα ζητεῖν σοι. Av. 639. οὐχὶ νοσάζειν γ' ἔτι | ἄρα ὅτιν ἡμῖν. Th. 1189. ἄρα ὅτι νῆν | ἦδη βαδίζειν. 1228. ἄρα δὴν ἔστι βαδίζειν οἴκαδ' ἐκάστη. Eccl. 285. ἄρα προβαίνειν, ἄνδρες, ἡμῖν ἐστὶ. 351. ἐμοὶ δ' | ἄρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν. Fr. 78. ἄρα βαδίζειν μοῦστί πρὸς τὸν δεσπότην.

395. Cephisophontis partes θεράποντι recte tribuit Elmsleius : nam Cephisophontis persona ex conjectura grammaticorum adscripta est, quemadmodum Demosthenis et Niciss in prologo Equitum. DIND.

396. οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστὶν) Ridet Euripidem, qui sæpe hac δευμῶρου figura utitur, ut in Alcest. 521. ἔστιν τε κούκ ἔτ' ἐστὶν. BERG. Adde Orest. 902. Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος.

398. ὁ νοῦς μὲν ἔξω) Euripides Ion. 251. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον, ἐνθάδ' οὐσά που. BERG. Cf. Eq. 1119. ὁ νοῦς δὲ σου παρὼν ἀποδημεῖ.

ξυλλέγων ἐπύλλια) Ran. 849. ὁ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονοφθίας. Media forma Pac. 830. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενοι. ELM. Euripidis ἐπύλλια seu versiculi iambici perstringuntur etiam Pac. 532. Ran. 942.

399. ἀναβάδην) Schol : ἀνω τοὺς πόδας ἔχων. Anglice, with the legs up. In Plut. 1123. νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι. ubi item schol : ἀνω ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος. Noli igitur cogitare de machina suspensa theatri, qualis est κράδη (Polluc. 4, 129.), aut κρεμάθρα Socratis in Nub. 218. Alii minus recte exponunt in superiori parte scdium (Anglice *upstairs*), ubi degunt infimæ sortis homines.

401. ὅθ' ὁ δοῦλος) Carpit salse Euripidem, qui servos in fabulis doctius et acutius, quam pro eorum captu et conditione, loquentes inducebat. Quo nomine tangitur Euripides etiam Ran. 949.

σοφῶς ὑποκρίνεται) Vesp. 53. οὕτως ὑποκρινόμενον σοφῶς ἀνεῖρατα.

Οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
 ὑπάκουσον, εἶπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί. 405
 Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης, ἐγώ.

ΕΥΡ. Ἄλλ' οὐ σχολή.

ΔΙΚ. Ἄλλ' ἐκκυκλήθητ'. ΕΥΡ. Ἄλλ' ἀδύνατον. ΔΙ.
 [Ἄλλ' ὅμως.

ΕΥΡ. Ἄλλ' ἐκκυκλήσομαι καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙΚ. Εὐριπίδη. ΕΥ. Τί λέλακας; ΔΙ. ἀναβάδην ποιεῖς,
 ἐξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.

Ἄτὰρ τί τὰ ράκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις, 412

404. Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον) Cf. Nub. 80. Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.
 354. δ Σόκρατες, δ Σωκρατίδιον).

406. Χολλείδης) Scribendum Χολλείδης cum Elmsleio. Καλλιδάμας
 Χολλείδης in monumento Attico apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. i. p.
 139. Harpocratio: Χολλείδαι. Λυσίας. δῆμος τῆς Λεοντίδος. Vid. Taylor.
 et Markland. ad Lysiam p. 135, 12. DIND.

407. De monometro vide Dind. ad Nub. 1238.

408. ἐκκυκλήθητ') Pollux 4, 128. Καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημα, ἐπὶ ξύλων
 ἰψηλῶν βάθρον, φ' ἐπικεῖται θρόνος· δείκνυσι δὲ τὰ ὑπὸ σκηνῆν ἐν ταῖς οἰκίαις
 ἀπόρρητα πράχθέντα· καὶ τὸ ῥῆμα (ἀπὸ) τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν· ἐφ'
 οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. Eadem fere tradit
 schol. Hinc petita metaphora εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν Vesp. 1475.
 In Thesm. 96. 265. ἐκκυκεῖται et εἰσκυκεῖται Agatho, ut monuit
 Kusterus. ELM.

410. λέλακας) Vox tragica et Euripidi maxime usitata. Cf. Pl. 39.

411. Ποστκαταβάδην notam interrogationis posui. Plene punxit Dind.
 οὐκ ἐτὸς) Non sine causa. Anglice, no wonder. Cf. Av. 915.
 Thesm. 921. Eccl. 245. Pl. 404. 1166.

οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς) Euripidem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat
 Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum et Bellerophonem,
 quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum
 non esse si fracto crure incedant Euripidis heroes, quum e sublimi
 machina, in qua ille tragodias scribit, decidant. BRUNCK. Conf.
 Pac. 146. ἐκεῖνο τῆρει, μὴ σφαλεῖς καταρρήγης | ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν
 Εὐριπίδη | λόγον παράσχωης, καὶ τραγωδία γένη.

412. Euripides veste trita ac sordida indutus conspicitur. Æschylus
 eum in Ran. 842. sic compellat: δ πτωχοποιεῖ καὶ ῥακισυρραπτῆδη.
 Cf. ibid. 1063.

τὰ ράκι') De productione brevis syllabæ ante ρ vid. ad 1146.

ἔσθῃτ' ἐλείην; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.

Ἄλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ράκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος. 415

Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακρὰν
αὐτῆ δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΥΡ. Τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὀδὶ
ὁ δύσποτμος γεραῖος ἠγωνίζετο;

ΔΙΚ. Οὐκ Οἰνεὺς ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου. 420

ΕΥΡ. Τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΔΙ. Οὐ Φοίνικος, οὐ,
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡ. Ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;

Ἄλλ' ἢ Φιλοκτῆτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. 425

ΕΥΡ. Ἄλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὔτοσί;

ΔΙΚ. Οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεινος μὲν ἦν

413. *ἔλειην* Elmsleius ex praecepto Porsoni. Libri, ut solent, *ἔλειην*. DIND.

415. τοῦ) *Istius*, ἐμφατικῶς. Cf. Plut. 358. εἴ τι κεκλοφῆς νῆ Δία | ἐκείθεν ἦκει ἀργύριον ἢ χρυσίον | παρὰ τοῦ θεοῦ. i. e. a deo, postquam dicitur. Dicit autem Telephum fabulam. V. 430.

416. ῥῆσιν μακρῶν) Schol: ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς προλόγους μακρολογούντας εἰσάγει Εὐριπίδης.

419. ἠγωνίζετο) *Certavit*, sc. cum inimicis suis et rebus adversis: de quibus vid. schol. Sed verbum etiam de actione scenica intelligas.

423. λακίδας—πέπλων) Eurip. Troad. 497. τρυχηρὰ πέπλων λακίσματα. BERG.

424. τὰ) Subaudi τρύχη vel ράκια vel λακίσματα ex praecedenti λακίδας.

425. πτωχιστέρου) Poeta in Etym. p. 31, 14. λαλίστερον εὐρηκά σε (leg. λαλίστερόν σ' εὐρηκά) καὶ πτωχιστέρον. DIND. Sic a λάλος fit λαλίστερος Ran. 91. Minus huc faciunt ποτιστάτος a πότις Theam. 735. κλεπτίστατος a κλέπτῃς Plut. 27. ἀρπαγίστατος Plato comicus ap. Etym. M. p. 31, 13. λαγνίστατος, ψευδίστατος ab eodem grammatico conferuntur. γαστριστατος comica licentia dixit Plato ap. Polluc. II. 175.

428. Οὐ Βελλεροφόντης) Subaud. ἦν.

κάκεινος) *Et ille*, cujus pannos nunc quaero.

- χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
 EYP. Οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον. ΔΙ. Ναί, Τήλεφον
 τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.
 EYP. Ὡ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ρακώματα·
 κείται δ' ἄνωθεν τῶν Θεεστείων ρακῶν,
 μεταξὺ τῶν Ἴνουσ. ΘΕ. Ἴδου ταυτὶ λαβέ.
 ΔΙΚ. Ὡ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ. 435
 (ἐνσκευάσασθαι μ' οἶον ἀθλιώτατον.)
 Εὐριπίδη, πειδῆπερ ἐχαρίσω ταδί,
 κάκεϊνά μοι δὸς τὰκόλουθα τῶν ρακῶν,
 τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
 Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον, 440
 εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμι, φαίνεσθαι δὲ μή·

429. προσαιτῶν) *Menadicus*, ut infra 452. *Lys.* 1141.

430. Μυσὸν Τήλεφον) *Nub.* 922. καίτοι πρότερόν γ' ἐπτάχειες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων. *BERG.* Conjiciebam olim scribendum: οἶδ' οἶδα, Μυσὸς Τήλεφος. *Nal.* Τήλεφος. *Cf. Ran.* 584. *Pl.* 1080.

431. σέ μοι) σ' ἐμοὶ *Brunck.*

434. μεταξὺ τῶν Ἴνουσ) *Media inter Inus pannos et Thyesteos.* Similis ellipsis est *Avib.* 187. ἐν μέσῳ δῆπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς (subaudiendum καὶ οὐρανοῦ). *Aeschyl. Choëph.* 61. ἐν μεταίχμιῳ σκότου μένει (subaud. καὶ ἡμέρας). Alioqui non male scriberes, τῶν Θεεστείων ρακῶν μεταξὺ τῶν Ἴνουσ τ', ut ἄνωθεν adverbium sit.

435. ὦ Ζεῦ διόπτα) *Schol:* ταῦτά φησιν, ἐπεὶ πολύτρητα ἦν τὰ ράκια, δὲ ἄν ἦν πάντα ἐπισκοπήσαι. καὶ ὁ Ζεὺς δὲ παντόπτης λέγεται. *Admirantis hæc sunt, non precantis.* Similis exclamatio est *Ran.* v. 750. ὁμόγῃ Ζεῦ.

436. ἐνσκευάσασθαι μ' οἶον ἀθλιώτατον) *Idem versus supra legitur 384.* Hic potius quam illic abesse posse animadvertit *Brunckius.* *DIND.*

437. μοι post ἐχαρίσω recte delevit *Bentleius.*

439. Μύσιον) *Telephi.* *Vid.* 430.

440. 441. *Ex Telepho Euripidis, ut docet scholiasta.* In qua fabula, ut monet *Elmsleius*, Telephus πτωχικὴν στολὴν indutus, celatoque nomine, Græcorum duces in concione objurgavit: cujus sermonem παραφθεῖ noster infra 491—556.

τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέν' ὅστις εἴμ' ἐγὼ,
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἡλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

EYP. Δώσω. Πυκνῆ γὰρ λεπτὰ μηχανᾶ φρενί. 445

ΔΙΚ. Εὐδαιμονοίης, Τηλέφω δ' ἀγὼ φρονῶ.

Εὐ γ' οἶον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλωμαι.

Ἄταρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

EYP. Τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

ΔΙΚ. ὦ θύμ', ὄρας γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων, 450

πολλῶν δεόμενος σκευαρίων, νῦν δὲ γενοῦ

γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,

δὸς μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνω.

442. εἰδέναι μ' ὅς (ὅστις A. B. C. R. Γ.) εἴμ' ἐγὼ) vulgo. Dedi eidein' ὅστις εἴμ' ἐγὼ, quod multo elegantius, nam displicet pronomen bis repetitum.

444. σκιμαλίω) Hesychius, σκιμαλίωι: καταδακτυλίωι. ubi consulendi interpretes. Verbum est obscensæ significationis, quod a nostro usurpatur etiam in Pac. 549. ELM. Proprie significat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι εἰ φοτοκοῦσιν: unde fluxit obscensæ significatio. BRUNCK. Cf. ad Eq. 1381. καταδακτυλικός.

445. πυκνῆ—φρενί) Cf. ad Nub. 701. Vox Socraticis usitatissima, ut et λεπτός. Cf. Nub. 230. 741. 1404. Verbum λεπτολογεῖν ibid. 319.

446. Euripidis ex Telepho versus apud scholiastam ita scriptus, καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφω δ' ἀγὼ φρονῶ: apud Athenæum p. 186. εὐ σοι γένοιτο, Τηλέφω δ' ἀγὼ νοῶ. DIND. Sensus est: Bene sit tibi, Telepho autem, ut ego cupio, i.e. male pereat, ut tædet me ejus fabulæ.

447. Quasi simulac istas vestes laceras sordidumque pileum accipisset, sententiolis (ῥηματίων) impleretur. SCHUTZ.

ἐμπίπλωμαι) ἐμπίπλωμαι B. Δ, contra regulam grammaticorum, quam explicuit Lobeckius ad Phrynich. p. 95, 96. Conf. ἐμπιπρᾶναι Nub. 1484. Lys. 311. Thesm. 749. DIND.

448. βακτηρίον) Diminutivum est. Forma βακτηρία alibi semper nostro usurpatur.

449. λαΐνων σταθμῶν) Fortasse ex fabula aliqua Euripidea desumptum.

453. σπυρίδιον) Huc spectat locus ille Laertii in Cratete 6, 5, 87. θεασάμενον ἐν τινι τραγῳδίᾳ Τηλέφω σπυρίδιον ἔχοντα, καὶ τᾶλλα λυπρὸν, αἰξαι ἐπὶ τὴν κνυκὴν φιλοσοφίαν. KUST. Qui ad tragicædiam Telephum hæc spectare recte monuit, quam noster toties in hac fabula deridet.

- ΕΥΡ. Τί δ', ὦ τάλας, σε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος ;
 ΔΙΚ. Χρέος μὲν οὐδὲν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν. 455
 ΕΥΡ. Λυπηρὸς ἴσθ' ὦν κάποχώρησον δόμων.
 ΔΙΚ. Φεῦ·
 εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.
 ΕΥΡ. Ἄπελθε νῦν μοι. ΔΙ. Μάλλά μοι δὸς ἐν μόνον
 κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον. 459
 ΕΥΡ. Φθείρου λαβῶν τόδ' ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν δόμοις.
 ΔΙΚ. Οὐπω μὰ Δί' οἶσθ' οἱ αὐτὸς ἐργάζει κακά.
 Ἄλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον,
 δὸς μοι χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον. †
 ΕΥΡ. Ὁνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγωδίαν.

454. Parodia versus Euripidei ex Telepho, τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις (? Fort. σὲ τῷδε πείθεσθαι χρέος);

455. Χρέος—λαβεῖν) Tangi hic videtur Euripides, quasi aliena a proposito sæpe fabulis suis immiscens.

457. ὥσπερ ἡ μήτηρ) Schol: σκόπτει αὐτὸν ὡς λαχανόπωλον ἔχοντα μήτερα τὴν Κλειτώ. Ironice dictum.

459. κοτυλίσκιον libri et schol. κοτυλίσκιον Athenæus p. 479. et ex eo Eustathius p. 1282, 59. Quod merito recepit Dindorf. Diminutivum enim τοῦ κύλιξ est κυλίχιον, quod legitur Eq. 906.

ἀποκεκρουμένον libri. ἀποκεκρουμένον Dind.

460. φθείρου) *Abi in malam rem.* Nos anglice, *begone.* Cf. Plut. 598. 610. Mox confert Dindorfius Eurip. Hel. 459. ὀχληρὸς ἴσθ' ὦν καὶ τάχ' ὠσθήσει βία.

461. οὐπω—κακά) Hæc recte exponit schol: οἶον οὐκ οἶσθα, ὅπως βαρὺς εἶ ἐν τοῖς δράμασι καὶ ἀποκταίεις τοὺς θεατὰς. Ceterum pro οὐπω legendum fortasse οὐ τοι. Sic Ran. 42. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν. 668. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι πῶ μαθεῖν. Pl. 364. οὐ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἕγχιαινε μοι δοκεῖς. Aliam viam interpretandi iniit Bothius, qui sic interpungit: οὐ πῶ μὰ Δί' (sc. φθαρῆσομαι)· οἶσθ' κ. τ. λ.

463. *Ollulam spongia obturatum*, qualis pauperibus in usu esse solet, ad sudorem pulveremque abstergendum. Sic Vulcanus ap. Homer. Il. 18, 414. σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὺ χεῖρ' ἀπομόργνυ &c. Ceterum σφογγίῳ Attice dictum pro σπογγίῳ, ut σφυρὰς pro στυρὰς, λίσφος pro λίσπος &c. Similiter σχυδαλάμους pro σκυδαλάμους Nub. 130.

464. Ὁνθρωπ' dedi. Vulgo ἄνθρωπ'. Eandem correctionem fecerim v. 95. 1010. Nub. 1495. Ran. 172. Pl. 164. Μοχ τὴν τραγωδίαν Τελερῆμυτ intellige.

"Απελθε ταυτηνὶ λαβών. ΔΙ. Ἀπέρχομαι. 465
 Καίτοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἐνός, οὐ μὴ τυχὼν
 ἀπόλωλ'. Ἀκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδῃ
 τουτὶ λαβὼν ἄπειμι κού πρόσειμι ἔτι
 εἰς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός. 479

ΕΥΡ. Ἀπολείς μ'. Ἴδού σοι. Φροῦδά μοι τὰ δράματα.

ΔΙΚ. Ἄλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. Καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
 ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγείν.
 Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμεν
 ἐν ὧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
 Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον, 475
 κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμι ἔτι,
 πλὴν ἐν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον,
 σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡ. Ἀνὴρ ὑβρίζει· κλείε πηκτὰ δωμαίων.

ἀφαιρήσει) ἀφαιρῆσθαι cum accusativo personae legitur v. 654.
 Vesp. 1380. Thesm. 235. Ran. 526. 586. 600. et alibi. ELM.

465. Idem versus Avium 948. nisi quod ibi est τουτονί. DIND.
 ταυτηνί) Sc. χίτραν, quod ex praeced. χυτρίδιον subaudiendum.

469. φυλλεῖα) *Olerum folia*, qui cibus est mendicorum. Tangit Euripi-
 dem, cujus mater λαχωνόπωλις erat. Cf. Pl. 544. φυλλεῖ' ἰσχνῶν βαφανίδων.

470. ἀπολείς μ') Cf. Vesp. 1202. Pac. 166. Th. 1073. Aliquando
 pronomen omittitur, ut Nub. 1499. Eccl. 775. Pl. 390.

471. ἀλλ' οὐκέτ') Sc. αἰτήσομαι. Elmaleius confert Pac. 328. καὶ
 μηκέτι. Thesm. 846. ὁ δ' οὐδέπω.

472. δοκῶν) *Reputans*. Παρωδιαν haec esse monet scholiasta versus
 ex Euripidis Ōneo, et secundum alios, etiam ex Telepho.

475. καὶ φίλτατον R. Unde καὶ φίλτατον Elmal. Legebatur δ
 φιλότατον. Cf. Eq. 726. δ Δημίδιον δ φίλτατον.

476. Similis constructio in Eq. 694. εἰ μὴ σ' ἀπολέσαιμι εἴ τι τῶν
 αὐτῶν ἐμοί | ψευδῶν ἐνεῖη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

478. Hesychius: Σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρ' δ καὶ σκανδικοπόλην
 τὴν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἑπειδὴ λαχωνοπωληρίας υἰὸν αὐτῶν εἶναι φασί. ELM.
 Cf. Eq. 19. μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδικίσης, ubi item tangitur
 Euripides.

Aeschylus Choeph. 748. Ὅν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. ELM.

479. πηκτὰ) πακτὰ Scaliger. Ipsa tragici verba dat Pollux 10, 27.
 λῦε πακτὰ δωμαίων. Sed forma vulgata utitur Euripides Phoen. 492.
 Cycl. 189., ut monuit Elmaleius. πηκτὰ sunt *fortium compages*, et
 simpliciter *fores*. Cf. Homericum illud Il. t. 475, θύρας πυκνῶς ἀραρυίας.

- ΔΙΚ. ὦ θυμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. 480
 Ἄρ' οἴσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
 μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν ;
 Πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτή.
 Ἔστηκας ; οὐκ εἰ καταπιῶν Εὐριπίδην ;
 Ἐπήνεσ'· ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδιά, 485
 ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾶτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
 παράσχες εἰποῦσ' ἄτ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
 Τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.

480. ἐμπορευτέα) Pro πορευτέα. Sic supra 754. ἐμπορευόμεν. Cf. Sophoclis Œd. R. 456. ξένην ἐπὶ γαῖαν—ἐμπορευέσεται. El. 397. ποῖ δ' ἐμπορεύει ; Sic apud eundem ἔμπορος νιατορ.

483. πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ) Cf. Sopater Athen. p. 160. θάρσει θυμέ. γραμμὴ) Schol: ἀρχή, ἀφετηρία, ἢ λεγομένη βαλβίς. ἐκ μεταφορᾶς οὖν τῶν δρομέων. Fr. inc. 496. χωρεῖ πὶ γραμμὴν λορδὸς ὡς εἰς ἐμβολήν. Eurip. Electr. 956. πρὶν ἂν πέλας | γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου.

485. ἐπήνεσ') *Laudo te.* Aoristus pro præsenti, ut ἦσθην Nub. 174. Av. 570. ἐπηπέδησα Av. 629. εἶπον Eccles. 255. ἐχάρην Av. 1743. ὦ τάλαινα καρδιά) Sic Eurip. Iphig. T. 344. et similiter Med. 1243. ἀγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, λάβε ξίφος. BERG. Med. 1242. ἀλλ' εἴ' ὀπλίζου, καρδιά. Orest. 460. ὦ τάλαινα καρδιά ψυχὴ τ' ἐμή.

487. παράσχες εἰποῦσ') Quum participium εἰπούσα nonnisi sensu præterito usurpatur (cf. Eccl. 159. 531.), qui ab hoc loco alienus est, scribendum opinor, λέξον παρασχούσ'. Cf. 318. 369. 416. 493. 498. 501. In quibus locis omnibus usurpatur verbum λέγειν, non εἰπεῖν. Quam conjecturam confirmat scholiastæ explicatio: εἴ τι (δ τι ?) δοκεῖ σοι αὐτῇ ὦ καρδιά εἰπέ, παρασχούσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐπίβηνον. Correxisse videtur librarius aliquis, cui displiceret hyperbaton. Posses etiam, sed minus elegantur, παράσχες εἰπέ θ', vel παράσχες εἰπεῖν.

488. ἄγαμαι καρδίας) Sic ἄγαμαι λήματος Eurip. Rhes. 245. ἄγαμαι δὲ λόγων Avib. 1744. Sed præcipue huc facit Cephisodori locus omnino similis ap. Athen. p. 689. ἔπειτ' ἀλείφεισθαι τὸ σῶμά μοι πρῶς | μύρον Ἴρινον καὶ ῥόδινον, ἄγαμαι Ξανθίου (Ξανθία male legitur p. 553), | καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρῶς μοι βᾶκχαριον. Conferri etiam apte possunt duo nostri ipsius loci, Lys. 71. οὐκ ἐπαυῶ Μυρρίνην | ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιοῦτου πράγματος. et Thesm. 1213. οὐκ ἐπαυῶ γράδιον. Sic enim scribo cum Fritschio ad Thesm. p. 565. Vulgo Μυρρίνη et γράδιον casu vocativo. Et in hoc loco Porsono scribendum videbatur, ἄγαμαι, καρδιά, sequente Dobræo. Quibus non assentior: quanquam enim ἐπαυῶ vel ἐπήνεσα aliquoties absolute legitur, nullum exemplum (quod sciam) extat, in quo ἄγαμαι absolute positum reperiatur. Quare scripturam vulgatam, in quam consentiunt libri ad unum omnes et Suidas, retinui. Anglice diceremus: *that's a good heart!*

- XOP. Τί δράσεις ; τί φήσεις ; Ἄλλ' ἴσθι νυν 490
 ἀναίσχυντος ὦν σιδηροῦς τ' ἀνὴρ,
 ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αἰχένα
 ἅπασι μέλλεις εἰς λέγειν τὰναντία.
 Ἄνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ'. Εἰά νυν,
 ἐπειδήπερ αὐτὸς αἰρεῖ, λέγε. 495
- ΔΙΚ. Μή μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
 εἰ πτωχὸς ὦν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
 μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγηδίαν ποιῶν ;
 τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγηδία. 500
 Ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
 Οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
 ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.

490. ἀλλ' addidit Hermannus.

490. 494. νυν Dind. Libri νῦν.

491. σιδηροῦς τ' ἀνὴρ) Eurip. Med. 1279. a Berglero comparatus, τάλαι', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, et σιδηρόφρων ap. Æsch. Prom. 242. Tibullus 10, 2. *Quam ferus et vere ferreus ille fuit!*

496. Euripidis ex Telepho versus comparavit scholiasta, μή μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι, | εἰ πτωχὸς ὦν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν. Priori Euripidis versu utitur Alexis apud Athen. p. 691. ab Elmsleio indicatus. DIND. Exorditur jam orationem Dicæopolis, qua rationem reddit, cur pacem fecerit. Summa huc redit: ex Atheniensibus quosdam movisse bellum levibus de causis; et concludendum relinquitur, æquum esse, ut primi amplectantur pacem. BERG.

499. τρυγηδίαν) *Comædiam*, sic dictam quod histriones, antequam arxæ ab Aeschylō inventæ essent, sæcibus ora tingere solerent; vel potius, quod vindemiæ (τρυγητοῦ) tempore primum in honorem Bacchi cantilenæ ejusmodi jocosæ canerentur. Cf. infra 886. Vesp. 650. 1537. Fr. 313.

500. καὶ τρυγηδία) *χῆ τρυγηδία* Brunckius. Recte abest articulus. Vide Eq. 516. Av. 1444. Alexis apud Athen. p. 164. μάλ' εὐφύης ἀνθρωπος ἐπὶ τραγηδίας | ὤρμηκε νῦν. Adde nostrum apud Athen. p. 117. Metrum pæonicum est. Ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τρυγηδοποιουμουσική, | ἠνίκα Κράτηγι τε τάριχος ἐλεφάντων | λαμπρὸν ἐκόμμεν, ἀπόνως παραβηθλημένον, | ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρί', ἐκίχλιζετο. Cæterum monuit Porsonus ad Hecub. 788. sæpius ἰσπικὴν et μουσικὴν sine articulo usurpari. Hoc de omnibus artibus verum est. ELM.

502. οὐ γάρ κ. τ. λ.) Schol: ὡς ἐκ τοῦ ποιητοῦ τοῦτο. Cf. 377. 378.

503. ξένων παρόντων) Ut erat Dionysiis magnis, quo tempore Aristophanes fabulam docuerat Babylonios, ut supra dictum ad. 378.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν οὐπὶ Ληναίῳ τ' ἀγῶν,
 κοῦπω ξένοι πάρειςιν· οὔτε γὰρ φόροι 505
 ἤκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι
 ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
 τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστών λέγω.
 Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
 καῦτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὐπὶ Ταυάρῳ θεός, 510
 σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·

τὴν πόλιν κακῶς λέγω) Cf. 630. 631. διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις, | ὡς κωμῶδει τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει. Scholiasta ad v. 356. τούτους γὰρ (τοὺς Βαβυλωνίους) πρὸ τῶν Ἀχαρνέων Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν. ἐκωμώδησε γὰρ τὰς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς καὶ Κλέωνα παρόντων τῶν ξένων.

504. αὐτοὶ) *Soli*. Sic Thesm. 472. αὐταὶ γὰρ ἐσμεν, κούδεμ' ἐκφορὰ λόγου. Plato Legg. 836. αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν.

Hesychius: Ἐπὶ Ληναίῳ ἀγῶν ἔστιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον, περίβολον ἔχων μέγαν, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θεᾶσθαι οἰκοδομηθῆναι.

505. οὔτε γὰρ φόροι ἤκουσιν) Schol: χειμῶνος γὰρ λοιπὸν ὄντος εἰς τὰ Λήνια καθῆκε τὸ δράμα. εἰς δὲ τὰ Διονύσια (τὰ μεγάλα seu τὰ κατ' ἄστυ) ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζειν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὐπολὶς φησὶν ἐν Πόλεσιν. Unde ἡρωδὸς πόκος *τονευρα νεργα* a comiciis, et fortasse ab ipso Eupolide, lepide dicta fuit ista tributi pensio. Photius: ἡρωδοῦ πόκος: ἐπὶ τάρως οἱ φόροι ἐφέροντο. Eadem quanquam corrupta habet Hesychii glossa. Qui fortasse respexerunt ad nostrum in Avib. 714. ἰκτίνος δ' αὐτὸ μετὰ ταῦτα φανείς ἐτέραν ἔραν ἀποφαίνει, | ἡνίκα πεκτεῖν ἔρα προβάτων πόκον ἡρινόν. In quo loco credibile est comicum ad istam tributi pensionem vernam facete allusisse.

507. περιεπτισμένοι) Schol: οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί. κυρίως πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθᾶς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν. ἐνθεν καὶ πτισάνη.

508. *Nam inquilinas glutam civium voco.* Anglice, *the husk*. Schol: μέρος γὰρ ἐστὶ τῶν πολιτῶν οἱ μέτοικοι εὐτελεῖς, ὡς τὰ ἄχυρα τῶν κριθῶν. In eadem perstat metaphora.

509. ἐγὼ δὲ μισῶ) Eurip. Orest. 517. ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους. ELM.

510. Cf. Nub. 1489. ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.

511. σείσας) Thucyd. 1, 128. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστήσαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταυάρου τῶν Ἐδωτῶν ἰκέτας, ἀπαγαγόντες διέφθειραν δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμόν γενέσθαι

κάμοι γὰρ ἔστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
 Ἄταρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
 τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα ;
 ἡμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω 515
 μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
 ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
 ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα,
 ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·

ἐν Σπάρτῃ. Nimirum tanta vi concussa est tellus. ὥστε οἰκίαν μηδέμιαν τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀπίσχειν, auctore Pausania 7, 25. Hunc terræ motum, cuius meminit noster Lys. 1142. Olympiadis 77. anno quarto evenisse narrat Diodorus Siculus 11, 63. Verum eo ipso tempore quo acta est hæc fabula, magno metu tenebantur Lacedæmonii ne simili clade iterum opprimerentur : proxima enim ætate et superiori hieme frequentes terræ motus per universam fere Græciam exstitisse scimus ex Thucydide 3, 87. 89. Eos in animo habuit poeta. ELM.

513. οἱ παρόντες ἐν λόγῳ) Av. 30. ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ. Eur. Rhes. 147. τίς δὴτα Τρώων, οἱ πάρισιον ἐν λόγῳ ; KUST.

514. αἰτιώμεθα) Cum duobus accusativis, ut αἰτεῖσθαι, ἀφαιρεῖσθαι &c.

516. οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω) Cautè hoc spectatorum inculcat memoriæ, ne rursus Cleon vel alius quispiam orator aut sycophanta sibi dicam impingat. Vide ad 378. BOTH.

517. ἀνδράρια) *Homunciones*, per contemptum; ut ἀνθρωπαρίω Pl. 416. Forma ἀνδραρίοισι restituenda videtur et Pac. 51. ubi legitur ἀνδρίοισι.

παρακεκομμένα *adulterina*, ut Ran. 718. Schol. : ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀδοκίμων νομισμάτων, ἅπερ παράτυπα λέγεται καὶ παρακεκομμένα.

518. παράσημα) *Præva nota*.

παράξενα) Vix dici potest quam sæpe hominibus in civitate potentibus, vel alioqui sibi infestis, ξενίαν exprobrarint comici. Hæc suspitione notatur Cephisodemus inferius v. 704. Excectides Av. 11. 764. 1527. Acestor 31. Spintharus 762. Lycurgus 1296. Archedemus Ran. 418. Cleopho 681. 1533. Diitrephes a Platone comico apud Schol. ad Av. 791. Cleophontem ab Euripide tangi in Or. 902. censet Græcus ejus interpres, ubi in concione Argivorum inducitur orator Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος. ELM.

519. Hæc male acceperunt interpretes. Lanificium lucelli causa exercebant Megarenses. Eos in animo habuit noster Pac. 999. Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθὴν | ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων, | σικίων πρῶτων, μῆλων, βοίων, | δούλοισι χλανισκιδίων σμικρῶν. ELM. Redde : *Megarensium lanas deferebant* (Angl. : *informed against*) ut publice vende-

κεῖ που σίκνον ἴδοιεν ἢ λαγῶδιον 520
 ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χόνδρους ἄλας,
 ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ κάπέπρατ' αὐθημερόν.
 Καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κάπιχώρια,
 πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε
 νεανίαι κλέπτουσι μεθυσκοότταβοι 525
 κᾶθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύνας πεφυσιγγωμένοι

rentur. Vide sequentia. Lucrum inde haud dubie faciebant quadruplatores ejusmodi molesti. Ceterum *συκοφατεῖν* valet i.q. *φαίνειν*, ut infra 542. 819. 912. &c.

520. *σίκνον*) *σίκνος* est *melopepon*. Anglice, *melon*.

521. *χόνδρους ἄλας*) *χόνδρους ἄλας* vulgo: ubi ex Atticorum consuetudine saltem rescribi debebat *ἀλῶν*. Hesychius: *Χόνδροι ἀλῶν παχῆς ἄλας*. Suidas *Χόνδρος τοῦ στομάχου τὸ ἔντερον καὶ χόνδροι ἀλῶν θρόμβοι, παχὺς ἄλας*. Sed vera scriptura debetur choliambo Phœnicis Colophonii apud Athen. p. 359. *Δότ', ὄγαθοι, τι τῶν ἕκαστος ἐν χερσίν | ἔχει, κορώνη· χεῖρα λήγεται χόνδρον*. Nimirum *χόνδρος* pro adjectivo usurpatur. Nec dubitari potest quin scripturam quam reposui habuerit schol. Is enim ait: *Ἡ χόνδρους ἄλας· οὕτως οἱ Ἀττικοί*. Atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. Comparativum *χονδρότερος* in Hederici lexico manuali indicat Schweighæuserus ad Athenæum. Cæterum *χόνδροις ἄλας* opponuntur *λεπτοὶ ἄλας*. Noster apud schol. ad Vesp. 1313. Pollucem 6, 65. et Athen. p. 367. *καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἀν ῥήματα; | εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἄλας; ELM.* Recepi emendationem Elmsleii *ἄλας*, quam confirmavit R, in quo est *χονδρὰς ἄλας*. DIND. Adde Archestratum ap. Athen. p. 321. *ἄλας μόνον λεπτοῖσι πάσας*. Alexin p. 324. *σμήσας τε λεπτοῖς ἄλας*. Similiternos, *rock-salt, lump-salt*. Ceterum cf. 760. 761.

524. *Σιμαίθαν*) De scortis Megarensibus proverbium erat *Μεγαρικὰ σφίγγες*, de quo Suidas et Hesychius, ut monet Elmsleius. Nomen *Σιμαίθα*, producta ut hic ultima et antepenultima, legitur ap. Theocrit. 2, 114. *Σύμαιθος* tamen fluvii Siculi nomen syllaba prima correpta dicitur a poetis Latinis.

525. *μεθυσκοότταβοι*) *Ebrii ex cottabo*, de quo ludo ex Sicilia oriundo, cujusque novem genera erant, vide schol. ad Pac. 343.

526. *πεφυσιγγωμένοι*) *Inflati, ira tumentes, exacerbati*, quasi *πεφυσμημένοι*. Schol: *φύσιγγ λέγεται τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων, ἢ φύσιγγη. ἔπαιξεν οὖν τοῦτο εἰς Μεγαρέας, ὅτι πολλὰ σκόροδα ἔχουσι*. Cf. Pac. 246—249. hujus fab. 521. 761.

ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
 κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
 Ἑλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
 Ἐντεῦθεν ὄργῃ Περικλέης οὐλύμπιος 530
 ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
 ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους,
 ὡς χρὴ Μεγαρέας μῆτε γῆ μῆτ' ἐν ἀγορᾷ
 μῆτ' ἐν θαλάττῃ μῆτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

527. Ἀσπασίας) Genitivus Ἀσπασίας non a πόρνα pendet, sed ab ἀντεξέκλεψαν. Noster Eq. 1149. Ἄττ' ἂν κεκλόφωσί μου. Vesp. 1369. Τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα. Ita sæpissime. Verba Athenæi sunt: Καὶ Ἀσπασία δὲ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἐταιρίδων ἡ Ἑλλὰς, ὡς καὶ ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης παρασημαίνεται. ELM. Pindar. Ol. 1, 98. ἀθανάτων κλέψας. MITCH.

530. Περικλέης οὐλύμπιος) Cratinus ap. Plutarch. in Pericle 13. ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὀδὴ προσέρχεται | ὁ Περικλέης. Idem ibid. 3. Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενῆς Κρόνος ἀλλήλοισι μγέντε μέγιστον | τίκτετον τύραννον | ὃν δὴ κεφαλῆγερέταν θεοὶ καλοῦσιν. Similiter Aspasia, ut uxor ejus, Ἦρα et Ὀμφάλῃ et τύραννος in comicorum scriptis audiebat. Cratinus ibid. 24. Ἦραν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκτει καταπυγοσύνη | παλλακὴν κυνώπιδα. Adde schol. Platonis p. 391. Κρατίνος δὲ Ὀμφάλῃν αὐτὴν (sc. Ἀσπασίαν) καλεῖ Χείρῳσιν, τύραννον δὲ Εὐπολις Φίλοις. ἐν δὲ Προσπαλτίοις Ἑλένην αὐτὴν καλεῖ. ὁ δὲ Κρατίνος καὶ Ἦραν, ἴσως ὅτι καὶ Περικλῆς Ὀλύμπιος προσηγορεύετο. Sic enim emendavit locum Meinek. vol. ii. p. 148.

531. ἤστραπτ' ἐβρόντα) Huc respicit, ut videtur, Quintilianus Inst. Orat. 12, 10. *Hanc vim et celeritatem in Pericle admiratur Eurpolis (quem vide ap. schol. ad 530), hanc fulminibus Aristophanes comparat, hæc est vere dicendi facultas.*

533. μῆτε γῆ) Bentleius. μῆτ' ἐν γῆ libri omnes. Idem vitium et in Eq. v. 610. Imitatur scoliolum Timocreonis Rhodii notissimum, cujus initium sic dat schol: ὄφελος, ὃ τυφλὸ Πλοῦτε, | μῆτε γῆ μῆτ' ἐν θαλάττῃ, | μῆτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι, | ἀλλὰ Τάρταρον τε ναίειν | κἀχέροντα· διὰ σὲ γάρ | πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. Crimen scilicet objecerat Pericles Megarensibus, quod sacram regionem colendo violassent, et transfugas servos recepissent. Thuc. 1, 139.

μῆτ' ἐν ἀγορᾷ) Fori mentio facete admiscetur, quia in decreto illo Megarensibus interdictum erat μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ μηδὲ τῇ Ἀττικῇ ἀγορᾷ, ut ait Thucydides 1, 139.

Ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρήs, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
 Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως 536
 μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
 κούκ ἠθέλομεν ἡμεῖs δεομένων πολλάκις.
 Κάντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
 'Ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν' ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἶπατε. 540
 Φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει
 ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων, κx
 καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν ; ἦ πολλοῦ γε δεῖ
 καὶ κάρτα μέντ' αὖ εὐθέως καθειλίκετε
 τριακοσίας ναῦs, ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα 545
 θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοήs,

535. βάδην) *Sensim*. De extrema fame Megarensium cf. infra et Pac. 483.

537. τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας) Aliam præterea et haud dubie veram causam, quæ Periclem ad hoc decretum faciendum impulerit, nempe adversam Phidiæ fortunam et suam ipsius in republica conditionem periculosam, ostendit noster in Pac. 605—612. ubi Pericles bellum excitasse arguitur, ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος.

538. Vide Thucyd. 1, 139.

540. 'Ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν) Schol: καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. ἐρεῖ τις ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινήσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν εἶπατε. Et χρῆν et ἐχρῆν in imperfecto scribi notum est.

542. ἀπέδοτο φήνας) *Delatum vendidisset*. Cf. 519—522.

κυνίδιον Σεριφίων) Seriphus erat insula vilissima sub Atheniensium imperio. Dicit autem: si quis Lacedæmonius vel Seriphios re aliqua levissima privasset, annon Seriphiiis opem tulissetis contra Lacedæmonios? Ergo et Lacedæmonios putandum est merito Megarensibus opem ferentes bellum movisse. BERG.

543. ἦ πολλοῦ γε δεῖ) Schol: καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.

545. τριακοσίας ναῦs) Nimirum Athenienses florentibus rebus trecentas naves sive triremes instructas habere solebant. Æschines p. 51, 32. τριήρεις δ' ἐκτεσάμεθα πλωίμους καὶ ἐντελεῖs οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας. Idem navium numerus traditur a Thucydide, Demosthene, Aristide, et aliis, quorum loca collegit Meursius de Fortuna Athen. c. 7. KUST.

546. περὶ τριηράρχου βοήs) Schol: θορύβου βοῶντων περὶ τοῦ δεῖν τριηράρχους εἶναι. Unde legendum fortasse τριηράρχων.

μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσομένων,
στοιᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἄσκων, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκοροδῶν, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις, 550
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων
— τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων, .

547. Παλλαδίων) Schol: Παλλάδια ἐν ταῖς πρόροις τῶν τρήρων ἦν ἀγάλματά τινα ξύλινα τῆς Ἀθηνᾶς καθιδρυμένα, ὠνεπεμελοῦντο μέλλοντες πλεῖν.

548. στοιᾶς) στοᾶς vulgo, sed alteram formam ter habet noster Eccl. 676. 683. 686. Cæterum recte censet schol. hic intelligi τὴν ἀλφιστόλων στοᾶν, quam memorat noster etiam in Eccl. 686. ELM. Juxta Piræum ea erat, a Pericle constructa.

549. τροπωτήρωμ) τροπωτήρ seu τροπὸς *styrus* erat lorum quo remus ad scalmum adligabatur. Vide ad 553. Homerus Od. d. 782. τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

550. Hæc enim omnia in militiam proficiscentes emere solebant. Cf. Eq. 600. ἐν δικτύοις referendum æque ad σκοροδῶν et ἐλαῶν.

551. τριχίδων) τριχίς est apuarum generis pisciculus, ita dictus a minutis ossibus. Cf. Eq. 662. Eccl. 56.

αὐλητρίδων) Quæ, ut ὄρχηστρίδες, commissationibus interesse solebant.

ὑπωπίων) *Sugillis*, ut inter nautas tumultuosos et rixæ deditos.

552. κωπέων) κωπεὺς est lignum remo faciundo idoneū. Schol: τῶν εἰς κόπην ξύλων ἐπιτηδείων. Hesychius: κωπεῖς, τὰ εἰς κόπας εὐθετα ξύλα. Cf. Lys. 422. ἐκπορίσας ὄπως | κωπῆς ἔσσονται. Herodot. 5, 23. ἵνα ἴδῃ τε ναυπηγησιμὸς ἐστὶ ἀφθονος, καὶ πολλοὶ κωπέες. Theophrastus t. 1. p. 176. οἱ τοὺς κωπέας ξύοντες. Mox πλατοῦν est in *palmulas* *deasciare* vel *lavigare*, a πλάτη *palmula remi*. Moneo obiter verba *postrema scholiastæ* ad h. v. καὶ κόπας ἀρμοζόντων, ἵνα ἴδωσιν εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι, quæ nequaquam cum præcedentibus cohærent, referenda esse ad τροπουμένων seq. versu, quanquam locum male intellexit grammaticus.

553. τύλων) Schol: τῶν ξύλων ἦλων.

θαλαμιῶν A, a secunda manu B, et ut videtur R. Vulgo θαλαμίων. DIND. θαλαμιῶν et Brunckius, qui a recto feminino θαλαμία inflecti recte monet. θαλαμιῶν revocavit Elmsleius, quippe qui pro adjectivo acciperet. Subaudiendum autem κωπέων, ut in Hesychii glossa: θαλαμία κῶπαι αἱ κατωτάτω καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι λέγονται. Sed in Pac. 1232. διείς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς (ubi recte Brunckius θαλαμίας) subaudiendum ὀπῆς, nam de foramine ibi agitur, per quod remus exseritur, ut in Herodoti loco 5, 33. τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμῆς (sc. ὀπῆς) διελόντας τῆς νεῆς. Cf. schol. ad Ran. 1074. καὶ θαλάμια ὀπῆ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κόπη. Schol. ad Pac.

τύλων ψοφούντων, θαλαμῶν τροπουμένων,
αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
Ταὐτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε τὸν δὲ Τηλέφον 555
οὐκ οἰόμεσθα ; νοῦς ἄρ' ἡμῖν οὐκ ἔνι.

HMI. Ἄληθες, ὠπίτριπτε καὶ μαριώτατε ;
ταυτὶ σὺ τολμᾶς πτωχὸς ὢν ἡμᾶς λέγειν,
καὶ συκοφάντης εἴ τις ἦν, ὠνειδίσας ;

HMI. Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ' ἄπερ λέγει 560
δίκαια πάντα κούδεν αὐτῶν ψεύδεται.

HMI. Εἴτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὐτ' ἔχρην ;

1232. κυρίως γὰρ ἢ κάτω τῆς νεῶς τρώγλη θαλαμᾶ (sic) λέγεται. Quem secutus Dindorfius substantivum θαλαμᾶ fingit : cui non assentior. Scholiasta h. l. θαλαμῶν legit, sed minus recte explicat τῶν ναυτῶν.

τροπουμένων) Passivo sensu. Scilicet τροπὸς seu τροποτήρ *strurus* lorum erat, quo remus ad paxillum (σκαλμὸν) alligabatur ; unde verbum τροποῦσθαι *remum struro alligare*. Cf. Æschyl. Pers. 382. ναυβάτης τ' ἀνήρ | ἐτροποῦτο κόπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρητον. ubi consulendus omnino Blomfield. in glossario. Ex quibus apparet τροποῦσθαι ipsum remum (κόπην), non foramen (ὀπήν) per quod exseritur remus.

554. αὐλῶν κελευστῶν) *Tibiis celeusma canentibus*. Cf. Rutilium. 1, 370. *cum resonat variis vile celeusma modis*.

νιγλάρων) Schol : ὁ νιγλαρος κρούμᾶ ἐστὶ καὶ μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν. Hesych : νιγλαροι τερετίσματα, περιέργα κρούματα. Voce utitur de molli modorum inflexione Pherecrates ap. Plutarch. de Musica p. 1142. Unde verbum νιγλαρεύειν. Eupolis Photii p. 300, 1. τοιαῦτα μέντοι νιγλαρέων κρούματα. ubi explicat grammaticus, τερετίζων. Appellabatur etiam νιγλαρος peculiaris quædam tibiæ species (Pollux iv. 83). Hic autem de modo quodam in tibiæ cantu agi videtur.

555. τὸν δὲ Τηλέφον) Schol : καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

556. Schol : ἐνταῦθα διαιρεῖται ὁ χορὸς εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν ὀργίζεται ἐφ' οἷς λέγει ὁ Δικαιοπόλις, τὸ δὲ καὶ ἀποδέχεται.

ἡμῖν Dindorfius ex Γ. Vulgo ὑμῖν.

559. *Et si quis ex nobis sycophanta fuit, exprobras ?* Vid. 515—522. Pro ὠνειδίσας malim ὀνειδίσαι.

560. Cf. Ran. 183. νῆ τὸν Ποσειδῶ, κᾶστι γ' ὁ Χάρων οὔτοσι. Thesm. 86. νῆ τὸν Ποσειδῶ καὶ δικάιᾳ γ' ἂν πάθοις.

ἀλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

HMI. Οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα. 565

HMI. Ἴὼ Λάμαχ', ὧ βλέπων ἀστραπὰς,
βότηθησον, ὧ γοργολόφα, φανεῖς,
ἰὼ Λάμαχ', ὧ φίλ', ὧ φύλέτα·
εἴτ' ἔστι ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἦ

563. ἀλλ' οὐδὲ χαίρων) ἀλλ' οὔτι χαίρων non male Bentleius. Ita noster Vesp. 185. οὔτις σὺ; ποδαπός; Ἴθακὲς Ἀποδρασιππίδου. | οὔτις; μὰ τὸν Δι' οὔτι χαίρων γε σὺ. Ran. 843. ἀλλ' οὔτι χαίρων αὐτ' ἐρεῖς. παῦ', Αἰσχύλε. Soph. CEd. Tyr. 363. ἀλλ' οὔτι χαίρων δὲς γε πημονὰς ἐρεῖς. Sed interdum usurpatur ἀλλ' οὐδὲ pro ἀλλ' οὐ, ut in hujus fabulae v. 784. ELM. Infra nunc legitur ἀλλ' οὐχί. Adde Sophocl. Phil. 1283. ἀλλ' οὐ τι χαίρων. Quare non dubitavi recipere scripturam eam, quam commendat usus solennis linguae Graecae.

564. οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς;) Eq. 240. οὗτος τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; Pl. 417. ποῖ ποῖ; τί φεύγεις; οὐ μενεῖτον;

565. ἀρθήσει) *Sublimis rapiere.* Plautus, a Bothio allatus, Amph. 205. *Auferere, non adibis, si ego fustem sumsero.*

566. & Hermannus. Vulgo contra metrum ἰδῶ.

567. γοργολόφα) Sic dicitur Lamachus, quia clypeum Gorgone insignitum et cristam ingentem in galea habebat. Ἡ Γοργολόφα Minerva dicitur Equit. 1181. ubi scribendum potius ἢ Γοργολόφας.

569. εἴτ' ἔστι) εἴτ' ἔστι τις B. et vulgo. εἴτε τις ἔστι A. C. R. Brunck. Elmsl. Both. Dind. . Ego trimetrum iambicum restitui cum Fritschio ad Thesm. 833. Quod metri genus saepe cum dochmiacis versibus consociatur. Vid. 358—361. 490—495. 1218. 1219. Nub. 1154—1168. Vesp. 729—736. 869—873. Av. 228. 230. &c.

Libri ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἦ. Elmsleius ταξίαρχός τις ἦ, metri causa, ut justus efficiatur dochmius, quales sunt reliqui in hoc choro. Elmsleii emendationem probat Dindorfius, qui voc. στρατηγός ab librario sive explicandi sive amplificandi causa post ταξίαρχος additum censet, quia haec non raro conjunguntur. Cujus rei exempla tum alia contulit, tum Thesm. 833. ταξίαρχον ἢ στρατηγόν. Equidem non video cur deleantur verba στρατηγός ἦ, quae et sensum optimum praebent, et in omnibus libris exhibentur. Adde quod offensionem habet aliquam τις in eadem clausula repetitum. Ex tribus enim exemplis ab Elmsleio allatis unum tantum huc facit Eurip. Orest. 1218. φύλασσε δ', ἦν τις, πρὶν τελευτηθῆναι φόνοσ, | ἢ ξύμμαχος τις ἢ κασίγνητος πατρός, | ἐλθὼν εἰς οἴκουσ φθῆ. Quare scripturam vulgatam librorum non dubitavi recipere. Scholiasta videtur legisse: εἴτε τις ἔστι ταξ- | ἀρχος ἢ στρατηγός ἦ | τειχομάχας &c.

- τειχομάχας ἀνὴρ, βοηθησάτω 570
 τις ἀνύσας. Ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.
- ΛΑΜ. Πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας ;
 ποῖ χρὴ βοηθεῖν ; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν ;
 τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος ;
- ΔΙΚ. ὦ Λάμαχ' ἦρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων.
- ΧΟΡ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
 ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ ; 577
- ΛΑΜ. Οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε ;
- ΔΙΚ. ὦ Λάμαχ' ἦρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
 εἰ πτωχὸς ὢν εἰπόν τι κάστωμυλάμην.
- ΛΑΜ. Τί δ' εἶπας ἡμᾶς ; οὐκ ἐρεῖς ; ΔΙ. Οὐκ οἶδά πω
 ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὄπλων εἰλιγγιῶ. 581

570. τειχομάχας Dobræus. Legebatur τειχομάχος. Cf. ad 181.

571. ἔχομαι) Conf. Eq. 388. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. Nub. 1047. ἐπίσχεσ,
 εὐθὺς γὰρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἀφυκτον. Ran. 469. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος.
 Metaphoram a palestra petitam esse monet scholiasta. ELM.

574. Γοργόν') Insigne clypei. Cf. infra 1074. τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν
 ἐκ τῆς ἀσπίδος ;

575. Λάμαχ' ἦρως) Ran. 1039. ὃν ἦν καὶ Λάμαχος ἦρως.

τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων) Infra 1074. ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους
 καὶ τοὺς λόφους. Genitivus hic admirantis est, ut supra 87. τῶν
 ἀλαζονευμάτων.

576. οὐ γὰρ) Eodem sensu usurpatur οὐ γὰρ Eq. 1392. Vesp. 836.
 1299. ELM. Soph. Ajac. 1320. Vesp. 1299. BERG.

577. κακορροθεῖ) Conviciatur. Schol : καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.

578. λέγειν τάδε) sc. κακορροθεῖν τὴν πόλιν.

580. οὐκ οἶδά πω) Reddunt : *haud memini amplius*. Sed οὐκ οἶδά
 πω non aliud significare potest quam, *nondum scio*. Cf. Pac. 337.
 οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς. 1075. Nub. 1228. Quare parum dubito quin
 corrigendum sit, οὐκ οἶδ' ἔτι, quod recte veritas, *haud memini amplius*.
 Similiter in Avib. 638. pro οὐχὶ νυστάζειν γ' ἔτι male legitur ap. Plutarch.
 Nic. 8. οὐχὶ νυστάζειν γέ πω. Quod si in nostro loco vulgatum re-
 tineas, reddendum erit : *nondum reminisci possum*, sc. præ metu.

581. εἰλιγγιῶ, quod infra 1218 præbet R, et legitur apud Suidam,
 restituit Dindorfius : vulgo διιγγιῶ. Scholiasta docet verbum quidem
 per diphthongum scribi, nomen autem διιγγος. Utrumque et nomen
 et verbum sæpius apud Platonem legitur, sed semper per ι, non εἰ.
 Eadem dubitatio est de gemina scriptura διυσιπᾶσθαι et εἰλυσιπᾶσθαι.

- Ἄλλ', ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα.
 ΛΑΜ. Ἴδου. ΔΙΚ. Παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.
 ΛΑΜ. Κεῖται. ΔΙ. Φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνουσ μοι τὸ
 [πτερόν.
 Τουτὶ πτίλον σοι. ΔΙ. Τῆς κεφαλῆς νῦν μου
 [λαβοῦ, 585
 ἵν' ἐξεμέσω βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
 ΛΑΜ. Οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμείν; ;
 πτίλον γάρ ἐστιν—ΔΙΚ. Εἰπέ μοι, τίνος ποτὲ

Sed formam per diphthongum commendat analogia. Porro videndum annon εἰλιγγιά potius spiritu aspero proferrī debeat ex usu Atticorum, ut εἰλεῖν εἰλύειν εἰλλειν &c.

582. Dixerat Dicæopolis terribilem Lamachi armati speciem vertiginem sibi afferre. Itaque obsecrat ut Gorgonem, quæ in clypeo est depicta, ab se auferat. Quo facto clypeum supinum sibi apponi jubet: ita enim nec Gorgonem conspicit et clypeus pelvis instar est, in quam vomere liceat. DIND.

τὴν μορμόνα) Cf. Pac. 473. ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος | οὐδὲν δεόμεθ', ὄνθρωπα, τῆς σῆς μορμόνος.

583. 584. νῦν utrobique dedi, ut v. 585. Legebatur νυν.

584. πτερόν) Elmsleius confert Cratinum apud Polluc. 10, 76. μῶν βδελυγμία σ' ἔχει; | πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Kusterus Plutarch. p. 801. καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερόν, ὅπως ἐμέσῃ. Adde Nub. 907. δότε μοι λεκάνην. Platon. ap. Athen. p. 485. σπάγγος, λεκάνη, πτερόν, λεπαστή πᾶν συχρή.

585. τουτὶ πτίλον σοι) Totam cristam rogaverat Dicæopolis; sed unam tantum ex illa, utpote pretiosa, pennam ei porrigit Lamachus.

587. οὗτος, τί δράσεις;) Malim; οὗτος, τί ποιεῖς; Vid. Nub. 723. 1502. Av. 1164. Ran. 198. Eccl. 372.

588. 589. Libri Δι. πτίλον γάρ ἐστιν εἰπέ μοι τίνος ποτέ; Λα. ὄρνιθος ἐστιν. Δι. ἄρα κομπολακίθου; Elmsleius, sequente Dindorfio, correxit: πτίλον γάρ ἐστιν; εἰπέ μοι, τίνος ποτὲ ὄρνιθος ἐστιν; ἄρα κομπολακίθου; Sed inuisa profecto est quæstio ista, πτίλον γάρ ἐστιν; quasi id quisquam dubitare sanus possit. Quod recte monuit Bothius, qui veram explicationem addit: "Imo Lamachum pennam illam ad ejusmodi usum adhiberi vetantem, et hoc vel quiddam simile additurum, quo deterreat Dicæopolidem, πτίλον γάρ ἐστιν τιμωτάτου τινὸς ὄρνιθος (sc. struthiocameli, ut ex v. 1105 intelligas), senex noster interpellat verbis εἰπέ μοι &c. et magnificam istam militis prædicationem ridiculæ avis κομπολακίθου commemoratione deprimit." Quem secutus sum. Cf. etiam ad v. 585.

- ὄρνιθος ἔστιν ; ἄρα κομπολακύθου ; 589
 ΛΑΜ. Οἴμ' ὡς τεθνήξεις. ΔΙ. Μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε
 οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἔστιν εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
 τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας ; εὖοπλος γὰρ εἶ.
 ΛΑΜ. Ταῦτ' ἄλλοι λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὦν ;
 ΔΙΚ. Ἐγὼ γὰρ εἶμι πτωχός ; ΛΑ. Ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ ;
 ΔΙΚ. Ὅστις ; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
 ἀλλ' ἐξ ὄτου περὶ ὁ πόλεμος στρατωνίδης,
 σὺ δ' ἐξ ὄτου περὶ ὁ πόλεμος μισθαρχίδης.
 ΛΑΜ. Ἐχειροτόνησαν γὰρ με—ΔΙ. Κόκκυγες γε
 [τρεις.
 Ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπείσάμην,
 ὁρῶν πολιοῦς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσιν, 600

589. κομπολακύθου) Fictum avis nomen a κόμπος et λακείν, διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον. Infra 1182. πτῖλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου. Verbum κομπολακείν est Ran. 961. DIND.

590. οἴμ' ὡς τεθνήξεις) Cf. Vesp. 1449. οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' αὐτοῖσι τοῖσι καθάρσι.

τεθνήξεις Elmsleius ; vulgo τεθνήξει. Supra 325. τεθνήξων est, non τεθνηξόμενος. Monet idem vir doctus veteres Atticos dixisse τεθνήξω ζήσω ἐσθήξω, recentiores τεθνήξομαι ζήσομαι ἐσθήξομαι.

591. οὐ γὰρ—ἔστιν) Non enim vi res agitur. Conferunt Aeschyl. Prom. 212. ὡς οὐ κατ' ἰσχύν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν | χρεῖη &c.

592. τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας) Notus hic usus aoristi. Cf. modo Fr. 76. τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια ;

εὖοπλος) Bene vasatus, ambigue dictum. Hesych : ἔπλον, τὸ αἰδοῖον.

595. σπουδαρχίδης—στρατωνίδης—μισθαρχίδης. Epitheta patronymicorum formam habentia, Aeolorum more, ut docet scholiasta.

σπουδαρχίδης) Imperii curiādis. Eurip. Iph. Aul. 337. οἶσθ' ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον.

598. ἐχειροτόνησαν) Noster in Babyloniis fabula anno superiori acta τὰς χειροτονητὰς ἀρχὰς salse perstrinxerat. (V. Schol. ad 378.) Cf. 607. κόκκυγες) Cuculī, i.e. stulti. Plato comicus ap. Athen. p. 68. οὐχ ὄρᾶς ὅτι | ὁ μὲν Λέαγρος Γλαύκωνος ὦν μεγάλου γένους | κόκκυξ (ἀβελτεροκόκυξ Th. Bergk.) ἡλίθιος περιέρχεται. Μοχ τρεῖς pro ὀλίγοι.

600. Andocides 32, 3. τοιγάρτοι τῶν νέων αἱ διατριβαὶ οὐκ ἐν τοῖς γυμνασίοις, ἀλλ' ἐν τοῖς δικαστηρίοις εἰσὶ, καὶ στρατεύονται μὲν οἱ πρεσβύτεροι, δημηγοροῦσι δὲ οἱ νεώτεροι.

νεανίας δ' οἶος σὺ διαδεδρακότας
 τοὺς μὲν ἐπὶ Θράκης μισθοφοροῦντας τρεῖς
 [δραχμᾶς,
 Τισαμενοφαινίππους πανουργιπαρχίδας·
 ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι, τοὺς δ' ἐν Χαόσι
 Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζῶνας, 605

601. νεανίας) Fere post decennium, ineunte bello secundo Peloponnesio, ἡλικία προήκων dicitur Lamachus a Plutarcho Alcibiade p. 200. Ita fere Sallustius Catil. 49. *Catulus ex petitione pontificatus odio incensus, quod extrema etate, maximis honoribus usus, ab adolescentulo Cæsare victus discesserat.* Cæsarem eo tempore annos sex et triginta natum esse monent interpretes. ELM.

οἶος σὺ) Legebatur οἶος σὺ: qui solennis est librariorum error. Demosthenes p. 613, 9. μισεῖν τοὺς οἶος περ οἶτος. Libri tres τοὺς οἶος περ οἶτος. Ibid. p. 617, 24. et p. 758, 6. οὐδ' οἶος περ σὺ χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο. Libri plerique omnes οἶος περ σὺ. Æschines p. 48, 20. τρισμυρίους κιναίδους οἶος περ σὺ. Bekkerus ex uno codice οἶος. DIND. Adde Xenoph. Hell. 1, 4, 16. οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν οἶων περ (sic libri omnes) αὐτὸς ὄντων εἶναι καινῶν δέισθαι πραγμάτων. Corrigendum ergo erit οἶος περ. Hermippus ap. Athen. p. 59. τὴν κεφαλὴν ἔχει | ὄσσην κολοκύντη vulgo. ὄσσην κολοκύντην C., quod recepit Dind. probat Meinekius Fr. Com. II. p. 415. Sed scribendum potius cum Casaubono ὄση κολοκύντη. Conferri enim non debent exempla quæ congressi ad v. 702.

διαδεδρακότας) Militiam *subterfugientes*, militia *evasa*. Istiusmodi ignavos homines, qui munia publica detrectarent, διαδρασιπολίτας dicit noster Ran. 1014. Alii minus accurate reddunt: *huc illuc circumcursitantes*.

602. ἐπὶ Θράκης) Ejusmodi legatos noster Θρακοφοίτας facete dicit Fr. 198. εἰσι γὰρ τινες | ἄνδρες παρ' ὑμῖν ἀδοφοῖται; B. νη Δία | μάλιστα γ', ὥσπερ Θρακοφοῖται. πάντ' ἔχεις.

603. Vellicat comicus obscuros quosdam homines Tisamenum et Phænippum (quos πανουργιπαρχίδας vocat, epitheto comice ficto ut supra σπουδαρχίδης μισθαρχίδης: neque enim Hipparchidis nomen hic latere puto, ut suadet scholiasta, unde vulgo Πανουργιπαρχίδας), Gereta et Theodorum Diomensem (Διομειᾶ, quod pagi nomen erat), quos ut jactatores notat.

604. ἐν Χαόσι) Schol: Χαόνες μὲν ἔθνος ἡπείρωτικόν. πέπακται δὲ παρὰ τὸ ἐν Ἰππεύσιον (v. 78.) "ὁ πρωκτός ἐστιν ἀτόχημ' ἐν Χαόσιν." ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης καὶ Θεόδωρος. Quis fuerit Chares non liquet; nisi quod de eo schol: ἐπὶ ἀμαθία διεβάλλετο.

605. Γερητοθεοδώρους) Hesychius a Dindorfio allatus: Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς εὐρυπρόκτους, ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἔρα χρησαμένων.

τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κὰν Γέλα κὰν Καταγέλα.
 ΛΑΜ. Ἐχειροτονήθησαν γάρ. ΔΙΚ. Αἴτιον δὲ τί
 ὑμᾶς μὲν αἰὲ μισθοφορεῖν ἀμηγέτη,
 τῶνδὲ δὲ μηδέν; Ἐπεὶ δὲ, ὦ Μαριλάδη,
 ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολλὸς ἂν ἔνη; 610

606. τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ καὶ Γέλα) Lachetem tangit poeta, quem post triennium in Vespis sub canis persona in scenam produxit. Vide Thucyd. 3, 86. 88. 90. 99. 103. 115. ELM.

κὰν Γέλα κὰν Καταγέλα) Athenæus p. 314. ὡς ὁ ἐκ Γέλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας, οὗτος ποιητής. Aristophanes apud Plutarch. p. 853. ὑπὸ (leg. ὑπὸ τοῦ) γέλωτος εἰς τὸ γελᾶν ἀφίξομαι. Recte Xylander correxisse videtur ἐς Γέλαν. Plautus Stichus 4, 2, 50. Nunc ego nolo e gelasimo mihi te catagelasimum. DIND. Alluditur fort. ad v. Καράνη.

608. ἀμηγέτη) Quocunq̄ue tandem modo. Spiritum asperum adscivit Dindorfius ex R: vulgo ἀμηγέτη. Timæi glossa est: ἀμηγέτη, ἐνὶ γῆ τροφῆ, ὅπως οὖν. Schol: ὅπως ἂν τύχη, καθ' οἰονδήποτε τρόπον. Cf. Platon. Prot. 331 D. οἰοῦν ὄψοῦν ἀμηγέτη προσέεικε. et ap. eundem sæpe.

609. Μαριλάδη) Nomen carbonario aptum ἀπὸ τῆς μαριλῆς, ut mox Πρωίδης. BERG. Cf. autem Nub. 35. ἐτεὸν, ὦ πάτερ &c.

610. ἤδη πεπρέσβευκας) Nub. 766. ἤδη—τὴν λίθον | ταύτην ἑώρακας; 370. φέρε, ποῦ γὰρ πάποις' ἀνευ Νεφελῶν ἕουτ' ἤδη θεάσασαι; Plato Pol. 493. D. ἤδη πάποτέ του ἤκουσας—; Similiter autem queritur senex Philocleo in Vesp. 1188. ἐγὼ δὲ θεθεώρακα πάποτ' οὐδαμοῖ.

ενη sine accentu R. idque manu recentiori. ἐν ἢ reliqui libri, sed varia interpunctione. Scholiasta habet ἔνη, ex auctoritate, ut ait, optimorum codicum; interpretatur autem ἐκ πολλοῦ: addit idem Atticos pleonastice hanc vocem scribere, ut alibi ἔχων. Similiter Suidas in ἐνή. Schneiderus scripturam ἐνή accipit, et vertit *einmal* (Angl: *once*), ut idem fere sit quod ποτέ. Elmsleii ratio ferri non potest, qui scribit ἐνι: nam ἐνι pro ἡνι *ecce* inauditum est. Quem secutus est Dindorfius. Interim, dum major lux huic loco affulserit, præ cæteris anteferenda videtur scholiastæ interpretatio, πολλὸς ἂν ἔνη qui *jamdiu canus es*. Suspicio tamen sub isto ενη latere parepi-graphren ἀναείκει, qualis est v. 113; et textu exturbatum esse vel ποτε vel ἰδοῦ. Fortasse et ἰδοῦ librarius per ἡνι explicaverat, quod in ενη propter metrum mutatum in textum irrepserit. Sed valde hæc incerta. Duas alteras conjecturas meas satis erit proposuisse, λέγε (ut v. 812), et ἀνῆρ (quemadmodum πολλὸν ἀνδρα dicitur v. 692. γέροντας ἀνδρας 679. ἀνδρα πρεσβύτην et ἀνδρὸς τοξότου 707. &c.)

ἀνένευσε καίτουστίν γε σῶφρων κἀργάτης.
 Τί δαὶ Δράκυλλος ἢ Εὐφορίδης ἢ Πρινίδης ;
 εἶδεν τις ὑμῶν τὰκβάταν ἢ τοὺς Χαόνας ;
 οὐ φασιν. Ἄλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος,
 οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρόην ποτέ, 615

611. καίτουστίν γε Elmsleius, ex noto Porsoni præcepto, quem secutus sum. καίτοι γ' ἐστὶ vulgo et Dind. Præter hunc locum καίτοι γε apud nostrum non legitur, sed semper καίτοι—γε. Cf. Nub. 400. καίτοι σφόδρα γ' εἶσ' ἐπίτοκοι. Vesp. 599. καίτουστω ἀνὴρ (ubi scribendum fort. καίτουστί γ' ἀνὴρ). Adde supra 357. Nub. 921. 1257. Av. 264. Lys. 905. Ran. 1072. Pl. 337. Neque exemplum novi ex comicis poetis, in quo καίτοι γε conjunctim scribatur. Aeschylus quidem sic dixit Eum. 849. καίτοι γε μὴν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα, et alia exempla contulerunt Reisig. p. 296. Mitchell ad h. l. Sed cuique scriptori suus usus est, et ab usu Aristophanico nolui recedere, quum præsertim particulam γε sexcenties a librariis transpositam offenderim. Neque si orator Græcus καίτοι γε dixerit, idcirco poetæ connexio ista particularum adjudicanda est.

612. τί δαὶ Δράκυλλος) τί δ' Ἀνθράκυλλος ingeniose et probabiliter Reiskius, ut nomen fictum sit ab ἀνθρώπων, quemadmodum Μαριλάδης a μαριλῆ, Εὐφορίδης ab εὐφορεῖν, Πρινίδης a πρῖνος, quæ omnia nomina carbonariis conveniunt. Sic infra 667. ἀνθρώπων πρῖνων mentio fit; et φιλανθρακεῖς nomen ex occasione fictum legitur v. 336. Quare minus dubitandum de Reiskii conjectura.

κεῖφορίδης vulgo. καὶ Εὐφορίδης editiones ante Brunckium, et ut videtur libri. Scribendum cum Elmsleio ἢ Εὐφορίδης, qui similem crasin confert ap. Eurip. Electr. 1097. ἢ εὐγένειαν. Similiter Ran. 169. εἰάν δέ μὴ εὐρω recte libri omnes; εἰάν δέ μὴ ἔχω ex scholiasta Dind. Ejusd. fab. v. 186. ἢ εἰς ἔνον πόκας scribendum videtur; vulgo ἢ ἔς.

613. οἶδεν vulgo. εἶδον Δ, quod recepi. Cf. Fr. 233. εἰ δὴ (scrib. ἤδη) τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία; Nub. 346. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην &c.; ibid. 1061. Av. 1472. Hujus fab. 86. 971. Eandem correctionem nunc video proposuisse Bergkium ad Aristoph. Fr. p. 991.

614. ὁ Κοισύρας) Alcibiades videtur tangi, cujus maternum genus a Cæsyra ductum; sed quum ei non convenient, quæ de ære alieno dicuntur, crediderim ὁ Κοισύρας generali significatione pro quovis viro nobili accipiendum. Cf. ad Nub. 46. ἔπειτ' ἔγρημα Μεγακλείους τοῦ Μεγακλείους ἀδελφιδῆν—σεμνήν τρυφῶσαν ἐγκεκοισυρωμένην, i. e. Cæsyrae moribus imbutam. Nobilissima enim Athenis erat Alcæonidarum gens.

615. ὑπ' ἐράνου) ὑπ' ἐράνων probabiliter Reisig. Et sic legisse videtur schol. ad 617. Redde: propter stipem non collatam. Plato Legg. 915 E. ἐράνων—πέρι.

- ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας,
 ἅπαντες “ ἐξίστω ” παρήνουν οἱ φίλοι.
- ΛΑΜ. Ὡ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ’ ἀνασχετά ;
- ΔΙΚ. Οὐ δῆτ’, ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.
- ΛΑΜ. Ἄλλ’ οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις 620
 αἰεὶ πολεμήσω, καὶ ταραξῶ παντάχῃ,
 καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
- ΔΙΚ. Ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
 ἅπασι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις
 πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μῆ.
- ΧΟΡ. Ἀνήρικᾶτοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπειθεῖ
 περὶ τῶν σπονδῶν. Ἄλλ’ ἀποδύντες τοῖς ἀνα-
 παίστοις ἐπίωμεν.

616. Confer nostrum Fr. 290. μήτε ποδάνιπτρον θύραξ’ ἐκχεῖτε μήτε λούτριον. Ceterum de re cf. Juvenal. 3, 260. nocte patent vigiles te praeferente fenestra &c.

617. ἐξίστω) Abscede. Schol: εἰώθεσαν, εἰ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρα ἐκ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῆ τῶν παριόντων, ἐξίστω λέγειν.

618. ὦ δημοκρατία) Av. 1570. ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾶς ἡμᾶς ποτε ; Soph. Phil. 942. ὦ Λημνία χθῶν—ταῦτα δῆτ’ ἀνασχετά ; BERG.

622. καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι (στρατοῖς). Thucyd. 6, 31. καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθεῖς (στῆλος). Cf. Herodot. 4, 97. 6, 95. 7, 121. in quibus locis ὁ πεζὸς στρατὸς et ὁ ναυτικὸς distinguuntur. Plurale πεζοῖσι h. l. ponitur, quia plures expeditiones minatur Lamachus.

κατὰ τὸ καρτερόν) Plato Symp. 217 C. ἴδοξέ μοι ἐπιθετίον εἶναι τάνδρῃ κατὰ τὸ καρτερόν. MITCH.

625. πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μῆ) Cf. supra 111. ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτουὶ. Theocrit. 5, 136. οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ’ ἀηδόνα κίσσαν ἐρίσδεν, | οὐδ’ ἔπος κύνκοισι.

627. ἀποδύντες) Recte schol: ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστροφότεροι ᾖσι. Idem facit chorus senum Lys. 615. ἀλλ’ ἐπαποδύμεθ’, ἄνδρες (ἄνδρες ?), τουτουὶ τῷ πράγματι. 662. ἀλλὰ τὴν ἔξωμὴν ἐκδυόμεθ’. mulierum ibid. 686. ἀλλὰ χῆμεις, ὦ γυναῖκες, θάπτον ἐκδυόμεθα. Cf. ibid. 1173. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδύς βούλομαι. Nub. 1102. δέξασθέ μου θοιμάτιον, ὡς ἐξαντομολῶ πρὸς ὑμᾶς. Vesp. 408. ἀλλὰ θαμάτια βαλόντες ὡς τάχιστα, παιδία, θεῖτε. Thesm. 656. τῶν θ’ ἱματίων ἀποδύσας. Metaphorice Pac. 336. τὸ γῆρας ἐκδύς. Adde versum incerti comici ap. Meinek. Fr. Com. III. p. 491. ἀπόδουθε ταχέως, Πάμφιλ’ ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

τοῖς ἀναπαίστοις) Cf. Eq. 504. Pac. 735. Av. 684.

Ἐξ οὐ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ
 διδάσκαλος ἡμῶν,
 οὐπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός
 ἔστιν
 διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις
 ταχυβούλοις 630
 ὡς κωμῶδει τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον
 καθυβρίζει,
 ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μετα-
 βούλους.
 Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν
 ὁ ποιητῆς,
 παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἔξαπα-
 τᾶσθαι,

628. ἐφέστηκεν) Brunckius male reddidit : *animum appulit*. Sen-
 sus est : *ex quo choris praefuit vel praefectus est* ; nam ἐφεστάναι, ut
 notum est, valet *praefici, praesse*. Cf. Vesp. 955. οἷός τε πολλοῖς
 προβατίους ἐφεστάναι. Plato Symp. 174 B. ἐπειδάν τις ὑμῖν μὴ ἐφεστήκη.
 Herod. 2, 148. οἱ ἐπεστεῶτες.

629. παρέβη πρὸς τὸ θέατρον) Elmsleius confert Eq. 508. Pac. 735.
 Thesm. 785.

630. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν) A Cleone praecipue. Vid. 377. 502.

ταχυβούλοις) De Atheniensium δυσβουλία cf. Nub. 587. Eccl. 473.

631. κωμῶδει τὴν πόλιν) Pac. 751. οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῶδῶν.

632. ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι legitur etiam in Vesp. 951.
 Thesm. 186. Eupolis (Harprocrat. v. ἀπόκρισις) : ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ
 ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

633. ἄξιος) Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρύγαιος ἀθμονεὺς ἐγώ.
 Plut. 877. Νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιος | ἅπασι τοῖς Ἑλλήσιν
 ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι | τοὺς σὺκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. ELM. Eurip.
 Alc. 445. ἀξία δέ μοι | τιμῆς. Xenoph. Mem. 2. ἄξιος θανάτου τῇ πόλει.
 Lysias 122, 4. οὐ τοῦτων ἄξιους γε ὄντας τῇ πόλει. Lucian. v. 7. p. 73.
 ἀντὶ ἀνδραπέδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
 ἀπέδειξα. MITCH. ἄξιος pro αἴτιος restitui et infra v. 641. Similiter
 se laudat comicus Pac. 738. ἄξιος εἶναι φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος
 ἡμῶν. | πρῶτον μὲν γὰρ κ. τ. λ. Falluntur igitur, qui αἴτιος pro ἄξιος
 substituere hic voluerunt, Bentleius, Dawes. p. 254, Brunckius, impro-
 bante Porsono ad Hecub. 313. Cf. ad 641.

634. ξενικοῖσι) Schol : τοῖς ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβειων λεγομένοις.

μήθ' ἦδεσθαι θωπευομένους μήτ' εἶναι χαννο-
 πολίτας. 635
 Πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις
 ἐξαπατῶντες
 πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν κάπειδῆ τοῦτό
 τις εἶποι,
 εὐθύς διὰ τοὺς “στεφάνους” ἐπ' ἄκρων τῶν
 πυγιδίων ἐκάθησθε.
 Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν
 Ἀθήνας,

Bergkiius (in Præf. ad Babylonios) ad Gorgiæ legati a Leontinis Athenas opis impetrandæ causa missi eloquentiam rhetoricam respici hic putat, de quo Diodorus Sic. xiii. 53 : οἶτος νῦν κατανήσας εἰς τὰς Ἀθήνας (Archonte Euclæ vel Euclide) καὶ παραχθεις εἰς τὸν δῆμον, διελέχθη τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τὰς συμμαχίας, καὶ τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐπέπληξε τοὺς Ἀθηναίους, ὄντας εὐφυνεῖς καὶ φιλολόγους &c.

635. χαννοπολίτας) Schol : κεχαννωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν. Similiter μικροπολίτας, διαδρασιπολίτας dixit noster. Eodem sensu Κεχηναίων πόλιν Athenas vocat Eq. 1262. et χαννοπρώκτους cives supra 106, Aperte autem conferas Lucian. de merced. cond. 3. ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχήμεναι πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρείχες τὸ στόμα.

637. ἰοστεφάνους) Alludit poeta ad Pindari verba, Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστεφάνοι Ἀθήναι, monente scholiasta, quo respexit etiam in Eq. 1329. Ὡ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστεφάνοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθήναι. et 1323. ΕἶΜ.

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγ.) Juxta proverbium ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων, de iis dictum, qui superbe incedunt. Sophocles Ajac. 1230. ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἄπ' ἄκρων ὄδοιπῆρες. ubi scholiasta δακτύλων subaudit. “Eurip. Electr. 845. ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στάς. Ion. 1180. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσί. Cycl. 159. ὦστ' εἰς ἄκρους γε τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο.” MITCH. Qui aperte reddit : you could hardly keep your seats. Scilicet quia Athenienses legatos peregrinos in concione non stantes sed sedentes (unde hic ἐκάθησθε) audiebant, πυγιδίων facete dixit comicus pro ὀνύχων. Simul eo respici potest, quod solent, ut ait schol., οἱ ἐπαίωνες εἰς ἑαυτοὺς γυρομένον ἀκούοντες τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξάφειν.

639. ὑποθωπεύσας) Vesp. 610. καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεύσαν &c.

λιπαρὰς—Ἀθήνας) Pind. Nem. 4, 29. λιπαρᾶν—ἀπ' Ἀθανᾶν. Isthm. 2, 30. ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναϊς. Fragm. Dithyr. 4. αἶ τε λιπαραὶ καὶ ἰοστεφάνοι, καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθάναϊ. Cf. Nub. 299. ἔλωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος. Eq. 1329. ὦ ταὶ λιπαραὶ—Ἀθήναι. Fr.

εὔρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς “λιπαρὰς”, ἀφύων τιμὴν
 περιάψας. 640
 Ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιός ὑμῶν
 γεγένηται,
 καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς
 δημοκρατοῦνται.

137. ὁ πόλι φιλῆ Κέρκωπος, αὐτοφύνης Ἀττικῆ, | χαιρε λιπαρὸν δάπεδον,
 οὐδ' ἀγαθῆς χθονός. Vid. etiam Monk, ad Alcest. p. 56.

640. ἀφύων) ἀφύων Elmsleius contra præcepta grammaticorum.
 Vide Ioannem Alexandr. p. 17, 3. et appendicem ad Etymolog.
 Gudian. p. 662, 50. ἀφύων τιμὴ ex hoc loco Hesychius. DIND.
 Scilicet distinguendum erat ab ἀφύων genitivo adiectivi ἀφύης.

ἀφύων τιμὴν περιάψας) *Aruarum honore vestram urbem ornans*, sc.
 epitheto λιπαρός. “Plut. 590. πολλὸ τῆς πεινίας πρᾶγμα ἀσχίον ζητεῖς
 αὐτῷ περιάψαι. Plato Apol. 35. ἀσχύνην τῇ πόλει περιάψας. Demosth.
 1401, 9. ἀσχύνην μάλλον ἢ τιμὴν περιέμποντα τοῖσι περὶ ὧν ἐστὶ γεγραμμένα.” MITCH. Hesychius ab Elmsleio laudatus: ἀφύων τιμὴ τὸ
 ἔλαιον, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἔψονται. Noster ap. Athen. p. 96, ἀλις ἀφύης μοι
 παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.

641. ἄξιός dedi. Legebatur αἴτιος. Cf. v. 633. Quam sententiam
 confirmant verba ταῦτα ποιήσας, quæ plane spectant ad ista πᾶσας ὑμῶν
 ξενικοῖσι λόγοις &c. (vv. 634. 635). In medio autem sunt vv. 635—
 640. Contrarius error videtur esse infra v. 1062. τοῦ πολέμου τ' οὐκ
 ἀξία, ubi malim αἴτια.

642. καὶ τοὺς δῆμους—ὡς δημοκρατοῦνται) *Tum quod ostendit vobis
 quomodo apud socias urbes respublica administraretur*. In Babylonis
 fabula noster sociorum causam et patrocinium suscepisse videtur, et
 miseram eorum conditionem Atheniensibus ante oculos posuisse, qui
 a demagogis protervis (qualis præcipue erat Cleo) perpetuo male
 tractarentur minisque eorum pecuniæ extorquendæ causa adhibitis
 vexarentur. V. fr. Babyl. viii. xiv. Unde futurum auguratur comi-
 cus, ut quorum causam egisset, socii proximis Dionysiis Magnis
 venturi sint, videre cupientes poetam nobilem, qui iustitiæ causam
 adversus demagogorum dominationem crudelem suscipere ausus esset.
 Quum autem iniquam hanc sociorum conditionem Dionysiis Magnis
 adeoque coram legatis eorum palam et audacter reprehenderet, non
 mirum est Cleonem ira adversum nostrum efferbuisse et litem pub-
 licam ei intendisse. V. supra 377. Et sic fere locum accipit Th.
 Bergkiius in Præfat. ad Babylonios.

ὡς δημοκρατοῦνται) Lysias p. 120, 29. ἀλλ' οὕτως ἐκούμεν δημοκρα-
 τούμενοι, ὥστε &c. Supra 60. ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρὸς ταυτέ μοι.
 Infra 655. ὡς κωμωδῆσαι τὰ δίκαια, pro simpl. λέξει.

κὰν τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον
 ἔχοντας.
 Διὰ ταυθ̄ ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην
 προκαλοῦνται,
 καὶ τὴν Αἴγιαν ἀπαιτοῦσιν καὶ τῆς νήσου μὲν
 ἐκείνης
 οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν
 ἀφέλωνται.
 Ἄλλ' ὑμεῖς τοι μὴ ποτ' ἀφήθ'. ὡς κωμωδήσει
 τὰ δίκαια. 655
 φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ'
 εὐδαίμονας εἶναι,
 οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὐδ'
 ἔξαπατούλων,
 οὐδὲ πανουργῶν, οὐδὲ κατάρδων, ἀλλὰ τὰ
 βέλτιστα διδάσκων.

651. καὶ τῷ πολέμῳ legebatur. Pro καὶ dedi κὰν. Cf. Pl. 184. κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε. Eccl. 679. τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Plato 221 B. ἐν τῷ πολέμῳ. 543 A. ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ.

652. ὑμᾶς—εἰρήνην προκαλοῦνται) Xenoph. Cyrop. 1, 4, 4. ταῦτα προῦκαλεῖτο τοὺς ξυνοῦτας. De re cf. Eq. 794. Thuc. 2, 72, 5, 37.

653. τὴν Αἴγιαν ἀπαιτοῦσιν) Aeginæ occupationem inter præcipuas belli causas memorat Thucydides 1, 139. ELM.

654. Athenienses, expulsis Aeginetis, in eorum insulam colonos miserant, agrosque sorte distribuerant. Inter eos, qui sortitionis participes erant, fuisse comicum nostrum tradunt scholiasta ad h. 1., et Theogenes Aegineticorum scriptor ap. schol. Clark. Platonis p. 331., et vitæ Aristophanis scriptor. Sunt qui etiam patrem ejus Philippum Aeginetam fuisse memorent.

655. κωμωδήσει τὰ δίκαια) *Justa dicet.* Nulla enim emphasis est ponenda in γ. κωμωδεῖν. Cf. supra ad 642. ὡς δημοκρατοῦνται.

657. ὑποτείνων μισθοὺς) Isocrates 159 E. οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτον ὑποτεινουσιν, ἀλλὰ &c. Herod. 7, 158. ὑποτεινόντες τε τὰ ἐμπόρια συνελευθεροῦν. Thuc. 8, 48. καὶ ὑποτεινόντες αὐτοῦ Τισσαφέρην—φίλον ποιήσειν. MITCH. Nos dicimus, *holding out.*

ἔξαπατούλων) Cf. Eq. 1144. Adverbium ὑποκοριστικῶν similiter formatum καθαρύλλως pro καθαρῶς posuit Cratinus ap. Athen. 396.

658. κατάρδων) Schol: καταβρέχων ἐπαίνοις, ὥσπερ φυτά.

Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. 660

Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κού μή ποθ' ἀλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὧν ὥσπερ ἐκείνος

δειλὸς καὶ λακαταπύγων.

Δεῦρο Μοῦσ' ἔλθ' ἐφλεγυρὰ, πυρὸς ἔχουσα μένος,
ἔντονος, Ἀχαρνική. Στρ. 665

Οἶον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων φέψαλος ἀνήλατ',
ἐρεθιζόμενος οὐρία ρίπιδι,
ἦνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι, 670
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,

659. Euripides apud Suidam (in ἀλωτόν ας παλαμάσθω) et Cicero ad Atticum 6, 1. 8, 1. ab Elmsleio comparati: πρὸς ταῦθ' ὁ τι χρη (χρη Dind.) καὶ παλαμάσθω | καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω | τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον | ξύμμαχον ἔσται, | κού μή ποθ' ἀλῶ κακὰ πράσσω. παλαμάσθω) Pac. 94. τόλμημα νέον παλαμησόμενος. Vesp. 644. παντοίας πλέκειν παλάμας.

662. οὐ μή ποθ' ἀλῶ) Av. 461. τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν. Pac. 1302. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς—ὅτι ταῦθ' ὅσ' ἦσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος | οὐ μὴ πιλᾶθῃ ποτ'. Lys. 363. κού μή ποτ' ἄλλη σου κίων τῶν ἔρχεων λάβηται. 492. τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν. 704. κούχι μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν &c. Nonnunquam sed rarius, legitur οἷποτε μὴ, ut Platon. Epin. 985 C. οἷποτε μὴ τολμήση. Legg. 942 C. τούτου γὰρ οὐτ' ἔστιν, οὔτε ποτὲ μὴ γένηται κρεῖττον.

664. λακαταπύγων) Producta prima, ut in Λάμαχος, λακατάρατος.

665. φλεγυρὰ) Schol: λαμπρά. Musam Acharnensem invocat chorus. οὐρία ρίπιδι) Flabello laeto. Cf. infra 887. ἐξενέγκατε | τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ρίπίδα. Unde verbum ρίπιζειν Eccl. 841. τὰ τεμάχη ρίπιζεται. Metaphorice Ran. 360. ἀνεγείρει καὶ ρίπιζει.

670. ἐπανθρακίδες) Hesychius: Ἀπανθρακίδες· οἱ πρὸς ἑπησιον ἐπιτήδειοι ἰχθύες. et inferius: Ἐπανθρακίδες. τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτόμενα ἰχθύδια. Hanc scripturam representant noster Vesp. 1127. Pollux 6, 55. et alii. Verbum ἀπανθρακίζω legitur in Av. 1546. Ran. 506. ELM.

671. Θασίαν) sc. Ἄλμην. Hesychius: Θασία Ἄλμη· εἰς ἣν ἔφα ὀπτόμενα ἔβαπτον. Cratinus Athen. p. 164. εἶδες τὴν Θασίαν Ἄλμην οἱ ἅττα βαύζει. Noster Fr. 336: ὁ κακοδαμών δοτις ἐν Ἄλμῃ πρώτων τριχίδων ἀπεβάβηθ.

λιπαράμπυκα) Facete utitur comicus dithyrambico epitheto, quod nihil aliud illi significat quam λιπαράν. Μγαμοσύνας λιπαράμπυκος dixit Pindarus Nem. 7, 22. BRUNCK.

οἱ δὲ μάττωσιν, οὕτω σοβαρὸν ἔλθε μέλος ἔντο-
νον ἀγροικότερον
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην. 675

Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
Οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἀνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς
ὑπὸ νεανίσκων ἔατε καταγελασθαι ῥητόρων, 680
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς καὶ παρεξηγημένους,

674. ἔντονον dedi. Vulgo ἔντονον. Cf. v. 665. Plato Theæt. 173 A. ἔντονοι καὶ δρυμείς. Sic ἐνδηλος in εὐδηλος depravatam v. 1180. Constructio est, οὕτω σοβαρὸν μέλος—λαβοῦσα ἔλθε ὡς ἐμὲ τὸν δημότην.

676. In hoc choro poeta causam et patrocinium suspicit civium eorum, qui pro patria quondam, præcipue adversus Medos, fortiter pugnaverant, nunc autem stipendia emeriti ob senectutem aut infirmas vires militiæ vacationem habebant. Pisistrati quidem lege (Plut. Sol. 31) bene provisum erat ut publico sumtu alerentur, qui vulnera pro patria pugnantibus acceperant; sed propter rabularum impotentiam et iniquas meritorum investigationes sæpe accidebat ut legis illius bono immerito excluderentur veterani isti milites. Itaque sub persona ipsorum queritur comicus veteres istos reipublicæ propugnatores Μαραθωνομάχας non modo turpiter negligi et litibus publicis (γραφαῖς) implicari, in quibus causa eorum severius investigetur, sed ξυνηγέτους etiam juniores ideoque dicendia copia valentes oppositos sibi habere: unde fieri, ut miseris modis vexentur, et iudicio multati omnino ad desperantiam redigantur.

μεμφόμεσθα τῇ πόλει) Cf. Nub. 576. Vesp. 1016.

677. ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν) Similiter Theocritus Epigr. 18. ἐξεί τὰν χάριν ἃ γυνὰ ἀντι τήνων | ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε.

679. οἵτινες) Ad ὑμῶν refer per hyperbaton.

ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς) Ut causa nostra cognoscatur. Cf. ad 676.

681. οὐδὲν ὄντας) Similiter Eupolis ap. Suidam v. ἀνήρησεν: ὡς μολις ἀνήρησ'· οὐδὲν ἔσμεν οἱ σαπροί. Eurip. Æol. Fr. 18. γέροντες ἔσμεν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὄχλος | καὶ σχῆμ', ὄνειρων δ' ἔρπομεν μιμήματα.

παρεξηγημένους) Detritos, voce fractos. Schol: ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν αὐλῶν καὶ ἀχρείων. κυρίως γὰρ παρεξηγησθαι λέγονται αὐλοὶ οἱ τὰς γλωσσιδας διερρηγμένοι. Similiter Hesychius et Photius p. 395, 27.

οἷς Ποσειδῶν ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
 τουθορύζοντες δὲ γήρα τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
 οὐχ ὀρώντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἡλύγην.
 Ὁ δὲ νεανίας, ἐαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, 685

682. Ποσειδῶν ἀσφάλειος) Alludit ad voces ποσι et ἀσφάλεια. Quasi dicat: ἐν τοῖς ποσὶν ἀσφάλεια βακτηρία, quorum pedibus firmamentum est baculus. Dicit autem schol. apud Athenienses coli Neptunum ἀσφάλειον, ἵνα πλέωσιν ἀσφαλῶς. BERG.

683. τουθορύζοντες) Cf. Vesp. 614. Ran. 747. Forma altera τουθορυγεῖν erat. Pherecrates ap. Athen. p. 268. ποταμοὶ μὲν ἀδάρης καὶ μέλαρος ζωμοὺ πλέω | διὰ τῶν στενωπῶν τουθορυγούντες ἔρρεον. τουθορυγούντες melius exhibet Pollux vi. 58. sed non dubito quin restituendum sit πομφολυγούντες (πομφολ. B), quod verbum multo aptius de fluvio usurpatur. Vid. Ran. 249. πομφολυγοπαφλάσμοισιν.

τῷ λίθῳ est τῷ βήματι. Noster Pac. 680. Ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ ἂν τῇ Πινκί. Eccl. 87. Ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτάνεων κατακτικῷ. Hinc vocatur Cleon in Eq. 956. Δάρος κεχρηδὸς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. ELM. Sed βήμα potius in senatu aut iudicio hic intelligendum monuit Mitchellus; in senatu enim, non in concione, ejusmodi causas judicatas esse patere ex Lysiae oratione περὶ τοῦ ἀδυνάτου. Nisi statuas senatum etiam in Pnyce sedisse.

προσέσταμεν) Cf. Fr. 428. ὑποπεπώκαμεν (μὲν), ὄνδρες, καὶ καλῶς ἠρίστοκαμεν. Theopompum ap. Athen. p. 423. ἠρίστοκαμεν δεῖ γὰρ ξυνῆπτειν τὸν λόγον. Hermippum ibid. ἠριστάναί. Nostrum Fr. 78 et 243. δεδειπνάναί. Similiter κατένασθεν, sed in versu anapaestico, Vesp. 662.

684. τῆς δίκης τὴν ἡλύγην) Scilicet senes decrepiti nebulosam tantum lucem videre solent; sed hic salse et acerbe τῆς δίκης ponitur pro τῆς ἡμέρας, ni fallor, ad iudiciorum apud Athenienses obscuritatem et ambages tortuosas significandas. Dicitur autem τῆς δίκης ἡλύγη ut alibi τῆς δίκης φάος. Eurip. Suppl. 574. τῆς δίκης σώζων φάος. Stob. Excerpt. p. 127. δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὄσιον φάος. Quos locos adduxit Mitchell.

685. νεανίας libri omnes, recte. Sensus loci, qui latuit interpretes, hic videtur esse: Ille autem orator juvenis, opera data ut ipse advocatus publicus constituatur. Verba ἐαυτῷ σπουδάσας συνηγορεῖν redderemus Anglice: having made interest for himself to be appointed the state-counsel in the case. Cf. Eurip. Iph. Aul. 337. οἷσθ' ὅτ' ἐσπούδαζες ἀρχεῖν Δαναΐδας πρὸς Ἰλιον. Addatur Plato Alc. II. 141 D. σπουδάσαντες τοῦτ' (i.e. τὸ τυραννεῖν) αὐτοῖς παραγενέσθαι. Sed pro ἐαυτῷ scribendum fortasse ἐαυτόν. Nisi ἐαυτῷ corruptum est. Fortasse sub ista voce latet epithetum τοῦ νεανίας, ut ἀναδής vel βλαιός; aut sus-

ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι

piceris scribendum : ὁ δὲ νεανίας γέροντα, ut γέροντα objectum sit verbi παίει, quod aliter desideratur. Tentabam etiam ἔρ' ἄν καὶ ἐπ' αὐτῶν, sed locum impeditum aliis relinquo. Scholiastæ annotatio brevis parum lucis affundit, σπουδάσας : εἰς τὸ βλάψαι τὸν γέροντα. Advocati publici numero plerumque decem erant, sorte ducti a populo, et drachmam mercedem accipiebant. Cf. Vesp. 691. αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν δαρχμῆν, ubi schol: ἐλάβανον γὰρ οἱ ῥήτορες δραχμῆν, ὅτε συνηγόρου ὑπὲρ τῆς πώλεως, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τυός. Unde facile videre est, cur tanto studio nusus dicatur ille, ut συνήγορος constitueretur. Et alibi adolescentulos ut ξυνηγορεῖν σπουδάζοντας vellicat comicus. Vesp. 687. ὅταν εἰσελθὼν μειράκιόν σοι κατάπυγον ἦκει εἴη πρὸς κἂν φραδικάσωνθ— αὐτὸς δὲ φέρει τὸ ξυνηγορικὸν δαρχμῆν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. Nub. 1089. συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων ; B. ἐξ εἰρηπράκτων. Fallitur Elmsleius qui νεανίας pro accusativo habet, ideoque ambiguitatis vitandæ causa νεανίαν corrigit, quod recepit Dindorf., hoc sensu : *at ille (accusator) data opera ut ξυνήγορος sibi adolescens sit.* Ad accusatorem igitur refert verba ἐς τάχος παίει, quæ tamen ad ξυνήγορον pertinere, ut reliqua, constat. Scilicet accusator est ipse ξυνήγορος, a populo ad eam ipsam rem constitutus. Sic infra v. 705 Thucydides συμπλακεῖς dicitur ipsi Cephisodemo τῷ λαλῶ ξυνηγόρῳ. Eüathlus etiam v. 10 ξυνήγορος erat, ut constat ex schol. Cf. etiam v. 713—718. Ex quibus patet, opinor, νεανίας pro nominativo accipi debere. ξυνηγόρων in accusando interperantiam et ad damnandum alacritatem et alibi perstringit noster, Eq. 1358—61. Vesp. 482. ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλλαγίς, ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος | ταῦτά ταῦτά σου καταπλῆ καὶ ξυνομότας καλῆ.

686. ἐς τάχος) I.e. ταχέως. Sic eis εὐτέλειαν pro εὐτέλῳ Avib. 805.

ξυνάπτων) Brunckius vertit *copulans* ; Elmsleius de conciso genere dicendi intelligit, quemadmodum ξυνάπτειν τὸν λόγον dicitur. Ego verterim potius *congréssus*, Anglice *closing with him*. Sic ξυνάπτειν μάχην dicitur Aeschyl. Pers. 386. ξυνάπτειν τῷ ἐς λόγον Lysistr. 468. ξυνάπτειν λόγοισι Soph. Electr. 21. συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις Platon. Soph. 252 C. συνάπτειν χεῖρας Legg. 698 D. et absolute συνάπτειν. Herodot. 4. 80. μελλόντων δὲ αὐτῶν συνάψειν. Sed vid. not.; seq.

στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι) “Metaphorice Dionysius Halic. vol. 5. p. 470, 9. Lysiae in argumentandi ratione esse ait στρογγύλην λέξιν καὶ πικρῆν. Ibid. p. 464, 12. ἢ συστρέφουσα τὸ νόημα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις : quocum Stephanus comparat Juvenalis *curtumi sermone rotato torqueat enthymema*, Usus metaphoricus hujus exemplum antiquissimum habet Aristophanes, ubi de oratore ait : ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. quorum verborum vim scholii auctor vetusti non est assecutus reddens his : πιθανοῖς, πανούργοις. Convenit plane nostrum *gedrungen*. Post Aristophanem Aristoteles Rhetoric.

κᾶτ' ἀνεκύσας ἐρωτᾶ, σκανδάληθρ' ἰστὰς ἐπῶν,
 ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταραττων καὶ
 κυκῶν.
 Ὅ δ' ὑπὸ γήρωσ μασταρῦζει, κᾶτ' ὄφλων
 ἀπέρχεται·
 εἶτα λύζει καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς
 φίλους· 690
 οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων
 ἀπέρχομαι.

2, 21. προστιθέτα τὸ διῶτι στρογγυλῶτατα. Demetrius Phaler. συνθεῖναι στρογγύλως καὶ δεινῶς junxit. Dionysius Hal. similiter σουτρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα Lysiam ait p. 482, 4. : contra de Isocrate : στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἢ τοῦτου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ἵπτια καὶ κεχυμένη. Cicero eodem fere sensu oratorem ipsum, verba et orationem pressam dixit de Orat. 2, 23. 13. Bruti 55. Or. 5." Schneiderus ad Theophrast. vol. 3. p. 63. a Dindorfio allatus. Simile est Horatii illud *os rotundum*. Ceterum pro στρογγύλοις parum dubito quin scribendum sit στρογγύλως, ut ξυνάπτειν στρογγύλως idem sit. quod in Demetrii l. l. συνθεῖναι στρογγύλως, et in Lysiae στρογγύλως ἐκφέρειν. Adde quod in vulg. scriptura offendit articulus; nam scribendum potius erat, στρογγύλοισι ῥήμασι. Itaque constructio erit: ἐς τάχος παῖε τοῖς ῥήμασι, ξυνάπτων (αὐτὰ) στρογγύλως.

687. ἀνεκύσας) Vesp. 568. τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει. σκανδάληθρ' ἰστὰς ἐπῶν) *Tendiculas statuens verborum*. Sic ἰστάναι βρόχους, παγίδας &c. Avib. 527. Scholiasta σκανδάληθρα explicat, τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ· ξύλα, εἰς δ' ἐρείδει; ἕπερ Ἀρχιλοχος λέγει ῥόπτρον. Alciphro 3, 22. κρεάδιον τῆς σκανδάλης ἀπάφας. Ceterum eadem hæc verba Cratino tribuit Photius p. 516, 1.

688. ἄνδρα Τιθωνόν) Nota est fabula de senectute Tithoni. Sic Ἰσπετός Nub. 998. BERG. ταραττων καὶ κυκῶν) Ita Eq. 221. ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα. 692. ὄφλων κολόκωμα, καὶ ταραττων, καὶ κυκῶν. Pac. 320. ὡς κυκάτω, καὶ πατεῖτω πάντα, καὶ ταραττέτω. 654. καὶ κύκηθρον, καὶ ταρακτρον. ELM. Cratinus jun. ap. Diog. Laert. 8, 37. ταραττεῖν καὶ κυκῶν | τοῖς ἀντιθέτοις &c.

689. μασταρῦζει) Schol: συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χεῖλη. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιθῶν παιδιῶν, ἃ τὸν μαστὸν ἔλκοντα τῷ στόματι συνάγει τὰ χεῖλη. Anglice reddas: *mumbles or mutters his defence*.

ὄφλων) Sc. δίκην, multa damnatus. Cf. Nub. 34. Av. 1457. Eccl. 655.

690. λύζει καὶ δακρύει) Soph. Œd. Col. 1620. λύγδην ἔκλαιον πάντες.

Ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι πολὺν
 ἄνδρα περὶ κλεψύδραν, Ἄντ.
 πολλὰ δὲ ξυμπονήσαντα, καὶ θερμὸν ἀπομορξά-
 μενον ἀνδρικὸν ἰδρώτα δὴ καὶ πολὺν, 695
 ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν ;
 εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἤμεν, ἐδιώκομεν
 νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
 κᾶτα πρὸς ἀλισκόμεθα. 700

694. περὶ κλεψύδραν) Quae in iudicio erat. Cf. Vesp. 93. ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν. 857. Av. 1695.

699. ὅτ' ἤμεν) Quando vigebamus. Sic Lys. 666. ὅτ' ἤμεν ἔτι. Infra 708. ἐκείνος ἦν κ' ἦν Θουκυδίδης.

700. σφόδρα refer ad πονηρῶν.

διωκόμεθα) Ludit in ambiguo sensu verbi, ut Eq. 969. Nam διώκειν valet iudicio persequi, ut in Vesp. 1207. εἶλον διώκων λοιδορίας. 902. Eccl. 452.

κᾶτα προσαισκόμεθα libri, schol. et Suidas s. v. Elmaleius καὶ προσέθ' ἀλισκόμεθα conjiciebat, correctionem faciliorem κᾶτα πρὸς ἀλ. probaturus, si ea exemplis firmaretur. Hanc scripturam recepit Dind., exemplis tribus eam confirmans, Eurip. Hel. 956. ἀπόδος τε καὶ πρὸς σώσον. Aristid. I. p. 505, 7. πρὸς ἔχειν χάριν. II. p. 195, 6. πρὸς ἦδει χάριν. Quibus adde Herodot. 1, 156. ταῦτά οἱ ἐνετείλατο προειπεῖν—καὶ πρὸς ἐξανδραποδίσασθαι &c. et nostrum Lys. 1238. ἐπηγάσαμεν ἂν καὶ πρὸς ἐπιωρκήσαμεν (vulg. προσεπ.). Quamquam in Platone habemus Apol. 20 A. πείθουσι—σφίσι ξυνεῖναι χρήματα δίδοντας καὶ χάριν προσεῖδέναι (fort. πρὸς εἰδέναι ?) Gorg. 516 D. καὶ Θεμιστοκλέα ταῦτά ταῦτα ἐποίησαν (i. e. ἐξωστράκισαν) καὶ φύγη προσεζημίωσαν, quod tamen defendi potest. Scilicet praepositio πρὸς nunquam verbo in compositione praefigitur addendi sensu, nisi quando verbum simplex aut praecessit aut ex contextu loci subaudiri potest. Sic ap. nostrum προσαποβάλλειν Nub. 1256. προσαιφιεννῆναι Eq. 891. προσεξευρίσκειν 1283. προσοφείλειν Ran. 1133. προσαποπέμπειν Pl. 999. In Ran. 231. ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν ἐβλυροί τε Μοῦσαι—προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων, ubi expectabas πρὸς δ' ἐπιτερπ., scriptura vulgata recte se habet; nam προσεπιτέρπεται additur, quasi praecessisset ἐμοὶ γὰρ ἐπιτέρπονται Μοῦσαι. In nostro loco valde mihi probabilis videtur Elmsleii conjectura καὶ προσέθ' ἀλ. (sic Ran. 490. ἐγὼ δ' ἀνέστην καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην. adde infra 984. Vesp. 1320. Thesm. 416), sed quum libris non nitatur, scripturam Dindorfianam recepi. Praepositio πρὸς adverbiascit etiam infra 1229. καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγχείας ἀμυστιν ἐξέλαψα. Pl. 1001. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν &c. Pac. 19. καὶ σαυτὸν γε πρὸς. Ran. 415. κᾶγωγε πρὸς. Eq. 578. καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδέν.

Πρὸς τὰδε τί ἀντερεῖ Μαρψίας ;
 Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
 ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
 τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ ; 705

701. Eccl. 249. πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν ; Nub. 1079. τὰδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν.

703. Thucydidem Melesiae filium, Periclis in republica gerenda adversarium, memorat noster etiam in Vesp. 947. Ex Plutarcho in Pericle p. 161. colligas eum Olympiadis 84. anno primo ἐξοστρακισθῆναι. ELM. Sed bene monuit Mitchell. probabile non esse virum tam celebrem et nobilem inter eos, qui publico sumtu alerentur (Angl: *state-paupers*), a nostro numerari.

Verba τῷ γὰρ εἰκὸς leguntur etiam in Thesm. 839. Nec diversa sunt τῷ χρή πιστεῖν Nub. 385. τῷ τοῦτο κρίνεις Plut. 48. Subauditur τεκμηρίῳ. ELM. Μοχ κυφὸν *senectia incurvum*, ut Pl. 266.

ἄνδρα—ἡλίκον Θουκυδίδην) Προ ἡλίκος Θουκυδίδης ἐστὶ, per attractionem notam. Eadem constructio est Eccl. 465. ἐκείνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῆν, προ τηλικούτους ἡλίκοι νὰ ἐσμέν. Eq. 977. πρεσβυτέρων τινῶν οἶων ἀργαλειῶν—ἡκουσ' ἀντιλεγόντων. Adde Thucyd. 7, 21. πρὸς ἄνδρας πολμηροῦς, οἷους καὶ Ἀθηναίους. Platon. Soph. 237 C. σχεδὸν εἰπεῖν οἶφ γε ἐμοὶ παντάσῃν ἀπορον. Parm. 161. B. περὶ τοῦ τοιούτου—οἶον τοῦ ἐνός. Symp. 220 B. ὄντος πάγου οἶου δεινοτάτου. Phaed. 104 A. καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος (i.e. ὄντος οὐ τοῦτου ὅπερ ἐστὶν ἡ τριάς. Sic enim scribendum mihi videtur cum Heindorf. Lobeck. ad Phrynich. p. 755. ὅπερ librorum omnium scripturam retinet Stallbaum, probante Dind. ad Ach. 601. Sed cf. Parmenidis locum). Xenoph. Mem. 1, 9, 3. χαριζόμενον οἶφ σοὶ ἀνδρὶ. Hell. 2, 3, 25. ἡμεῖς δὲ γνόντες μὲν τοῖς οἰοῖς ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν χαλεπὴν εἶναι πολιτείαν τὴν δημοκρατίαν &c.

704. συμπλακέντα) Herod. 3, 78. συμπλακέντος δὲ Γωβρύεω τῷ Μάγῳ. Aeschin. 48, 32. συμπλέγμαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ καθ' ὑπερβολὴν ἀνθρώπων γόητι καὶ πονηρῷ. Plutarch. Pericl. 11. περὶ τὸ βῆμα τῷ Περικλεῖ συμπλεκόμενος. MITCH. Plato Legg. 935 C. ὁ συμπλεκόμενος.

Σκυθῶν ἐρημία est ipse Cephisodemus, cujus e majoribus aliquis Scythicam uxorem duxisse videtur: id quod postea Demostheni objectum est. Inde est quod eum v. 707. sagittarium sive servum publicum, et inferius v. 712. patris cognatos Scythas appellat poeta. ELM. Imo ex v. 712 colligas ipsum Cephisodemi patrem Σκίθην sive τοξότην fuisse, et in civitatem aliquo modo irrepsisse; cujusmodi homines semicivēs παραξένους dicit comicus v. 518.

ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κάπεμορξάμην ἰδὼν
 ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
 ὃς μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκείνος ἦνικ' ἦν Θουκυδίδης,
 οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῶν ραδίως ἠέσχετ' ἂν,
 ἀλλὰ κατεπάλαισε μὲν γ' ἂν πρῶτον Εὐάθλους
 δέκα, 710

706. κάπεμορξάμην ἰδὼν) Schol: ἔκλαυσα. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. Ὑ' ἐγκεχόδασι pro φοβούνται Vesp. 627. βδύλλει pro φοβεῖται Eq. 224. Ceterum similiter Eq. 327. ὁ δ' ἱπποδάμου λείβεται θεόμενος.

708. ἐκείνος) Ille juvenis et validus, non qui nunc est senex et debilis. Cf. 699. Vesp. 235. ὁ δὴ λοικῶν γ' ἔτ' ἐστίν—ἦβης ἐκείνης &c.

709. Redde: ne Cererem ipsam passus fuisset iibi molestam esse. Ἀχαιῶν Cererem dictam docet Hesychius ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἄχως, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητούσα αὐτήν. Schol: ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ ζήτησιν τῆς Κόρης. Similis autem accusatori Ceres in hoc, quod dea quosvis obvios interrogabat de filia, ille reos enicat interrogando.

ἠέσχετ' libri et Grammat. Bekk. p. 473, 31. ἠέσχετ' ἂν Etym. M. p. 180, 34. Quod cum Elmsleio et Bothio recepi. Cf. supra 217. οὐδ' ἂν ελαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο. Nub. 1250. οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί. Pac. 1223. οὐκ ἂν πρῆλαιμην οὐδ' ἂν ἰσθάδος μῆς. Av. 11. οὐδ' ἂν μὰ Δι' ἐντευθέν γ' ἂν Ἐξηκεστίδης. Lys. 3. οὐδ' ἂν διελευθῆν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων (qui omnino huic similis est locus). 361. φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον. Ran. 581. οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἄν. Particula ἂν geminatur etiam ap. nostrum, sed in sententiis non negativis, Nub. 1383. Pac. 68. Thesm. 196. Ran. 572. infra 920. 921.

710. κατεπάλαισε μὲν γ' ἂν dedi, praeuntibus Bentleio et Dobræo. κατεπάλαισε μὲν ἂν libri. κατεπάλαισε μένταν Reisk. Porson. Elmsl. Both. κατεπάλαισεν ἂν μὲν Kusterus, recepit Dind. Quod minime probandum; nam μὲν nunquam, quod sciam, a vocabulo praeedenti, ad quod sensu pertinet, sejungitur. Neque placet μένταν, quod raro cum indicativo conjungitur. Ach. 162. ὑποστένοι μένταν ὁ θρανίτης λέως. 906. λάβομι μένταν κέρδος &c. Pl. 1063. ὄραο μένταν, εἴ τις ἐκπλίψει σε. Av. 1692. εὐ γε μένταν διετέθη. Plato Phaed. 87 E. εἰ γὰρ βέοι τὸ σῶμα—ἀναγκαῖον μένταν εἶη. 228 B. οὐ μένταν καλῶς ποιούην. Apol. 30 D. ἀποκτείνειε μένταν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν. Soph. Aj. 86. γένοιτο μένταν πάν. Antig. 683. γένοιτο μένταν χατέρως καλῶς ἔχον. Adde quod μένταν non nisi secundum locum in sententia tenere potest. Quare Dobræi conjecturam amplexus sum, qui recte docet: "Has particulas (μὲν γε) sæpe adhibent, ubi antithesin argutiorem, aut accuratam enumerationem affectant." V. Nub.

κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὸς τοξότας τρισχιλίους,
 ὑπερετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς
 ξυγγενεῖς. 712
 Ἄλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἔαθ' ὕπνου τυχεῖν,
 ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ἦ
 τῶ γέροντι μὲν γέρων καὶ νεωδὸς ὁ ξυνήγορος,
 τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος καὶ ἀάλος χά Κλεινίου.
 Κάξελαύνειν χρὴ τὸ λοιπὸν, κἄν φύγη τις
 ζήμουν,

484. 1382. Pac. 497. Av. 1136. 1608. Lys. 589. 1165. 1236. Ran.
 80. 290. Eccl. 60. Pl. 665. 1063. Plato Symp. 187 C. ἐν μὲν γε αὐτῇ
 τῇ συστάσει.

κατεπάλαισε) Plato Pol. 362 D. τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι.

Euathlus rhetor fuit improbus, τοξότης fortasse dictus, quod pater ejus
 genere peregrino esset. De eo noster ap. schol: ἔστι τις ποτηρὸς ἡμῖν
 τοξότης συνήγορος, | ὅσπερ Εὐαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις (λαλιώτατος addas ;
 cf. 705).

711. κατεβόησε—τοξότας) Eq. 286. καταβόησομαι βοῶν σε. | Κατα-
 κεκράζομαι σε κράζων.

712. Redde: tum sagittando superasset paternos ipsius (sc. Cephisodemi) cognatos, qui Scythæ erant et τοξόται. Pro vulg. περιετόξευσε, quod manifesto vitiosum est, dedi ὑπερετόξευσε. Metaphorice Aeschyl. Suppl. 468. μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον. Similia sunt ὑπερακοντίξειν Eq. 659. Av. 363. Pl. 666. ὑπερπαίειν Eccl. 1119. ὑπερβάλλειν Eq. 890. ὑπερφέρειν 584. ὑπεραναιδεύεσθαι 1203. ὑπερθεῖν Plato Legg. 648 D. ὑπερηδᾶν 677 E. Ceterum αὐτοῦ minus probabiliter ad Euathlum refert scholiasta; cujus hominis obiter tantum mentio fit.

714. Brunckius vertit: decreto publico sciscite causarum cognitiones seorsum fieri, ut adversum senem senex oret edentulusque causidicus, junioribus autem opponatur cinædus et loquax et Cliniae filius.

715. νεωδὸς) edentulus. Cf. Plut. 266. Pherecrates ap. Polluc. 10, 89. ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος dixit.

716. εὐρύπρωκτος) Cf. Nub. 1089. συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων; Ἐξ εὐρυνπρόκτων.

χά Κλεινίου) Alcibiades qui jam ut orator clarescebat, quanquam admodum juvenis. De eo noster in Dætalensibus fabula biennio ante hanc acta (Fr. 1): παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τάποβήσεται.

717. κἄν φύγη τις) κἄν φύγη τις vulgo, ubi φύγη pro μὴ πίθηται dictum videtur, secus quam Brunckio aliisque acceptum est. Demosth. adv. Leptinem p. 498. εἰ δὲ τοῦτο φεύγονται, καὶ μὴ ἐθελήσουσι

τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέφ.
 ΔΙΚ. Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἶδε τῆς ἐμῆς.
 Ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις 720
 ἔξεστι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις,
 ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.
 Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
 τρεῖς τοὺς λαχόντας τούσδ' ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν.
 Ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω, 725
 μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανός ἐστ' ἀνήρ.

ποιεῖν. Eodem sensu παραβῆ dixit Andocides in Alcibiadem p. 121. ἐὰν δέ τις παραβῆ, μεγάλην ζημίαν ἐπὶ τοῖτοις ἔθεμεν. Ad verba ἐξελαύνειν τὸν γέροντα τῷ γέροντι, instar omnium allegandus est Antiphanes apud Athen. p. 44. οἶφ (δὲ δεῖ) τὸν οἶνον ἐξελαύνειν, | σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα, | κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριβάλλῳ δὲ πόρην, | αὐθαδῖαν αὐθαδίαν, Καλλίστρατον μαγείρῳ, | στάσει στάσι, μάχῃ μάχην, ἰπώπιοις δὲ πύκτῃ, | πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα. ELM. Redde: *Et pellere posthac oportet (mulctetur autem, si quis hanc legem refugerit) senem sene, juvenem autem juvene.* I.e. senem senex orator pellat, juvenem autem juvenis. In sequenti versu malim: τὸν γέροντα μὲν γέροντι, τὸν νέον δὲ γ' αὐτῷ νέφ. Et sic Porsonus, probante Dobræo, nisi quod in fine voluit, τὸν νέον δ' ἔστω νέφ. Quod non probabile. Equidem omnino valde suspicor non ab Aristophane profectos hos duos versus, sed recentioris alicujus esse additamentum: neque enim novam aliquam sententiam exprimunt, sed eandem ipsam quæ præcesserat. Totius loci sensus bene clauditur versu præcedenti.

κἂν Elmsleius. κῆν libri hic et Eq. 261. Pac. 1356. quod Doricæ dialecto magis convenire recte monet Dindorfius.

722. ἐφ' ᾧτε) Cf. Thesm. 1162. Pl. 1000. 1141. Cratinus Fr. Inc. 174. ἐφ' ᾧ τ' ἐμαυτὴν συγκαθεύδειν τῷ πατρί.

724. ἐκ Λεπρῶν) Fictum nomen loci, cum allusione ad Λέπρην, quod oppidum Peloponnesi erat, et v. λεπρός scaber, crassus. Subaudiendum autem δερμάτων aut κυῶν, ut monuit Elmsleius, qui laudat Vesp. 231. ἱμᾶς κύνειος, et Eq. 289. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον. Ridelicet ipsa lora finguntur agoranomi, quia, ut ait schol., τὸ παλαιὸν φραγγέλαις (flagellis coriaceutis) ἔτυπον οἱ λογιστοὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Reliqua inepta sunt, quæ ad h. l. protulit scholiasta. Ceterum similiter fere ludit noster in nomine Λέπρην Avib. 149.

726. Φασιανός) Proprie ex Phaside oriundus, quæ urbs est Colchidis; sed alluditur ad verbum φαίνειν, i.e. συκοφαντεῖν. Lusus similis est in nomine Φαναίοσι Avib. 1694.

Ἐγὼ δὲ τὴν στήλην καθ' ἣν ἐσπεισάμην
 μέτειμι ἵνα στήσω φανεράν ἐν τὰγορᾷ.
 ΜΕΓ. Ἀγορὰ ἔν' Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα.
 Ἐπόθενν τυ ναὶ τὸν φίλιον ἄπερ ματέρα. 730
 Ἄλλ', ὃ πονηρὰ κορίδι' ἀθλίῳ πατρὸς,
 ἄμβατε ποττὰν μᾶδδαν, αἶ χ' εὖρητέ πα.

727. τὴν στήλην) Lysistr. τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι | ἐν τῷ δῆμῳ τήμερον ὑμῶν; et Av. 1050. ἐὰν δὲ τις ἐξελαύνῃ τοὺς ἄρχοντας καὶ μὴ δέχεται κατὰ τὴν στήλην.

730. ἐπόθενν Bentleius. Libri ἐπόθουν.
 tu pro σε, ut in Eq. 1225. infra 779. Theocrit. viii. 55. x. 15.
 26. xi. 5. 28. xv. 12. 40. 41. &c. Male τε Elmsleius. Vid. infra ad 779.
 τὸν φίλιον) Menander Androg. Fr. 6. μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὃ Κράτων, Δία.

ἄπερ pro ὄσπερ, ut infra 759. 907. Lys. 84. 1000. 1003. 1255. Nisi scribendum ubique ὄπερ. ὃ pro ὄς dixisse Dores testis est Apollon. de Pronom. p. 321. ubi Sophron, ut videtur: ὃ τε χερνᾶτις γυνὰ οὐδὲν προμαθευμένα. Theocritus habet ὄσπερ xi. 24. 64. et ἄπερ (sed pro οὐπερ) iv. 33.

731. κόρι' (κορι' debebat) Elmsleius. κόριά γ' vulgo. κόριχ' R. κόρι' Γ. κορίδι' Bentleius. Sic κόρα ap. Theocrit. 27, 64. κόρον Ep. 18. Κωραλίσκος etiam Doricæ Epilyci fabulæ nomen erat. Sed quum ὃ κόριον legatur Theocrit. xi. 60, et libri scripturæ per o faveant, dedi cum Bentleio κορίδι'. Nisi χοιρί' vel χοιρίδι' potius scribendum ut v. 834; nam puellas sic dictas apud Græcos notum est. Cf. modo Thesm. 289. infra 773.

732. ἀμῆστε) Dixit ἀμῆστε poeta, quia actores εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαλνόντες, teste Polluce 4, 127. Eadem de causa dixit ἀνάδος v. 245. ἀνάβαινε Eq. 149. Vespr. 398. 1341. ELM. Eupolis ap. Suid. I. p. 208. ὡς μολις ἀνήρρησ' (in scenam ascendi) οὐδὲν ἐσμεν οἱ σαπροί. Mox μᾶδδαν Dind. Libri μᾶδδαν.
 αἶ χ' εὖρητέ πα) Si modo eam alicubi inveniat. Cf. infra 835. αἶ κα vel αἶκα pro ἐὰν Dorice, ut ὄκκα pro ὄταν. Tum πα pro που, ut Theocr. I. 63. πᾶ pro ποῦ I. 66. II. 1. Lys. 980. ὄπα pro ὄπου infra 748. Lys. 118.

733. ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα) Quum tribrachum et anapæstum in versibus iambicis rarissime conjunxerint comici Græci, de quo dixi ad v. 47, rationi consentaneum erat ut magis etiam ab dactylo et anapæsto abhorrent, quos pedes consociari vel in anapæsticis versibus inelegans habetur. Nostri tamen loci corrigendi quas critici excogitarunt rationes, ut vel ἀκούετε δὴ, vel ποτέχετον τὰν,

Ἄκούετε δὴ, ποτέχετ' ἐμὴν τὰν γαστέρα·
 πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδεται, ἢ πεινῆν κακῶς ;
 ΚΟΡ. Πεπρᾶσθαι πεπρᾶσθαι. 735
 ΜΕΓ. Ἐγὼνγα καὶ τὸς φαμι. Τίς δ' οὕτως ἄνου
 ὃς ὑμέ κα πρίατο, φανερὰν ζαμίαν ;
 Ἄλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.

vel *πότεχ'* ἐμὴν, vel *πότεχετ'* ἐμὴν scriberetur, nulla est quin aliquid dubitationis habeat. Itaque veram esse censeo librorum scripturam; nec mirandum, quum vix tria quattuorve tribrachi ante anapæstum positi exempla inveniantur, unum tantum de antiquiore comœdia superesse dipodiæ ex dactylo et anapæsto compositæ exemplum, cui duo accedunt comicatorum recentiorum, alterum Damoxeni apud Athenæum 3. p. 102 c. αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἶ τε κινήσεις, κακὸν | ἡλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα | ἐν ταῖς τροπαῖς ποιούσιν. alterum Machonias 8. p. 346 b. εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολᾶδας Μυκονίας. Neque enim operæ pretium est alia commemorari quæ librariorum peccatis deberi ostendit Dobræus loco ad v. 47. ab me indicato. Cum Aristophanis versu, in quo τὰν γαστέρα præter expectationem dictum est pro τὸν νοῦν, comparandus locus simillimus Eq. 1014. ἄκουε δὴ νῦν καὶ πρότεχε τὸν νοῦν ἐμοί. DIND. In Fr. 309. μύρον κίστην στρόφιον ὀπισθοσφενδόνην, aut στρόφον cum Dindorfio corrigendum (cf. Aesch. Sept. 869. Suppl. 453), aut transponendum, στρόφιον κίστην μύρον ὀπισθοσφενδόνην. Ceterum in hoc loco maxime probabilis mihi videtur Bentleii et Hermannii conjectura, qui versum vexatissimum sic constituunt, ἀκούετε δὴ, ποτέχετ' ἐμὴν τὰν γαστέρα. Megarensis nimirum, ut monuit Hermannus, duali numero non utitur filias suas alloquens; semper autem plurali. Neque offensioni esse debet cæsura paullo insolentior: nam ἀκούετε δὴ arcte et quasi conjunctim pronuntiat. Vide quæ dixi ad v. 107. Adde quod nullo modo excusari potest anapæstus post dactylum in eadem dipodia. Vide ad v. 47. Alioqui non male cum Reisigio legeretur, ἀκούετον δὴ, πότεχ' ἐμὴν τὰν γαστέρα, ut Megarensis primo quidem ambas suas filias alloqui putandus sit, deinde ad singulas se convertere. Et profecto ἀκούετον δὴ legitur Pl. 76. ubi Plutus Chremylum et servum alloquitur. Sed altera ratio multo probabilior videtur, ut recipere eam non dubitaverim.

737. ὑμέ) Legitur et v. 739. Lys. 87. sed ὑμμε Lys. 1076. Nominativus ὑμέσ occursit infra 760. 761. 862. Scribendum ubique videtur ὑμέσ aut ὅμμεσ, ὑμέ aut ὅμμε. Formæ Pindaricæ et Theocriteæ sunt ὅμμεσ ὅμμε ὅμμεν vel ὅμμι, ut et ἄμμεσ ἄμμε ἄμμεν vel ἄμμι. Cf. ad 759.

738. ἔστι γάρ μοι) ἐστὶν ἡμῖν Suidas bis ap. Dind. Unde scribendum fort. ἔστι γάρ ἐμὴν. Legitur ἐμὴν pro μοι supra 733. Theocrit. iv. 30. vi. 37. ix. 5. xi. 2. 44. xiv. 7. &c. Sophron. Fr. ix. ἔμωγα x. Conicias etiam, ἀλλ' ἔστι γ' ἄμιν. Porro pro ἔστι malim ἔστι.

Χοίρωσ γὰρ ὑμὲ σκευάσασ φασῶ φερεν.
 Περίθεσθε τάσδε τὰς ὄπλὰς τῶν χοιρίων. 740
 Ὅπως δὲ δοξείτ' ἤμεν ἐξ ἀγαθᾶσ ὑόσ·
 ὡσ ναὶ τὸν Ἑρμᾶν αἵπερ ἰξείτ' οἰκαδισ,
 τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶσ λιμῶ κακῶσ
 Ἄλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
 κῆπειτεν ἐσ τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε. 745
 Ὅπως δὲ γρυλιξεῖτε καὶ κοῖξετε
 χῆσειτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.

Μεγαρικά τις μαχανά) Schol: ἀντὶ τοῦ ποτηρά, πανούργος μηχανή.
 διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ ποτηρία οἱ Μεγαρήσ, ἀλλὰ μὲν λέγοντες, ἀλλὰ δὲ
 ποιούντες. Cf. Thucyd. 4, 67. Polyæn. Strateg. 4, 6, 3.

739. χοίρωσ Elmsl. Libri χοίρους.

φέρην Brunck. Libri φέρειν, Cf. 788. 792. 947. Sic λέγειν pro
 λέγειν in Epicharmi versu ap. Athen. p. 236.

740. ὄπλὰς τῶν χοιρίων) Catachrestice pro χηλάσ. Etiam Simonides
 de porco, ὄπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Hesiodus de bove Op.
 487. βοὸσ ὄπλῆν. Idem e contrario χηλάσ de equo pro ὄπλὰσ dixit
 Scut. 62. νύσσοντες χηλήσιν. Ex schol.

742. εἵπερ vulg. αἵπερ dedi cum Elmsleio, quod miror non rece-
 pisse Dindorfium. οἰκαδισ legitur et v. 779. et in Epicharmi v. ap.
 Athen. p. 236. ἐπεὶ δὲ χ' ἦκω (ἴκω?) οἰκαδισ καταφθαρεῖσ.

743. τὰ πρᾶτα—τᾶσ λιμῶ) *Estrema famis*. Dindorfius confert
 Ran. 421. κάστων τὰ πρᾶτα τῆσ ἐκεῖ μοχθηρίας.

πρᾶτα) Cf. Theocrit. 6, 5, 8, 30, 15, 78, 85. et alibi sæpe. In
 Epicharmi loco ap. Athen. 236. τὰ μὲν πρᾶτ' οὐ κοῶ reponendum
 videtur πρᾶτ'. Similiter πρᾶν pro πρῶην Theocr. II. 115. x. 16. &c.

τᾶσ λιμῶ) λιμὸν feminino genere dicit more Dorico. Vid. Phrynich.
 p. 188. Lobeck.

745. κῆπειτεν ἐσ) εἶτεν et ἐπέτεν, quorum altero utitur Scymnus v.
 568, utrumque Machoni restitui apud Athen. p. 583, ἐσχάτωσ βάρβαρα
 dicit Phrynichus p. 124. Quæ observatio non pertinet ad dialectos
 Doricam et Ionicam. Nam ἐπειτεν sæpius dicit Pindarus, Ionibus
 autem εἶτεν et ἐπειτεν tribuit Ælius Dionysius apud Eustathium p.
 1158, 37. legiturque apud Herodotum. DIND. Eadem forma
 restituenda, ni fallor, Sophroni Fr. xxiv. κῆπειτα (scrib. κῆπειτεν) λαβῶν
 προῆγε· τοὶ δ' ἐβάλλισον.

746. γρυλιξεῖτε Dind. Vulgo γρυλλιξεῖτε. Cf. Plut. 307.

747. χοιρίων μυστηρικῶν) Quia Cereri in sacris illis, quæ mysteria
 dicebantur, immolari solebant. Hinc etiam v. 764. χοῖροι μυστικοὶ
 dicuntur. KUST. Conf. Pac. 374. 375. Ran. 338.

Ἐγὼν δὲ καρυξῶ Δικαιοπόλιν ὄπα.
 Δικαιοπόλι, ἧ λῆς πρίασθαι χοιρία ;
 Τί ; ἀνήρ Μεγαρικός ; ΜΕΓ. Ἀγορασεύντες
 ἴκομες. 750
 ΔΙΚ. Πῶς ἔχετε ; ΜΕ. Διαπεινώμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.
 ΔΙΚ. Ἄλλ' ἠδύ τοι νῆ τὸν Δί', ἦν αὐλὸς παρῆ.
 Τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρήs νῦν ; ΜΕ.
 Οἶα δῆ.

748. καρυξῶ) *Vocabo, inelamabo.* Eurip. Hec. 143. κήρυσσε θεούς.
 Δικαιοπόλιν ὄπα. Δικαιοπόλι (sic R) Dind. Vulgo Δικαιοπόλιν. ὄπα
 Δικαιοπόλις ; Cf. Sophocl. Ant. 318. τί δὲ βυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην
 ὄπου ; Ajac. 103. τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὄπου ; CEd. R. 926.
 αὐτὸν εἶπατ' εἰ κάτισθ ὄπου.

ὄπα Dorice pro ὄπου, ut πα pro που v. 732. Cf. Theocrit. 28, 4.

750. Ἀγορασεύντες vulgo et Dind. ἀγορασεύοντες R. recepit Elmsleius.
 Recte illud, nisi quod ἀγορασεύντες potius scribendum. Sic δρεφνύμεναι
 ap. Theocrit. 18, 40. θησεύμεσθ 8, 13. ἀσεύμαι 3, 38. κεισεύμαι 3, 53.
 οἰσεύμαι 15, 133. ἀρξεύμαι Ep. 5, 3.

ἴκομες Elmsl. ἴκομεν R. Vulgo ἡκομες. Cf. infra 742. 820. Lys.
 87. 1077. Theocrit. II. 4. οὐδέποχ' ἴκει (vulg. ἡκει).

751. 752. Similiter fere Theocritus Id. vii. τὸν Πτελεατικὸν οἶνον
 ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ, | πὰρ πυρὶ κεκλιμένος.—αὐλλησεύντι δέ μοι δύο
 ποιμένες.

πῶς ἔχετε) Cf. Eq. 7. Lys. 1002. 1075.

διαπεινώμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ) Præter expectationem dictum pro
 διαπίνομεν. Nam ad ignem computare solebant veteres. Pac. 1131.
 οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις, ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἐταίρων φιλων.
 Plato Rep. 2. p. 372 c. μύρτα καὶ φηγούς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ μετρίως
 ὑποπίνοτες. 4. p. 420 d. πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοτάs τε καὶ εὐωχομένους.
 DIND. Theocrit. xv. 148. πειῶντι δὲ μηδὲ ποτένης. Sic βῆμες xv.
 22. φουσῶντες infra 868. ὀπτῶντες Epicharm. Athen. p. 309.

ἀεὶ ex R. Γ. et Suida Dind. Vulgo αἰεὶ. Unde αἰὲs Brunck. Quæ
 forma Dorica legitur Lys. 1267. et, ut videtur, Sophron. Fr. 83.
 τοξέων αἰὲν (αἰὲs ?) ἔνα τινὰ ὦν ζυγοστροφεί. In utroque loco ante
 vocalem. Sed αἰεὶ est in Megarensis sermone infra 761.

753. οἶα δῆ) Id est πράττομεν οἶα δῆ πράττομεν. Similiter Eurip.
 Heracl. 632. πάρεσμεν, οἶα δῆ γ' ἐμοῦ παρουσία. Est igitur οἶα δῆ idem
 fere quod Angli et Germani dicunt so so, Galli la la. DIND.
 Theocritus xiv. 3. πράσσομες οὐχ ὡs λῶστα.

Ὅκα μὲν ἐγὼν τῆνῶθεν ἐμπορευόμενα,
ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπρασον τῆ πόλει, 755
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙΚ. Αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων. ΜΕΓ.
Σά μάν ;

ΔΙΚ. Τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ ; πῶς ὁ σῖτος ὄνιος ;
ΜΕΓ. Παρ' ἀμὲ πολυτίματος ἄπερ τοῖ θεοί. 759

754. τῆνῶθεν ex R. edidit Dindorf. Scribebatur τῆνόθεν. τῆνώθε legitur Theocrit. iii. 10. τουτώθεν iv. 48.

755. ἄνδρες) Malim cum Elmsleio τῶνδρες vel potius τῶνδρες, ut edidit Dindorfius in Lys. 1099. 1260. Sic τᾶλλαι Lys. 999.

756. κάκιστ' ἀπολοίμεθα) Facete præter expectationem dictum, nam expectabas σωθείμεν aut aliquid simile.

757. σά μάν) Dorice volunt dictum pro τί μὴν κωίρριπὶ ? Cf. 784. Etym. M. p. 157. σά, ὃ ἐστὶ Μεγαρικόν, δηλοῦν τὸ τινά. Et profecto σά pro τινὰ latet in ἄσσα pro ἄτινα, ut ap. Homerum et Herodotum. Sed quum h. l. postuletur quod Doricum sit pro τί, scribendum suspicor non σά μάν sed σί μάν (τί μάν B. τιμάν Δ). V. Kœn. ad Gregor. p. 109. Quanquam τί μάν legitur Theocrit. Ep. xviii. 4. Similis Dorismus est σᾶτες pro τῆτες, et σάμερον pro τήμερον, σεῦτλον pro τεῦτλον (Alexis. ap. Athen. p. 621). Quod ad locutionem τί μὴν cf. Platon. Alc. i. 126 D. 129 B. &c. Lucian. ii. 124. iii. 105.

758. πῶς—ὄνιος) Quo pretio venit ? Eq. 480. πῶς οὖν ὁ τυρός ἐν Βοιωτοῖς ὄνιος ; Strattis ap. Polluc. iv. 169. τὰ δ' ἀφιθ' ἡμῖν πῶς ἐπάλουν ; B. τεττάρων | δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον. Similiter Macho ap. Athen. p. 580 D. πῶς ἴστης ; φράσον. | ὃ δὲ μευιδιάσας, Κύβδ', ἔφη, τριαβόλου. Aristoteles Œcon. 34, 11. τοῦ τε σίτου πωλουμένου ἐν τῇ χώρᾳ τετραδράχμου, καλέσας τοὺς ἐργαζομένους ἠρώτα πῶς (πόσου Gœtting) βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι.

ὄνιος) Cf. Eq. l. l. et 1247. σὸ τὸ τάχιος ὄνιον. Comicus incertus ap. Plutarch. Symp. p. 676. τὰ δ' Ἰσθμὶ ἀποδοίμην ἂν ἠδέως ὄσον | ὃ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὄνιος. Lucian. Icarom. vii. 35. μεταξὺ τε προῖδων ἀνέκρινε—πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὄνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ;

759. παρ' ἀμὲ) παρ' ἀμὲ R. I.e. παρ' ἡμᾶς. Sed quum datus hic postuletur, παρ' ἀμὲ corrigit Elmsleius. Debebat potius παρ' ἀμμι, ut ap. Homer. Od. ᾄ. 384. Theocrit. i. 102. Aeschyl. Sept. 156. &c. Pindar. Isthm. i. 52. vi. 49. vii. 10. Nam ἀμὲ pro ἀμῖν nusquam alibi legitur, quod sciam. Attamen, ut in sermone Dorico, cujus ratio alia fortasse erat, nil contra libros mutandum. In nostri fragmento 388. παρὰ σέ pro παρὰ σοὶ videtur positum, γυναῖκα δὲ ζητοῦντες

ΔΙΚ. Ἄλας οὖν φέρεῖς ; ΜΕ. Οὐχ ὑμέσ ἀυτῶν ἀρχετέ ;
 ΔΙΚ. Οὐδὲ σκόροδα ; ΜΕ. Ποῖα σκόροδ' ; ὑμέσ τῶν αἰεί,
 ὄκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύεσ, 762

ἐνθάδ' ἔχομεν, | ἦν φασιν εἶναι παρὰ σέ. Sed ne hoc fortasse genuinum exemplum est. Antiatticista p. 111, 11. παρ' ἡμᾶσ οἰκεῖ : ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῶν. Ἄλεξις Φιλαθηναίω. Quorum verborum sensus videtur fuisse : ἀπὸ τοῦ ποσ νεπέσιον ἠαβίτασ. ἀμέ pro ἡμᾶσ legitur Lys. 95. (ubi pro ποσ ἀμέ scribendum ποχ' ἀμέ). ἀμέ 1099. ἀμέ (ἀμμε. Β. Δ) 1250. ἀμέ 1254. ἀμέ (ἀμμε Δ) 1265. Formæ Doricæ hujus pronominis sunt ἀμέσ · ἀμῶν ἀμέ, Æolicæ ἀμμεσ ἀμμων (ἀμμι) ἀμμε. V. Apollon. de Pronom. pp. 380. 381. 387. ἀμέσ legitur Lys. 168. ἀμέσ 1162. ἀμῶν (fort. ἐμῶν) 821. ἀμῶν (ἀμῶν ?) 903. ἀμῶν 832. Lys. 1081. 1162. 1298. Æschyl. Eum. 347 m. Theocrit. vii. 135.

πολυτίμητος) Lusus in ambiguo ; nam τιμῆ valet et pretium et honor. Cf. Antiphanes Athen. p. 299. πολὺ τῶν θεῶν γάρ ἐστὶ τιμώτερα (sc. ἢ ἕγγελυσ). Noster Fr. 344. ἰχθύδια | τρεῖσ αἰα πολυτίμητα, i. e. magno pretio aestimata. Epithetum deorum est in Vesp. 1001. ἀλλ', ὃ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγρωτέ μοι. et alibi.

τοί θεοί) Ne requiras τοί σοί, quod Laconicum est. V. Lys. 1263. 1299. 1306. &c. et ad 905 infra.

760. ἄλασ οὖν φέρεῖς ;) Schol : ἐν Νισαίω τῆσ Μεγαρίδοσ ἀλεσ πῆγγυονται. Cf. 521. Quamvis Athenienses nondum Nissæam haberent, quæ octavo demum anno belli Peloponnesii sub eorum imperium venit (Thuc. iv. 69), tamen non erat liberum Megarensibus salium negotium eo quod Athenienses Minoam insulam Nissææ vicinam et portui imminentem tenebant præsidio (Thuc. III. 51). PALM.

761. οὐδὲ σκόροδα ;) Ne alia quidem ? Nempe alio abundabant Megarenses. Cf. 521. Pac. 246—249.

762. ὄκκ' ἐσβάλητε) Plutarchus, ab Elmaleio laudatus, de decreto Megarico in Pericle c. 30 : τοὺσ δὲ στρατηγούσ, ὅταν ὁμῶνυοσὶ τὸν πατρικὸν ὄρκον, ἐπομῶνυειν ὅτι καὶ δισ ἀνὰ πᾶν ἔτοσ εἰσ τὴν Μεγαρικὴν ἐμβλασῶσιν (ἐσβ. ?) Ceterum δεκα pro ὅταν, quanquam producta penultima, eliditur ut αἶκα pro ἐὰν v. 732. κα pro ἀν v. 798. Lys. 105. 173. 180. 1005. et alibi sæpe.

τὼσ pro ὡσ Dorice dici testis est Gregor. Cor. p. 244. Sed nescio annon restituendum sit digamma scribendo ὡσ. τὼσ Doricum est pro τοὺσ, ut in Lys. 1250. 1253. 1255 &c. Etiam infra 870. πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω, præstat, opinor, ὧν. et in Lys. 1302. οἱ δὴ pro τοί δὴ. Digamma sæpe offensioni fuit librariis, ut in Lys. 1099. αἰ κ' εἶδον, ubi corrigendum αἰ εἶδον. Theocrit. xi. 73. αἰκ' ἐνθῶν ταλάρωσ τε πλέκοισ &c. Scribendum αἰ ἐνθῶν. Ceterum conferatur Synesius a Berglero laudatus Ep. 105. δικη ἀρωραῖον μὺσ ἐνεδεδύκει.

πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε.

ΔΙΚ. Τί δαί φέρεις ; ΜΕ. Χοίρωσ ἐγώνγα μυστικάσ.

ΔΙΚ. Καλῶσ λέγεισ· ἐπίδειξον. ΜΕΓ. Ἄλλὰ μὰν
καλαί. 765

* Ἄντεινον, αἰ λῆσ· ὡσ παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙΚ. Τουτί τί ἦν τὸ πράγμα ; ΜΕ. Χοῖροσ ναὶ Δία.

ΔΙΚ. Τί λέγεισ σύ ; ποδαπή χοῖροσ ἦδε ; ΜΕ. Μεγαρικά.

Ἡ οὐ χοῖρόσ ἐσθ' ἄδ' ; ΔΙΚ. Οὐκ ἔμοιγε
φαίνεται.

ΜΕΓ. Οὐ δεινά ; θᾶσθε τῶδε τὰσ ἀπιστίας· 770

763. πάσσακι) πασσάλω exponunt schol. et Hesychius. Sed πάσσαφι potius scribendum erat, ni fallor. Tentabam olim πάσσα γα. Ceterum similem terminationem habet θαλάμαξ Ran. 1074. τῷ θαλάμακι.

ἄγλιθασ) *Alliorum capita.* Angl: *the cloves.* Cf. Vesp. 679. 680.

766. ἄντεινον) *Manu perpende.* Alteram commendat filiarum.

767. χοῖροσ) Ludunt in ambiguitate vocis, quæ et porcum et τὸ γυναικείον αἰδοῖον significat. BERG. Eandem esse vocis Latine porcus ambiguitatem ex Varrone constat de re rust. 2, 4, 10. DIND.

769. Ἡ οὐ) Legebatur Ἡ οὐ. Cf. Æschyl. Prom. 336. ἡ οὐκ οἶσθ ἀκριβῶσ &c ; ubi ἡ οὐκ legit Dind. Aliud est ἡ οὐ. Æschyl. Sept. 96. ἀκούει' ἡ οὐκ ἀκούει' ; 184. ἤκουσασ ἡ οὐκ ἤκουσασ ; Choëph. 1005. ἔδρασεν ἡ οὐκ ἔδρασε ; Soph. Œd. R. 993. ἡ ῥήτόν ; ἡ οὐ θεμιστόν ἄλλον εἰδέναι ;

770. θᾶσθε) Dorice pro θεᾶσθε. Sic θᾶσαι Theocrit. x. 41. Epigr. xvi. 1. θᾶσασθαι ii. 73. θασόμεναι xv. 23. θᾶσαι μὲν iii. 12. Sophron. Fr. xiv. θᾶσαι xxvii. θάμεθα xxxiv. Quæ Sophronis fragmenta desumpto sunt ex mimo cui titulus αἰ (ταί?) θάμεναι τὰ Ἰσθμια. Epicharmi etiam fabula Θεαροί (i.e. Θεωροί) memoratur Athen. pp. 106. 362. nisi scribendum, ut reliqua, Θεαροί. Similiter θᾶσαι pro θέασαι legitur Pac. 906. θᾶσ' ὡσ προθύμωσ δ' πρίτανισ παρεδέξατο. Thesm. 280. ὦ Θράττα, θᾶσαι, καομένων τῶν λαμπάδων &c. Restituenda eadem crasis Eccl. 270. ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ, ἐτ' εἰσ ἐκκλησίαν Scribendum θᾶσθ, quod miror neglexisse Dindorfium.

τοῦδε) Scribendum τῶδε, ut v. 910. Cf. ἐμαντῶ 817.

τὰσ ἀπιστίας) Notandum numero plurali dictum, quo fortasse non esset usus in sermone Attico. DIND. μανία tamen plurali legitur Nub. 832. Pac. 65. Lys. 342. et alibi. ἀλαζονείασ Eq. 290. τὰσ μοχθηρίασ Cratin. ap. Priscian. xviii. τὰσ ἀληθείασ Menandr. ap. Suid. s. v. Sed scribi malim τὰν ἀπιστίαν, quemadmodum βλέπειω ἀπιστίαν (non ἀπιστίας) dixit Eupolis Fr. Inc. 22.

οὐ φασι τάνδε χοῖρον ἤμεν. Ἄλλὰ μὰν,
αἱ λῆς, περιίδου νῦν μοι περὶ θυμητῶν ἀλῶν,
αἱ μὴ ὅστιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάων νόμφ.

ΔΙΚ. Ἄλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε. ΜΕ. Ναὶ τὸν Διοκλέα,

771. φασι) Pro φασι, ut ap. Theocrit. i. 51. Sic ἴσται pro ἴσησι xv. 145. πλατίων pro πλασίων v. 28. x. 3. τίθησι iii. 48. ἰφίγητι iv. 4. προίγητι xi. 48. ἰθέλητι xvi. 28. βίβασι in epigr. Dorico ap. Polluc. iv. 102.

772. περιίδου—ἀλῶν, αἱ μὴ) *Mecum da pignus in salem cum thymo tritum, ni sit iste porcus &c.* Cf. Eq. 791. ἰθίλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. Nub. 644. περιίδου νῦν ἔμοι, εἰ μὴ τετράμετρῶν ἔστω ἡμεκτίων. Infra 1115. βούλει περιδόσθαι—πότερον ἀκρίδες ἴδιόν ἐστω ἢ κίχλαι; Notum etiam illud Homericum (Il. ψ. 485) δεῦρό νῦν ἢ τρίποδος περιδάμεθον (scrib. περιδάμεθα vel περιδάμεσθ ?) ἢε λέβητος. Vid. et Od. ψ. 78. Similiter Latini. Plautus Epid. 5, 2, 34. *Ni ergo matris filia est, | in meum pecuniam, in tuum talentum, pignus da.* Pers. 2, 2, 4. *Da hercle pignus, ni opus memini et scio.*

μοι R. Γ. scholiasta Eq. 788. Suidas in περιίδου. Legebatur νῦν μοι. DIND. Vulgatam scripturam revocavi.

θυμητιδῶν scripsi ex Γ. Sed veram formam θυματιδῶν servarunt A. B. C. Δ. θυμητιδῶν R. θυμητιδῶν Ald. θυμητιδῶν (θυμητιδα codex Oxoniensis) Suidas in περιίδου. θυμητιδος scholiasta Equit. 788. θυμητιδῶν Suidas in θυμητιδῶν. ἄλλας θυμητιδας in sermone Attico dicit infra v. 1999. DIND. Revocanda mihi videtur vulgata Kusteri scriptura περιίδου νῦν μοι περὶ θυμητῶν ἀλῶν, a Berglero Brunckio et Elmsleio recepta. Nam contra analogiam forma θυματιδῶν seu θυμητιδῶν videtur esse. Sed pro νῦν scripserim potius facili mutationi τυ: neque aliena hic est particula; nam Megarensis, postquam de Attico tertia persona locutus esset, subito conversus ipsum interrogat. Scriptura librorum corrupta mihi videtur ex duabus lectionibus θυμητῶν θυμητῶν (θυμητῶν) confusis. Similiter fere infra 1146. βιονγῶν in C, lectio conflata ex gemina scriptura βιγῶν βιγῶν. Infra 1099. pro θυμητιδας Suidas θυμητιδας habet in περιίδου. Tentabam olim περὶ θυματιδῶν ἀλῶν, collato Vesp. v. 1138. ἐγὼ δὲ σισύραν φέμην θυματιδα (θυμοικ. altera scriptura proposita a schol.). Erat pagus sic dictus tribus Hippothoontidis; in quo fortasse salinae erant, quanquam apud scriptores antiquos nulla earum, quod sciam, mentio fit. An θυμητῶν?

774. ἀλλ' ἴσται ἀνθρώπου γε) Sc. χοῖρος. Intelligit senex χοῖρον, qualis erat puellarum. De quo sensu cf. Eccl. 724. κατωνάκην τὸν χοῖρον ἀποτελιμένας. Thesm. 538. τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι | ταῦτης ἀποφιλόσομεν τὸν χοῖρον. Unde puellae χοῖροι audiebant, et ὑποκοριστικῶς χοῖρια et χοῖριδια. Cf. Vesp. 1353. ὦ χοῖριον. 573. εἰ δ' ἀπὸ τοῖς χοῖριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι. Horat. Sat. 1, 2, 69.

ἐμά γα. Τὸ δὲ νιν εἶμεναι τίνος δοκεῖς ; 775
 ἢ λῆς ἀκοῦσαι φθεγγομένας ; ΔΙ. Νὴ τοὺς θεοὺς
 ἔγωγε. ΜΕ. Φώνει δὴ τὸ ταχέως, χοιρίον.
 Οὐ χρῆσθα σιγῆν, ὃ κάκιστ' ἀπολουμένα.
 Πάλιν τυ ἀποισῶ ναὶ τὸν Ἑρμῶν οἰκαδὶς.

(ἀνθρώπου) I.e. mulieris. Sic Euripid. Hippol. 474. ἀνθρώπος οὐσα, ubi Monkius contulit. Ciceron. Ep. Fam. iv. 5. *quæ si hoc tempore non diem suum obisset, paucis post annis tamen ei moriundum fuit ; quoniam homo nata fuerat.*

Διοκλέα) Diocles heros magno honore apud Megarenses colebatur, ut constat ex Theocrito xii. 27. et aliis.

775. ἐμά γα) *Et quidem mea, qui sum homo.*

εἶμεναι ex sex libris et Gregorio Cor. p. 228. Dindorfius. Vulgo ἦμεναι, quod retinuit Elmsleius. ἦμεν legitur v. 741. 771.

776. φθεγγομένας) Pro φθεγγομένης.

778. 779. Hæc submissa voce filiae auribus insurraat Megarensis.

778. οὐ χρῆσθα σιγῆν) *Non oportet te silere.* χρῆσθα pro χρῆς, ut ποθῆρησθα Theocrit. vi. 8. ἐθέλησθα xxix. 4. &c. Sed suspicionem mihi creat illud χρῆσθα, nam verbum χρῆναι semper, credo, impersonaliter occurrit. Nisi alia ratio apud Dorienses fuit. Suspicio legendum, οὐ χρῆν (vel χρῆ) τυ σιγῆν. Sic Theocrit. xviii. 12. εἶδεν μὲν χρῆζοντα καθ' ἄραν αὐτῶν (εἶδεν ?) ἐχρῆν τυ. Corrigan etiam, sed minus probabiliter, οὐ χρῆν σιωπῆν, vel οὐ χρῆν τυ σιγᾶς (σιγᾶς schol. V. Matth. Gr. Gr. 419).

σιγῆς libri. σιγῆν recte restituit Dind. ex Greg. Cor. p. 228.

ὃ κάκιστ' ἀπολουμένα) Cf. infra 924. Av. 1467. ὃ κάκιστ' ἀπολούμενος. Malim ἀπολούμενε. Eccl. 1051. 1076. ὃ κακῶς ἀπολούμεναι. Malim κάκιστ'. Pl. 456. 713. Etiam cum articulo: Infra 865. οἱ κακῶς ἀπολούμενοι. 952. τὸν κακῶς ἀπολούμενον. Pac. 2. τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ. Malim κακῶς. Thesm. 879. τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ.

779. τ' ἀποισῶ R. receperunt Elmsleius et Dindorfius. Vulgabatur τὸ γ' ἀποισῶ, et sic scholiasta et Gregorius Cor. p. 231. Neutrum recte : scribendum τυ ἀποισῶ. Supra occurrit τυ pro σε v. 730. ubi frustra τε Elmsleius. Scilicet non eliditur τυ : cf. Eq. 1225. ἐγὼ δέ τυ (τοι R. Γ. Δ. Θ. τυ adnotato in Γ. Θ.) ἐστεφάνιζα κάθαρνξάμαν. Theocrit. xiv. 1. ἀλλὰ τὸ αὐτῶν (sc. χαίρειν). Sophro ap. Apollon. de pronom. p. 328. τί τὸ ἐγὼν ποιῶ ; τέ pro σέ semel tantum occurrit ap. Theocrit. i. 5. ἐς τέ καταρρεῖ | ἄ χίμαρος. Quam scripturam confirmant omnium librorum consensus et Apollon. de Pronom. p.

KOP. Κοὶ κοί. 780
 ΜΕΓ. Αὐτὰ ἄστι χοῖρος; ΔΙ. Νῦν γε χοῖρος φαίνεται
 ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε κύσθος ἔσται. ΜΕ. Πέντ'
 ἐτῶν,
 σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
 ΔΙΚ. Ἄλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν αὐτῆγι. ΜΕ. Σά μάν;
 πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι; ΔΙΚ. Κέρκον οὐκ
 ἔχει. 785

336. qui alterum Alcmanis exemplum adducit, πρὸς δὲ τὸ τῶν φλωρ. Unicum præterea extat exemplum hujus formæ in Callim. Fr. 114. ποτὶ τὲ Σαρὸς ἰκεῦμαι λιμενοσκόπῳ. Profecto τὲ pro σὲ dixisse aliquando videntur Dorienses, ut τοὶ pro σοὶ (Theocr. xxvii. 58. &c), sed multo usitatiora sunt formæ τῖν et τύ. Quare librorum et hic et in Equit. l. l. vestigiis inasistens τῖν scribendum duxi; quum præsertim τὲ elisi nullum exemplum reperiat.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e Varronis verbis ad v. 767. citatis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adularum feminarum. Idcirco comicus in Ran. 430. Calliam dicit non χοῖρου sed κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. Hanc tamen differentiam non religiose observant, et alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina. BRUNCK.

πέντ' ἐτῶν) *Intra quinquennium.* Sic Vesp. 260. ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλείστον, *quadriduo ad summum.* Plato Alc. 1. 105 B. τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα δλίγων ἡμερῶν. Gorg. 516 D. δέκα ἐτῶν.

784. οὐχὶ Dind. ut v. 793. οὐ R. Vulgo οὐδέ. Cf. ad 563.

αὐτῆγι) Hæc vox reponenda videtur etiam in Av. 821. Ἄρ' ἐστὶν αὐτῆγι Νεφελοκοκκυγία. In Lys. 603. ταυτασγι, et in 604. τουτογι malim, ubi pro vulgato τουτογι, quod in metrum peccat, suspectam vocem τουτογιδὶ inexit Brunckius. Eadem pronominis forma nostro restituenda videtur Ran. 1504, Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων, | καὶ τουτογι τοῖσι πορισταῖς, Μύρμηκι θ' ἰμοῦ καὶ Νικομάχῃ | τόδε δ' Ἀρχεμόρφ. Subaudiuntur ξίφος, βρόχος, et κώνειον. ELM.

σά μάν) *Quippini?* Cf. ad 757.

785. πᾶ) I.e. πᾶς, ut v. 895. Vel pro ποῦ, ut Lys. 980.

κέρκον οὐκ ἔχει) Schol.: τὰ γὰρ κολουρα ἐν ταῖς ἱερουργίαις, καὶ καθόλου ὅπερ ἂν μὴ ἢ τέλειον καὶ ὑγιές, οὐ θύεται τοῖς θεοῖς. Lusus autem est in ambiguo sensu vocabuli κέρκος *cauda*, de quo Berglerus confert Thesm. 239. Horat. Serm. 1, 2, 45. *testes caudamque salacem.*

- ΜΕΓ. Νέα γάρ ἐστίν ἀλλὰ δελφακουμένα
 ἔξει μεγάλην τε καὶ παχείαν κήρυθράν.
 Ἄλλ' αἰ τράφεν λῆς, ἄδε τοι χοῖρος καλά.
- ΔΙΚ. Ὡς ξυγγενῆς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.
- ΜΕΓ. Ὁμοματρία γάρ ἐστὶ κῆκ τῶντῶ πατρός. 790
 Ἄι κα παχυνθῆ κἀναχνοανθῆ τριχί,
 κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἄφροδίτᾳ θύεν.
- ΔΙΚ. Ἄλλ' οὐχὶ χοῖρος τᾶφροδίτῃ θύεται.

786. δελφακούμενα) Schol : τοὺς γὰρ μείζονας χοίρους δέλφακας ἐκάλουν. Cf. Lys. 1010. Theom. 237.

787. Schol : ἀνίττεται εἰς τὸ κακέμφατον. Cf. Nub. 538. Pac. 1348.

788. τράφεν) Pro τρέφειν Dorice, ut ἄπερον pro ἔπερον 814. κἀτέρωτα (χἀτέρωτα ?) in Sapphus Od. ad Vener. 5. Ἄρταμῖς pro Ἄρτεμῖς &c. Si pro τραφεῖν poneretur, scribendum foret τραφῆν. Μοχ τοι pro σοι.

790. Soph. Antig. 509. δραιομὸς ἐκ μῆας τε καὶ ταῖτου πατρός. DIND.

791. ἀλλ' ἄν ex R Dind. Vulgo αἰ δ' ἄν. Sed ἄν in Dorico sermone vix ferendum ; itaque scribendum puto αἶκα vel καῖκα (i.e. καὶ ἔάν), ut in Epicharmi versu ap. Athen. p. 236. καῖκα τις ἀντίον τι λῆ τήνηφ λέγειν, et Theocrit. 3, 27. καῖκα δὴ ἴποβάνω. Scholiastæ interpretatio est ἔάν ἀκμάση καὶ ἡβήση. Qui αἶκα fortasse legit. Possis etiam χἀκκα (χἀταν). κἀναχνοανθῆ τριχί Elmsleius. Libri κἀναχνοανθῆ τριχί (Ald. γ' ἐν τριχί). Brunckius κἀναχνοανθῆ τῆ τριχί conjiciebat. Quod non probo, nam offendit articulus. κἀναχνοανθῆ dedit Bothius. Cf. autem Nub. 978. τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χροῦς ὄσπερ μῆλοισιν ἐπήνθει. Metagenes ap. Athen. p. 571. ἄρτι χροαζούσας αἰλητρίδας. Soph. Oed. R. 742. χροαζῶν ἄρτι λευκανθῆς κἀρα. Theocrit. xxvii. 48. μᾶλα τεὰ πρόσιστα τάδε χροάοντα διδάξω (πιάσσω vel πιαζῶ ?). Apollon. Rhod. II. 43. ἔτι χροάοντας λοῖλους | ἀντέλλων. Denique ἀναχνοᾶν legitur in Phanisæ Ep. 8. Itaque vereor ut vera sit Elmsleii correctio. Dederat fortasse noster καὶ ἵποχροανθῆ servato digamma, aut καὶ περιχροανθῆ. Nam ἀχχροανθῆ, opinor, Doriensis dicturus erat, non ἀναχ. Sic ἀμβραε 732. ἀπειρον 766. ἀμπεραρμένον 796. ἀμπερσευεν Lys. 171. ἀμβαλώμεθα 1096. &c.

792. Ἄφροδίτᾳ θύεν) Ambigue dictum, ut sequentia. Notandum autem θύεν prima brevi, sed in Megarensis ore : ab Atticis producitur. Duo tantum extant exempla in quibus ea syllaba correpta legitur, Euripid. Electr. 1136. Strato ap. Athen. p. 382. v. 19.

θύεν Elmsleius. Libri θύειν. Cf. ad 739. ἄγεν scribendum Lys. 169.

793. οὐχὶ—θύεται) Scilicet quia Veneris amasium Adonin sus vel aper interfecit. Vid. Athen. p. 95. Bion. Idyll. i.

ΜΕΓ. Οὐ χοῖρος Ἀφροδίτα; μόνα γὰρ δαιμόνων.

Καὶ γίνεταί γὰρ τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς 795
ἄδιστον ἂν τὸν ὄδελόν ἀμπεπαρμένον.

ΔΙΚ. Ἦδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἂν;

ΜΕΓ. Ναὶ τὸν Ποτειδᾶ, καὶ κ' ἄνις γὰρ τῷ πατρός.

ΔΙΚ. Τί δ' ἐσθίει μάλιστα; ΜΕ. Πάνθ' ἄ κα διδῶς.
Αὐτὸς δ' ἐρώτη. ΔΙ. Χοῖρε. ΚΟ. Κοὶ κοὶ κοὶ.

795. τὸ κρῆς ἄδιστον) Cf. Theocrit. i. 6. χιμάρφ (χιμάρφ ?) δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλγη. Sophron. Fr. xiii. τὸ δὲ κρῆς ἐκάστας ἐξέχει. Plato comicus Ἐορταῖς Fr. 1. τὰ γὰρ κρέα | ἦδιστ' ἔχουσι (sc. αἱ ἕες).

796. ὄδελόν Dorice pro ὄβελόν. Eadem forma in Epicharmi l. Athen. p. 362. Cf. autem Lys. 1002. ἂν γὰρ τὰν πόλιω.

ἀμπεπαρμένον Elmal. Libri ἐμπεπαρμένον. Cf. 1007.

798. Ποτειδᾶ Dorice pro Ποσειδᾶ, unde nomen urbis Ποσειδαία (vulgo male Ποσιδαία). Vid. ad Eq. 438. Epicharmus in Cyclope ap. Herodian. dict. solit. p. 10, 34: καὶ τὸν Ποσίδα (Ποτειδᾶ ?) κοιλότερος ἄλλοι πολλύ. Sophron ibid: Ποσίδα (Ποτειδᾶ ?) δραστοχαίτα (?). Helotarium auctor ibid: τέμενος Ποσιδᾶ (Ποτειδᾶ aut Ποσειδᾶνος ?) ποσιτῶ.

κᾶν ἄνευ vel κᾶνευ libri. κᾶν ἄνις Bentleius ex v. 834. Et sic vulgo. Sed quum ἂν dialecto Doricæ non conveniat, scripsi καὶ κ' ἄνις. Similis librorum error in Lys. 105. ὁ δ' ἐμός γὰρ, κᾶν ἐκ τᾶς ταυῆς ἔλση πόκα. Scribendum, ni fallor, καὶκ' (i.e. καὶ ἐάν, κᾶν); aliter enim dicendum erat κᾶν Dorice pro κᾶν. Etiam in Theocrit. xxvii. 35. καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διώξαι, scribendum καὶ αἱ κ'.

799. ἐσθίει) Tanquam præcessisset χοῖρία vel χοῖριδία. Contra supra 465. ταυτηνί (sc. χίτραν), quum præcessisset χυτρίδιον. Alioqui facile hoc loco corrigeretur, τί δ' ἐσθλοισ' ἦδιστα; V. Eq. 707.

ἄ κα διδῶς Elmsl. Libri ἄ καὶ διδῶς. Cf. ad Lys. 171. 1080.

800. ἐρώτη Dorice pro ἐρώτα, ut πάδη pro πῆδα Lys. 1316. πλαδδίη 990. ἔμβη 1303. ὄρην 1077. et huj. fab. σιγῆν 778. φυσιῆτε 863.

Χοῖρε, χοῖρε. Κοὶ κοὶ) Χοῖριον. Κοὶ κοὶ conjiciebat Elmsleius, cæsura insolita haud dubie offensus. Et profecto cæsura hujusmodi in quinto loco vitiosa videtur; neque exemplum præterea novi. Exempla ejus in quarto loco satis multa sunt, ut infra 914. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε. B. τί ἀδικεμένος; Pac. 195. ἴθι νυν κᾶλεσόν μοι τὸν Δε. B. ἰή ἰή ἰή. Vesp. 1369. τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα. B. ποίαν ἀλληγρίδα; Alexis ap. Athen. 224. ὦ τᾶν, λαβὲ καὶ μὴ παῖζε. B. τοσοῦδι παράτρεχε. Minus certa exempla dedi ad v. 178 supra. Exempla in secundo loco nonnisi dubia sunt, ut Nub. 664. πῶς δὴ, φέρε; B. πῶς; ἀλεκτρυνὸν

ΔΙΚ. Τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους ; ΚΟ. Κοὶ κοὶ κοὶ.

ΔΙΚ. Τί δαί ; φιβάλεως ἰσχάδας ; ΚΟ. Κοὶ κοὶ.

ΔΙΚ. Τί δαὶ σύ ; τρώγοις ἂν ; ΚΟ. Κοὶ κοὶ κοὶ.

ΔΙΚ. Ὡς ὄξυ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε. 804

καλεκτρών. ubi Porsonus πῶς δὴ, φέρ' ; B. ὄπως ; &c. quod tamen non necessarium (v. Eccl. 761. Av. 608. 1234. Ran. 1424). Et supra 178. ubi vide quæ dixi. His perpensis, in hoc loco putavi scribendum χόιρε. Κοὶ κοὶ κοὶ. ut cæsura fiat in quarto loco.

801. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους ; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος. V. Ran. 545. BRUNCK.

κοὶ ter A.B.C.Γ. bis R. Ald. DIND. Suspicionem creare possit κοὶ ter repetitum hic et infra, quum bis tantum iteretur vv. 780. (800). 802. neque amplius iterari soleant hujusmodi exclamationes. Fortasse excidit vox aliqua ; sed non satis causæ est cur locum mendosum esse judicemus. ἰὸδ ter iteratur Pac. 110. ἰῆ 195. μᾶμῖα Lys. 879.

802. φιβάλεως ἰσχάδας) Fallitur scholiasta, qui φιβάλεως pro genitivo accipit a φίβαλις, addens sic dictum hoc fictis genus a loco Megaridis aut Atticæ ἐπιτηδεῖν εἰς ξηρασίαν ἰσχάδων. Est autem φιβάλεως h. l. accusativus pluralis a recto φιβάλεως, et cum ἰσχάδας jungitur ad earum speciem denotandam. Cf. Hermippus ap. Athen. p. 77. τῶν φιβάλεων μάλιστ' ἂν ἦ τῶν κοράκειων. Pherecrates p. 75. καὶ τῶν φιβάλεων τρώγε σίκων τοῦ θέρου. Antiphanes ibid. τὰς φιβάλεως δὲ πᾶν καλὰς στεφανωτρίδας. Hermippus p. 76. τὰς λευκεριωῆς δὲ χωρὶς ἰσχάδας, ubi λευκεριωῆς ἰσχάδας dicitur, ut in nostro φιβάλεως ἰσχάδας. Ficus κορώνεως dicta memoratur Pac. 628. Latet autem nequitia in hac voce non minus quam in v. ἐρεβίνθους. V. ad Pac. 1349. Eccl. 708. Denique cf. Theocr. i. 147. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις.

803. Δι. τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός ; Κο. κοὶ κοὶ. Sic vulgo legebatur hic versus, quod ut futile grammaticorum additamentum ejiciendum suavit Bentleius, sequentibus Dind. Both. Quibus non assentior. Optimo sensu versum redintegavit Elmsleius : τί δαὶ σύ ; τρώγοις ἂν ; Κο. κοὶ κοὶ κοὶ. "Hæc, inquit, ad alteram puellam conversus dicit Dicæopolis, ut monuit Brunck. Verba τί δαὶ σύ ; eodem sensu usurpantur in Avib. 136. Lys. 136. Similia sunt τί δαὶ σὺ φῆς Av. 1615. 1676. τί δαὶ λέγεις σὺ Ran. 1454." τί δαὶ σὺ exhibent in nostro loco libri B. C. Elmsleii correctio confirmatur etiam eo, quod v. 801 τρώγοις dicit senex, scilicet unam puellarum compellens, ad alteram deinceps se conversurus. Quod si ambas simul alloqueretur, dixisset credo τρώγοιτ', ut κεκράγατε v. 804. Quare versum in ordinem non dubitanter recepi.

804. κεκράγατε R. et Suidas (v. φίβαλις) ; receperunt Elmsleius, Dindorfius. κεκράγατον Brunck. Quod præferendum videretur, si non plurali numero de porcellis uteretur Dicæopolis in sequentibus.

- 'Ενεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων 805
 τοῖς χοιριδίοισιν. 'Αρα τρώζονται; βαβαί,
 οἶον βοθιάζουσ', ὡ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις.
 Ποδαπὰ τὰ χοιρὶ; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
 'Αλλ' οὔτι πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
 ΜΕΓ. Ἐγὼν γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν. 810
 ΔΙΚ. Νῆ τὸν Δί' ἀστείω γε τὸ βοσκήμετε
 πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.
 ΜΕΓ. Τὸ μὲν ἄτερον τούτων σκορόδων τροπαλίδος,
 τὸ δ' ἄτερον, αἱ λῆς, χοίνικος μόνας ἀλῶν.
 ΔΙΚ. Ὠνήσομαι σοι περίμεν' αὐτοῦ. ΜΕ. Ταῦτα δῆ.
 Ἐρμᾶ ἔμπολαίε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὴν 816

807. βοθιάζουσ') Schol: μετὰ βόθου καὶ ψόφου ἐσθίουσιν. Verbum βοθιάζειν alibi valet ἐρίσσειν εἰτόνωσ, ut in Babylonis (Fr. 60): κατάγου βοθιάζων. ibid: καὺς δτ' ἂν ἐκ πιτύλων βοθιάζη σῶφρον κόσμη, i.e. cum strepitu remorum propellatur.

808. Τραγασαῖα) Tragassæ urbs erat Troadis. Ludit autem παρὰ τὸ τραγῶν (ut infra 853. παρὰ τὸν τραγῶν), ad voracitatem earum significandam.

809. οὐτι λέγει λέγε not devoured all! Hæc admirabundus dicit.

810. ἐγὼν—ἀνειλόμαν) Notatur extrema Megarensis fames, qui suis ipsius filiabus famelicis caricam surripiat.

812. πρίωμαί σοι) Attica locutio. Cf. Ran. 1229. ἐγὼ πρίωμαι τῶν; Pac. 1261. τούτῃ γ' ἐγὼ τὰ δέματα ταῦτ' ἀνήσομαι; infra 815. ἀνήσομαι σοι.

813. ἄτερον Dorice Brunck. Libri ἄτερον. τροπαλίδος Elmsleius. et sic γ, monente Dindorfio. Legebatur τροπαλίδος, quod habet et scholiasta, qui explicat ἡ δέσμη τῶν σκορόδων. Veru forma est τροπαλῖς, quam habent Grammatici nonnulli, et quæ Dorice τροπαλῖς sit, ut monuit Elmsleius. Aliud est τροφαλῖς correpta uelut Vesp. 838. τροφαλῖδα τῶν Σικελικῶν ἀπεδείξατο.

815. ταῦτα δῆ) Subauditur ἄριστος, ut in Vesp. 851. Eodem sensu usurpatur ταῦτα ἐν Vesp. 1008. et ταῦτα nude Eq. 111. Vesp. 142. Pac. 973. El.M.

816. Ἐρμᾶ ἔμπολαίε Scaliger. Libri et scholiasta ἔρμ' ἔμπολαίε. Idem Mercurii epithetum Pl. 1153.

οὕτω μ' ἀποδόσθαι τάν τ' ἔμαντῶ ματέρα.

ΣΥΚ. Ὦνθρωπε, ποδαπός ; ΜΕ. Χοιροπώλας Μεγα-
ρικός.

ΣΥΚ. Τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φαίνω ταδὶ
πολέμια καὶ σέ. ΜΕ. Τοῦτ' ἐκεῖν', ἴκει πάλιν 820
ὄθειπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἀμῖν ἔφν.

ΣΥΚ. Κλάων μεγαριεῖς. Οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον ;

ΜΕΓ. Δικαιόπολι Δικαιόπολι, φαντάδδομαι.

819. φαίνω) Legebatur φανῶ. Cf. 912. φαίνω πολέμια ταυταγί.

820. τοῦτ' ἐκεῖν') Supra 41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰ ἔλεγον. Pac. 289. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἴκει τὸ Δάτιδος μέλος (scrib. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν', ἴκει &c). 516. ἦδη ὅτι τοῦτ' ἐκεῖνο. Av. 354. τοῦτ' ἐκεῖνο ποὶ φύγω δύστηνος ; 507. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῖσπο ἀληθῶς κόκκυ, ψωλοὶ πέδιονδε. Ran. 311. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν', ὦ δέσποθ', οἱ μεμνημένοι | ἐνταῦθά που παίζουσιν. 1342. τοῦτ' ἐκεῖν'.

821. ὄθειπερ) Schol: ἐκ τοῦ συκοφαντεῖν δηλονότι. Cf. supra 515—522.

ἀμῖν) Scribendum fortasse ἐμῖν, nam ἀμῖν correpta ultima Doricum pro ἡμῖν tradunt grammatici. V. Ahrens. ii. 259. Quanquam ἀμῖν legitur apud Theocritum v. 106. vii. 145. viii. 13. &c. Sed ἀμῖν apud nostrum legitur, correpta ultima infra 832. Lys. 1081. et anticipite ultimæ mensura Lys. 1162. 1293. Optime autem hic convenit ἐμῖν, nam Megarensis solus sibi hæc dicit. ἐμῖν legitur v. 733. Infra 903. ἀμμῖν in Bœoti sermone pro ἀμῖν reposuerim.

822. κλάων μεγαριεῖς) Cum magno malo tuo megaricissabis, i.e. dolose ages. Megarenses enim, ut supra dictum ad v. 738, ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλοντο. Simul etiam, quod Megarice loquebatur. Similiter fere Plautus Men. Prol. II. atque adeo hoc argumentum græcissat tamen, | verum non atticissat, at sicilissitat.

σάκον) Sic simplici κ dicebant Attici. Phrynichus: σάκκος Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ, Ἄττικοι δὲ δι' ἐνός. ubi vid. Lobeck. p. 257. Cf. Lys. 1211. Eccl. 502. σάκκον dixit Megarensis supra 745. Tertia forma σάκτας legitur Pl. 681. σακίον pro σακκίον Menandro restituit Meinek. iv. 102.

823. φαντάδδομαι) I.e. φαίνομαι, συκοφαντοῦμαι. Libri φαντάζομαι. Formam Doricam merito reposuit Dindorfius, Valckenarium secutus. Sic μάδων supra 732. χρήδδετε 734. Laconice γυμνάδδομαι Lys. 82. μύσιδδε 94. ποτῖδδε 206. μυσίδδε 1076. ψιάδδομαι 1302. θυρσαδδοῶν et παδωῶν 1313. παραμπύκιδδε 1316. et in Bœoti sermone θερίδδε 948.

- ΔΙΚ. Ὑπὸ τοῦ ; τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν ; ἀγορανόμοι,
 τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε ; 825
 Τί δὴ μαθῶν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος ;
 ΣΥΚ. Οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους ; ΔΙ. Κλάων γε σὺ,
 εἰ μὴ τέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.
 ΜΕΓ. Οἶον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἐνι.
 ΔΙΚ. Θάρρει, Μεγαρὶκ' ἀλλ' ἤς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου

824. ὑπὸ του Brunckius, qui Megarensi ista verba continuat. Quem secutus est Dindorfius. Sed revocanda cum Elmsleio scriptura vulgata (et sic B) Δικ. ὑπὸ τοῦ ; τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν, etiam Bentleio et Bothio probata, ut et Ahrensiō de Līng. Gr. Dial. ii. 277.

ἀγορανόμοι) I.e. οἱ ἀγορανόμοι. Sic οἱ πρυτάνεις v. 167. οἱ τοξόται 54. Lora facete alloquitur. V. ad 723.

826. τί δὴ Brunck. Dind. Libri τῆ vel τῆ. Cf. Vesp. 251. τί δὴ μαθῶν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς ;

φαίνεις ἀνεὺ θρυαλλίδος) Ambigue dictum, nam significare potest vel *sine ellychnio lucēs* vel *sine praesentio ellychnii defers*. Simile concias dictionis exemplum est σὺν τοῖς φιλάτοις (*cum jactura carissimorum*) Platon. Gorg. 513 A. Tangi videtur absurda ista θρυαλλίδων invec-tarum delatio, frequens eo tempore, ut conjicias ex vv. 916—925 infra. Tanquam si dicat: *cum hominem defers, qui nulla ellychnia importaverit?* Quasi id praecipuum sycophantis eo tempore praetextum deferendi esset.

827. κλάων γε σὺ) Eadem verba Eccl. 1027. οἰμώζουσά γε Fr. 86. οἰμώζων ἄρα νῆ Δία σποδήσεις Eccl. 942. οἰμώζων καθεδεῖται infra 840.

828. μὴ τέρωσε) Quoties μὴ a voce excipitur cujus prima littera post quamvis fere longam vocalem elidi potest, apostrophum elisionis notam adhibendam censeo. Itaque malim μὴ γῶ quam μὴ ἐγῶ repraesentare, similique ratione, μὴ στί, μὴ ἄνω, μὴ γραφον, μὴ ν, μὴ ἔ, μὴ πί. Reliquas voces plene scripserim: ut μὴ ἀλλὰ, μὴ αὐτὸν, μὴ ἔλθοι, μὴ εὔρω, μὴ ἡμεῖς, μὴ οὐ, in quibus non elisionem sed crasin fieri existimo. Idem de ἦ ante vocalem statuendum est. ELM.

τρέχων R. Vulgo ἰών. Noster Av. 991. Οὐκ σὺν ἐτέρωσε χρησιμο-λογήσεις ἐπτρέχων (fort. ἀποτρέχων. cf. 1162. Pl. 1193). ELM.

830. ἀπέδου τὰ χοιρία) τὰ χοιρίδι' ἀπέδου vulgo. Nunquam senarium claudit vox trissyllaba quae duas priores corripit, nisi praecedat mono-syllaba: ut ἐν ἀγορᾷ superius v. 533. Eq. 1245. 1373. ὁ βασιλεὺς inferius v. 1224. ὁ Παφλαγῶν Eq. 136. 1392. τὸ θύριον Thesm. 27.

τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἄλας,
καὶ χαίρε πόλλ'. ME. Ἄλλ' ἄμιν οὐκ ἐπιχώριον.
ΔΙΚ. Πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τράποιτ' ἐμοί.

28. δὴ ὀβολῶ Ran. 141. τὰ τεμάχη 517. τίν' ἔχετον 1422. τὸ παράπαν Plut. 351. τὸν ἕτερον 397. τὰ μεγάλα 845. Plura exempla apud nostrum non offendi. Quod ad hunc locum attinet, scripsit poeta *χοιρία*, quod imperiti librarii in *χοιρίδια* mutarunt, ut in v. 777. factum est. Deinde mutatus est ordo verborum, ut versus numeris suis restitueretur. ELM. Nil mutandum contra libros. Vulgata scriptura defendi potest propter elisionem.

832. πολλ'. ἀλλ' ἄμιν Elmsleius. Vulgo πολλά γ'. ἀλλὰ μὲν. ἄμιν ante vocalem legitur etiam Lys. 1081. Æschyl. Eum. 347. Sed ἄμιν metri gratia supra 821. Ante consonantem ἄμιν legitur Lys. 1162. 1298. ἄμιν (ἄμμιν Bœotice ?) infra 903. Apollonius de Pronom. p. 380. ἄμιν γὰρ Δωριεῖς, καὶ ἄμμιν Διολεῖς.

ἄμιν οὐκ ἐπιχώριον) Sc. χαίρειν. Cf. Plato Legg. 639 D. οὐ γὰρ ἐπιχώριον ἡμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον.

833. πολυπραγμοσύνη Dind. ex R. Vulgo πολυπραγμοσύνης, ut et scholiasta, qui explicat: λείπει δὲ τὸ ἕνεκα, ἵνα ἢ ἕνεκα τῆς πολυπραγμοσύνης. ὁ δὲ λόγος, ἀλλὰ τὸ χαίρειν ἔλθοι εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ὅτι πολυπραγμονῶ εἰπὼν σοι χαίρειν. Quæ lectio non contemnenda videtur, sed exempla ejus usus desidero. Facete hoc sibi imprecatur senex, quasi malum sit τὸ χαίρειν. Ceterum cf. Lys. 915. εἰς ἐμὲ τράποιτο. Nub. 39. τὰ δὲ χρεῖα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι | ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέφεται. Pac. 1063. Pl. 526. ἐς κεφαλὴν σοι. 651. μὴ δῆτ' ἔμογγ' ἐς τὴν κεφαλὴν. Plato Euthyd. 283 E. σοὶ ἐς κεφαλὴν. "Herodot. ii. 39. ἐς κεφαλὴν ταύτην τραπέσθαι. Dein. 104, 5. ταῦτα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφε. Dem. 322, 21. ἂ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέφειαν εἰς τὴν κεφαλὴν. 381, 14. ἂ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῷ δεῖ τρέφαι. 1491, 8. τοιούτων λόγων ἔπλησαν, οἷων εἰς κεφαλὴν αὐτῶν (αὐτοῖς debebat, sed Demosthenis hæc non sunt) τρέφειαν οἱ θεοί." Quæ exempla adduxit Mitchell. In sacris literis D. Matth. Evang. x. 13. καὶ ἐὰν μὲν ἢ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ἢ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω (ἀνακάμψει Luc. x. 6).

τρέποιτο vulgo et Dind. τράποιτο R. Quod recepi. Cf. Lys. l. 1. εἰς ἐμὲ τράποιτο. ubi τρέποιτο contra libros corrigit Dindorfius; vulgatum retinet Enger. Utrumque videntur legisse scholiastæ, qui in interpretatione habent, *τραπέιη*, ἔλθοι, τρέποιτο bis, γένοιτο *τραπέηναι*. In hujusmodi imprecandi formulis aoristo potius quam presentis usi videntur Græci. Sic supra 92. ἐκκόψει γε &c. Pl. 180. ἐμπέσοι γέ σοι (ubi propter metrum æque bene poterat ἐμπίπτοι scribere) &c.

ΜΕΓ. Ὡ χοιρίδια, πειρήσθε κᾶνις τῶ πατρὸς
παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μᾶδδαν, αἱ κά τις διδῶ. 835
ΧΟΡ. Εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος. Οὐκ ἤκουσας οἱ
προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευμάτος ; καρπώσεται γὰρ
ἀνὴρ
ἐν τάγορᾳ καθήμενος·
κᾶν εἰσὶν τις Κτησίας,
ἧ συκοφάντης ἄλλός, οἰ-
μῶζων καθεδεῖται. 840

834. πειρήσθε) Sic Sophron ap. Apollon. de Pron. p. 387. ἄ δ' ἄρ' ἡμέ λωβήτο. Unde πειρήσθαι expectasses v. 735.

κᾶνις) Schol: ἀντὶ τοῦ καὶ χωρὶς. Cf. ad 798.

835. παίειν—μᾶδδαν) Schol: ἐσθίειν μετὰ τῶν ἄλων τὸν ἄρτον διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου. Verbum παίειν metaphorice significat συντόνωσ ἐσθίειν ἀνιδε νοσασε. Similiter ἐρείδειν Pac. 25. κόπτειν Chionides ap. Athen. p. 119. κατακόπτεσθαι Plato comicus ap. Eustath. ad Od. p. 1403, 34. καθήσθημεν ἄν | καὶ κατεκόπημεν. φλᾶν Menander Fr. Inc. 206. κύψας καθ' αὐτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα. κοπετὸς Eupolis ap. Etym. Gud. p. 116, 47. ὅσος δ' ὁ βρυγμὸς καὶ (χῶ ?) κοπετὸς ἐν τῇ στέγῃ. ναστοκόπος Plato comicus ap. Polluc. vi. 75. Quod ad locutionem φαγεῖν ἐπὶ τινι cf. Eq. 707. ἐπὶ τῷ φάγοις ἦδιστ' ἄν ; ἐπὶ βαλλαντίφ ; Pac. 123. ἔξετ' ἐν ὥρᾳ | κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ἔψον ἐπ' αὐτῇ. Infra 967. ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαυέτω. Fragm. inc. fab. 528. ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι. Chionides l. l. 119. ἐπὶ τῷ ταρίχει τῷδε τοίνυν κόπτετον. Plut. 628. μεμυστιλημένοι | ἄνδρες γέροντες ἐπ' ὀλεγιστοῖς ἀλφίτοις. Scilicet ἐπὶ, ut monuit Brunck., valet cum (Gallice *au*), et jungitur ei rei quæ præter opsonium, aut opsonii loco, ad vescendum adhibetur. Unde verbum ἐπιδειπνεῖν Eq. 1137. κᾶθ' ὅταν | μὴ σοι τύχη ἔψον ἄν, τοῦτων δὲ ἄν ἡ παχὺς | θύσας ἐπιδειπνεῖς. Eccl. 1177. εἶτα κόμισαι λαβὼν | λέκιθον, ἰν' ἐπιδειπνήσ. Sic τυρίον ἐπεσθίοντα dixit Teleclides Athen. p. 170. Et hujusmodi est γαστρὸς θυμβρεπιδείπνου Nub. 421.

836. Chorus felicitatem senis Attici, qui inducias sibi et suis fecerit, prædicat, et obiter occasionem capit homines quosdam pravos traducendi. Sed malim ἠκούσασθ' : nam spectatores alloquitur. V. 971.

837. τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλ.) Periphrastice pro τὸ βούλευμα. καρπώσεται) Vesp. 520. καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα. Plato Euthyd. 305 E. καρπούσθαι τὴν σοφίαν. Pol. 548 B. τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι.

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφωνῶν σε πημανεῖ τις·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπτις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι,
οὐδ' ὥστιεῖ Κλεωνύμφ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίδει· 845
κού ξυντυχῶν σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·

842. ὑποφωνῶν) Schol: ἐπὶ ὄφωιά κακουργῶν.—ἄλλως. προστιθεὶς τῇ ὄφωιά. εἰσι γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι. Angl: *out-bidding you in the purchase of victuals*. Quod amplius non fiet, nam Diceopolis jam, ut ait schol., αὐτὸς μόνος συναλλάττει τὰς ἀγοράς. Eodem fere sensu παροφωνεῖν Cratinus, παραγοράζειν Alexis videntur dixisse. Vid. Athen. p. 171. Cf. ὑποθεῖν Eq. 1161.

πημανεῖ τις Elmsleius. πημανεῖται libri. πημανεῖ τι Dind.

843. ἐξομόρξεται) *Affricabit, imprimet. έναπομόρξεται* Suidas s. v. Schol: *έναπομάζει, έναποφήσεται*. Qui *έναπομόρξεται* videtur legisse. Berglerus contulit Eurip. Bacch. 302. μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. Herc. Fur. 1399. ἄλλ' αἶμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. Cui respondet alter: ἐκμασσε, φείδου μηδέν. Synes. Ep. 44. εἰ θιγγάνων ἡμῶν *έναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν (piaculum)*. Adde Platon. Gorg. 525 A. ἃ ἐκάστῃ ἢ πράξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν. Quare non opus est Elmsleii correctione *έναπομ.*, probata illa etiam a Kustero et Porsono, quorum hic in Euripidis loco *έναπομόρξει* fortasse scribendum putabat. Utrumque compositum eodem fere sensu usurpatum videtur, et *ἐξομόρξυσθαι* et *έναπομόρξυσθαι*; sed in antiquioribus Atticis scriptoribus illud præferendum crediderim. Ceterum Prepin cinendum impudicum et infamem fuisse colligas; nusquam alibi apud nostrum memoratur.

844. ὥστιεῖ Κλεωνύμφ) V. ad 24. Cleonymus sæpe a nostro notatur ut procerο corpore et helluo ignavus. V. supra 88.

845. φανὴν) Schol: λαμπρὰν, φαεινὴν. Anglice, *clean*. Eccl. 347. φανὴ γὰρ ἦν (ἢ σισύρα). Μοχ δίδει *pertransibis* sc. forum.

846. 847. Malim κού ξυντυχῶν Ὑπέρβολος | δικῶν σ' ἀναπλήσει. Facilis error ob similes terminationes *χῶν* et *κῶν*. In Lys. 296. ὡς δεινόν— | *προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας* | ὥσπερ κύων λυττώσα τῶφθαλμῷ δάκνει, scribendum *μοῦκ* (μοι ἐκ), ut et *προσπεσῶν*, i.e. ὁ καπνός, quod præcesserat. Ceterum cf. Nub. 1023. *καὶ πρὸς τοῦτοις τῆς Ἀντιμάχου* | *καταπυγούσης ἀναπλήσει*, ubi malim *σ' ἀναπλήσει, te opplebit*. Platon. Apol. 32 C. *βουλόμενοι ὡς πλείστοις ἀναπλήσαι αἰτιῶν*. In quo loco *ἀναπλήσαι αἰτιῶν reddas, to implicate in crime*, ut in nostro *ἀναπλήσαι δικῶν, to involve in lawsuits*. Phæd. 67 A. *μηδὲ ἀναμπλώμεθα τῆς*

οὐδ' ἐντυχῶν ἐν τὰγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατίνος ἀποκεκαρμένος μοιχὸν μῆ μαχαίρα,

τούτου (τοῦ σώματος) φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύμεν ἀπ' αὐτοῦ. Hipp. M. 291 A. σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι τοιοῦτων ὀνομάτων ἀναμπλάσθαι. Scilicet verbum ἀναμπλάσθαι plerumque in malam partem usurpatur. conjuncta *polluendi* seu *commaculandi* notione, de qua v. Ruhnken. ad Tim. Glossar. p. 30. Similiter Latini. Plautus Amph. 4, 1, 8. *quem propter corpus suum stupri compleverit*. Obiter moneo de Nubium loco vexatissimo v. 995., ubi vulgo legitur, *ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τᾶγαλμ' ἀναπλάσσειν*. Prona correctio erat *ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις, hoc sensu, quod Pudoris signum commaculaturum sis*; sed quum verbum ἀναμπλάσθαι polluendi sensu nusquam absolute reperiat, parum dubito quin scribendum sit facili mutatione, *ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλω σέ γ' ἄγαλμ' ἀναπλάττειν, quia Pudoris signum te efficiturus sum*. Recte quidem ἀναπλάττειν restituerat Dindorfius ex R., sed ne sic quidem integer erat locus, nam requirebatur tum post μέλλεις tum ἀναπλάττειν sed ἀναπλάττεισθαι; adde quod offendeat articulus in τᾶγαλμ' (ἄγαλμ' V. aliique plurimi). ἄγαλμα non τὸ ἄγαλμα habet Aristides, hunc locum imitatus, a Dindorfio allatus; ἄγαλμα δ' ἂν τις ἔφησε τῆς Αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι &c. Nisi praestat cum hiata μέλλω σε ἄγαλμ'.

849. Κρατίνος) Dithyrambicus poeta, diversus a comico ejusdem nominis celeberrimo. Memoratur et infra 1173.

ἀποκεκαρμένος cum Reisigio dedi. Libri δὲ κεκαρμένος. Elmsleius *ad κεκ.*, quod recepit Dind. Sed offendit *ad* in media sententia sic positum. Cf. Thesm. 838. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Av. 806. σκάφιον ἀποτετιλμένην. Eccl. 724. κατωνάκην—ἀποτετιλμένης. Nub. 836. ἀπεκείρατ'.

μοιχὸν) Schol: μοιχὸς, εἶδος καὶ ὄνομα κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδῶδους. Melius Bothius: "imo μοιχὸν ridicule appellat τὸν κῆπον, quoniam ea tonsura utebantur mœchi. Hesych: κῆπος, εἶδος κουρᾶς παρὰ Πέρσαις, ἢ οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο ὡς ἐπίπαν ἐν μῆ μαχαίρα." Similiter κατωνάκην servile depilationis genus excogitavit noster Eccl. 724. Ceterum notandum in hujusmodi locutionibus articulum omitti solere ante nomina, quæ tonsuræ vel vulsuræ genus denotant; addi autem ante ea, quæ partem aliquam corporis, vel id quod tondetur, significant. Præter h. l. cf. Thesm. 138. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Av. 806. σὺ δὲ κοψίχῃ γε σκάφιον ἀποτετιλμένην. (Sed in Fr. 502. ἵνα μὴ καταγῆς τὸ σκάφιον πληγῆς ξύλας, τὸ σκάφιον *caput* significat.). Eccl. 724. κατωνάκην τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένης, quod exemplum in utramque partem est. Vesp. 1313. Σθενέλω τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῃ. Lys. 89. κομψότατα τὴν βληχῶ γε παρατετιλμένη. Pherecrates ap. Athen. p. 269. ἡβυλλιώσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμένα (male Reisig. καὶ ῥόδ' ἀποκεκαρμένα, quanquam usitatius fuisset singulari τὸ ῥόδον). Hermippus ap. Polluc. ix. 71. οἴμοι τί δράσω, σύμβολον κεκαρμένος (i.e. τὸ ἥμισυ, ut explicat gram-

ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων, 850
 ὁ ταχύς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
 ὅζων κακὸν τῶν μασχαλῶν,
 πατὸς Τραγασαίου
 οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παιύσων ὁ παμπόνηρος,
 Λυσίστρατος τ', ἐν ἀγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
 ὁ περιαιουργὸς τοῖς κακοῖς, 856

maticus, *half-shorn*, quasi id tonsuræ genus sit); Herodot. iv. 175. *λόφους κείρονται* (tondent caput ita ut in medio emineat crista) τὸ μὲν μέσον τῶν τριῶν ἀνιέντες ἀβρῆσαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροῖ. Unicum exemplum apud nostrum huic regulæ obstat Lys. 151. *δέλτα παρατετιλμένοι*, ubi tamen articuli omissio fortasse excusari potest. Adde Anacreont. ap. Athen. p. 533. *κόμην | πάγωνά τ' ἐκτετιλμένοι.*

μῆ μαχαίρα) *Novacula*. Cf. præter Hesych. l. l. Polluc. ii. 32. x. 140. Photium p. 269, 15. Sed *μάχαιραι κουρίδες* seu *μαχαιρίδες forfex*.

850. ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων Bentleius. Vulgo οὐδ' ὁ π. Ἀ. "Bentleii emendationem confirmant scholiastæ verba: *παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων οὐ γὰρ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν*. Hesychius: *περιπόνηρος Ἀρτέμων παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο.*" DIND. Scilicet proverbium erat ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, cujus originem sic explicat Chamælio Ponticus ap. Athen. p. 533, quod Artemone iste, dives subito ex pauperrimo factus, in lectica præ luxu circumferri solet: quod alia de causa factum, sed minus probabiliter, tradit scholiasta, nempe quia claudus esset. Ad id proverbium respiciens, levi mutatione *περιπόνηρος* pro *περιφόρητος* dixit comicus, ad mollitiem simul et improbitatem Cratini denotandam. De hoc Artemone et altero juniore, qui Periclis ætate vixit, Elmsleius allegat ad Plutarch. in Pericle p. 167 B.

851. ὁ ταχύς ἄγαν τ. μ.) His verbis negligentia ejus in poësi facienda perstringi videtur. Pro *ταχύς* Bentleius corripbat *παχύς*.

852. ὅζων κακὸν τῶν μασχαλῶν) Cf. Eccl. 524. *τῆς κεφαλῆς ὅζω μύρου*. Pl. 1020. *ὅζω τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύ με*. Pherocrates Athen. p. 159. *ἦν γὰρ τράγη τις, τοῦ στόματος ὅζει κακόν*.

853. πατὸς Τραγασαίου) Ludit in vocibus *τράγος hircus*, et *Τράγασαι*, quod est nomen proprium urbis. Vide ad 808. Vult autem eum *τραγομάσχαλον* dicere, quæ vox occurrit in Pac. 813. BERG.

855. Χολαργέων) Qui demus tribus Acamantidis fuit. Lysistratus notatur ut *σκόπητος* etiam Vesp. 787. 1308. Fr. 1.

856. ὁ περιαιουργὸς τοῖς κακοῖς) Schol: ὁ κακοῖς *βεβαμμένος*. *Sceleribus quasi purgatus tinctus*. Comicus incertus ap. Plutarch. p. 527. *στρώμας ἀλουργούς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς*. Plato 429 D. *ἀλουργά (ἔρια)*. In Equit. 967. *ἀλουργὸς κατάπαστος*. Cuius facile in mentem venient

ρίγων τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἐκάστου.

BOI. Ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς, 860
κατάθου τὸ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἴσμηνία
ἡμές δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐλείται πάρα,

Esaisē prophetæ verba i. 18. καὶ ἐὰν ᾄσων αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικῶν,
ὡς χιόνα λευκανῶ. ἐὰν δὲ ᾄσων ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ.

πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας) Eccl. 808. χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Si-
militer τριάκονθ' ἡμέρας pro mense dixit Plato Men. 91 D. Thuc. v. 47.
Unde etiam σπονδαὶ τριακονθήμεροι.

860. Ἴττω Ἡρακλῆς) De hac Thebanorum jurandi formula v.
Valcken. ad Eurip. Phœn. 1671. BRUNCK. Crasis non multo
minus dura ἐγὼ εἶσομαι legitur Vesp. 1224. ubi tamen corrigendum,
nī fallor, τάχ' εἶσομαι (cf. Ach. 332. Nub. 1144. Lys. 1114. Av. 53.
Platon. Gorg. 450 C. Euth. 9 E. Charm. 154 A).

τὰν τύλαν) Exponunt vulgo *callum humeri*, τοῦ δμου τὸ τετυλωμένον
dicitur, ut explicat schol. Pollux vii. 133. τύλη δ' ἐκαλεῖτο ἢ ἐπὶ τοῖς τρα-
χήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γυνομένη τριβή. Teleclides ap. schol.:
τραχήλου τύλαν. Hic per hypallagen ponitur pro τὸν ἔμρον. Cf. 954.

861. Ἴσμηνία) Ἴσμηνηχος vocatur ὑποκοριστικῶς v. 954. Quod non
ideo hoc loco reposuerim. In Theocrit. vii. idem modo Ἀμύντας v. 2,
modo Ἀμύντιχος dicitur v. 132. Θωνώνιχος nomen proprium legitur
Theocrit. xiv. 3. Τυνδάριχος nomen Sicyonium Baton. ap. Athen. p.
662. Πτόλιχος Ægineticum Pausan. 6, 9, 1. Κορυγαῖον 6, 3, 5.
Ἀθανιχος in Inscr. Bœot. Leak. i. Εγχειριχα femininum xxiii. Μυριχος
(i.e. Μοίριχος) xxxvii. Σαμιχος xxxviii. Ἀβιριχος in Inscr. Clark. p.
163. Ολυμπιχιος (Ολυμπιχος?) in Inscr. Orchom. Curt. viii. Denique
addi possunt formæ Æolicæ πύρριχος pro πυρρὸς Theocrit. iv. 20.
ὄσσιχος pro ὄσος vi. 55. et voc. Bœoticum ὄρταλιχος. Ejusdem ter-
minationis cum Ἴσμηνίας est nomen Epidauricum Ἀμφίας Thuc. iv.
119. Πουθίας in Inscr. Orchom. Curt. viii.

862. Θείβαθεν) Pro Θήβηθεν, ut infra 911. Θειβειος pro Θηβαῖος ter
legitur in Inscript. Orchomenia ap. Bœckh. 1583. Similia sunt νεὶ
pro νῆ 935. ἀδικειμένος pro ἡδικημένος 914. μεῖς pro μῆν Hesiod. Op.
555. Pind. Nem. v. 82. χοραγεῖσαντες Inscr. Orchom. vi. ἀνεθεικαν v.
μειως πρωτῶ i. οπει Corcyr. Decret. ἐποίησε ποεῖτας αὐλείτας Inscr.
Bœot. i. ποεῖτας αὐλείτας χαριτεῖσια in Inscr. Orch. l. Περιγενεῖς Εἰρωδάς
Inscr. Bœot. iv. ἐπιδεδῆ (ἐπειδῆ) ap. Clark. p. 154. πλειθος μεῖ Inscr.
Orch. Ros. i. εὐγενεῖς ἀγενεῖς formas Bœoticas tradit Arcadius 93, 21.
αὐλείται) Legebatur αὐληται. Vid. not. præcedent.

ἡμές) Malim θμμες Æolice. Nam ἡμές Doricum est. V. Apollon.
de Pro. 119 B. Ob eandem causam ἄμμιν pro ἄμῖν reposuerim v. 903.

τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρῶκτὸν κυνός.

- ΔΙΚ. Παῦ' ἐς κόρακας. Οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν ;
 πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι 865
 ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι ;
 ΒΟΙ. Νεὶ τὸν Ἴολαον, ἐπιχαρίττως γ', ὃ ξένε:

863. ὀστίνοις) Pro ὀστέϊνοις, ut videtur. Herodot. iv. 2. φυσητῆρες ὀστέϊνοι. Plato Tim. 73 E. σφαίραν ὀστέϊνην. 74 A. τῆς ὀστέϊνης φύσεως. 75 E. κεφαλὴν ὀστέϊνην. 73 E. στέγασμα ὀστέϊνον. Similiter ὀστρίων —σωμάτων Phil. 21 C. Schol: λείπει τὸ αὐλοῖς. ὀστίνοις δὲ ἔφη, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν εὐαφείων ὀστῶν κατασκευάζον τοὺς αὐλοῦς. De hoc tibiaram genere laudant, præter schol., Hesych. v. κάκτος. Plutarch. Mor. p. 150. 1104. Athen. p. 182 E.

τὸν πρῶκτὸν κυνός) Alludit ad proverbium illud de lippis ἐς κυνός πυγῆν ὄραν, ut monet scholiasta, qui confert. Eccl. 255. τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λουδορῆ; B. τοῦτω μὲν εἶπον (γ' ἂν εἶποιμ' ?) ἐς κυνός πυγῆν ὄραν. Ridicule hoc loco Bœotus tibiaines jubet inflatis tibiis canere τὸν πρῶκτὸν κυνός, tanquam si cantilenæ illud nomen sit, ut in Thesm. 1175. σὺ δ', ὁ Τερηδὸν, ἐπαναφύσα Περσικόν, i.e. tibiis cane saltationem Persicam. Hoc autem dicit, vel quod cæci essent isti tibiaines (unde patet cur ducem eum e Bœotia proficiscentem secuti essent), vel quod inflandi labore (Pac. 954. φυσῶντι καὶ πονομένῳ) distentis genis cæci esse viderentur. Illud probabilius. Sed fallitur Berglerus, qui de tibiis utricularibus caninis cogitat.

φυσῆτε) Plane Bœoticum foret φυσῆτε. Φύσα pro φύσα legitur in Corinnæ Fr. ap. Apollon. de Pronom. p. 325. λεγουρὰν ibid. πονκτεύει p. 355. ἐνούμηνεν p. 358. οὔμες (ὕμεις) p. 379. ασουλαν in Inscr. Bœot. Leak i. τιουχαν iii. καρουξ, Κουσυκνος, Μουρινας, Πουθεο iv. Διανουσιω v. σουν (σὺν) Inscr. Clark.

864. παῦ' ἐς κόρακας) Eadem verba Av. 889. Similiter ἔρρ' ἐς κόρακας Pac. 500. Pl. 604. βάλλ' ἐς κόρακας Th. 1079. Pl. 782. ἀπόφερ' ἐς κόρακας Pac. 1221. et simpliciter ἐς κόρακας Pac. 19. 117. Pl. 394. Unde verbum σκορακίζειν contumeliose tractare Plutarch. Artax. 27.

866. Χαιριδῆς) Chæridis pulli, i.e. discipuli. De Chæride, tibiaine pessimo, cf. supra 16. Pac. 951. Av. 858. Nomen comice fictum Χαιριδεὺς, ut ἀηδουιδεὺς, πελαργιδεὺς, περιστεριδεὺς, χελιδουιδεὺς, χηνιδεὺς, γαλιδεὺς, ἀλωπεκιδεὺς, λυκιδεὺς, et quæ sunt similia.

βομβαύλιοι) Pro βομβύλιοι dictum, quasi βομβοῦντες αὐλοῖς. Cf. Thesm. 1176. τί τὸ βόμβο τοῦτο; ubi de tibiæ cantu agitur. Est autem βομβύλιος apis genus (Angl. *bumble-bee*), sic dictum παρὰ τὸ βομβεῖν. v. Vesp. 107. Theocr. v. 29. σφάξ βομβεῖων τέττιγος ἐναντίον.

867. νεὶ Brunck. Vulgo νή. Sic θείβαθεν pro θήβηθεν v. 862. Iolaus heros magnis honoribus apud Bœotos colebatur.

Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου
 τᾶνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκειξαν χαμαί.
 Ἄλλ' αἶ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω, 870
 τῶν ὀρταλίχων, ἧ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ἐπιχαρίττω γ' R. ἐπιχαρίτως γ' A.B.C.Γ. ἐπιχαρίτως ἄν γ' Ald. ἐπιχαρίττως γ' Elmsleius, recepit Dindorf. Est autem pro ἐπιχαρίστος, ut ἴττω pro ἴστω v. 860. Redde igitur: *Gratum sane mihi facis, hospes, qui in malam rem eos abire iubeas*. Paulo aliter scholiasta: *κεχαρισμένως καὶ κέχαριτωμένως ἡμῖν ἀπιδουτ' ἄν*. Sed quum dura ista interpretatio videatur, neque adverbii ea forma probabilis sit, reponendum mihi videtur ἐπιχαρίττη γ'. Scilicet Bœotus Dicæopolidem gratum sibi facere dicit, quod tibicines istos, qui merces suas flando corrupissent, a foribus arceat et in malam rem abire iubeat (v. 864. 865). Quo facto merces suas venditurus exponit et Dicæopolidi commendat. Verbum ἐπιχαρίττομαι in ejusdem sermone legitur infra v. 884. Sic κατασκευαστήη pro κατασκευάζει legitur in Inscr. Bœot. Clark. iv. p. 169. Conferri etiam potest ὁ πῖττομαι (ὀπλιττομαι Ahrens. i. 176), quod Bœotice dictum pro οὐ πείθομαι ex Ecclesiastis nostri laudat Photius p. 342, 8., memoriæ lapsu, nam in ista fabula Bœoticum nihil est.

868. Θείβαθι) Pro Θείβαθε. V. 862, 911. Cf. οἰκαδης pro οἰκαδε supra. ἐξόπισθέ μου) Malim ἐξόπισθ' ἐμοῦς, Bœotice.

869. τᾶνθεια) Pro τᾶνθεα. Sic Δημοκλείος pro Δημοκλέους, Ιεροκλείος pro Ἱεροκλέους, Ἀμνοκλείος pro Ἀμεινοκλέους, Χαλκιδεῖα pro Χαλκιδεά, Ηολεῖα pro Αλολέα in Inscr. Bœot. ii. Leak. Χηρωνεῖα pro Χαῖρωνεῖα, Φωκεῖ pro Φωκεί. Inscr. Orchom. Clark. Contra ε̄ sæpe omittebant. Sic Ἀμνοκλείος supra, ἰσοτελιαν ἀσφαλιαν Inscr. Bœot. i. ἰρανας iii. Ἀργίος iv. διπνον xxvii. ἐπιδει (ἐπειδή) Inscr. ap. Clark. p. 154. Adde πῖττομαι pro πείθομαι Bœotice dictum, ap. Photium p. 342, 8. Ceterum cf. Theocrit. v. 56. γλάχων' ἀνθεῦσαν.

ἀπέκειξαν) *Decusserunt*. Hesychius: ἀπέκειξαν (sic) ἀποπεσεῖν φυσᾶντες ἐποίησαν. Quod recepit Elmsleius. Est autem compositum e verbo κίχειν vel potius κίκειν prima producta (unde fort. κίκυς ἄκικυς κικύω, omnia ab eadem radice κίω deducta). Simonides corrupte ap. Chærobosc. Bekk. p. 1185. ἐπικίκοι δρομέσι. Simmias Rhodius in Ono: τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἐρμᾶς ἔκιξε κάρυξ φύλ' ἐς βροτῶν.

869. χαμαί) χαμοῦς A. Lectio non spernenda.

870. αἶ τι.) Legebatur εἶ τι. Cf. ad 897.

τῶν pro ἄν. Sic τοῖ pro οἱ Lys. 1302. τῆ 1306. τὼς pro ὡς supra 762. ἐγὼ) ἰὼ Elmsl. Imo ἰὼν scribendum. Vide infra 898. 899.

871. ὀρταλίχων) Generaliter hic de avibus dictum, ut τετραπτερυλλίδες

ΔΙΚ. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

Τί φέρεις; ΒΟ. Ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς
ἀπλῶς,

ὀρίγανον, γλαχῶ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοῖως, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, 875
τροχίλως, κολύμβως. ΔΙ. Ὡσπερὲι χειμῶν ἄρα
ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

ΒΟΙ. Καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγῶς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πικτίδας, κ κ κ

de quadrupedibus. Quamquam scholiasta monet *mullos gallinaceos* apud Boeotos ὀρνιθίους dictos, ut et Strattis ap. Athen. p. 622. Quo sensu certe legitur vocabulum ap. Theocrit. xiii. 12.

872. κολλικοφάγε) κολλίξ, ut docet schol., εἶδος ἄρου περιφεροῦς erat. Hipponax Athen. p. 304. καὶ κρήθων κόλλικα, δούλιον χόρτον. Ehippury p. 112. κόλλικα φαγῶν κρήθωνος ἄρων.

874. γλαχῶ) Atticum est βληχῶ, ut Lys. 89. Pac. 712. κυκεῶν—βληχωνίαν.

875. Cf. Pac. 1003. κακ Βοιωτῶν ἔγε φέροντας ἰδεῖν | χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους | καὶ Κοπάδων ἐλθεῖν σπυρίδας.

ἀτταγᾶς) *Attagineae*. Ab Aristotele H. Anim. x. 49. recensetur cum gallina gallinacea, perdice, phasiano &c. inter aves κοπιστικᾶς. In Avib. 761. ἀτταγᾶς ποικίλος dicitur. Videtur esse, quam nostrates dicunt *grouse*. Cibum ejus delicatiorem fuisse constat ex Fr. 379. ἀτταγᾶς ἥδιστον ἔψευ ἐν ἐπινοκίους κρέας. Phoenicides Athen p. 652. κοῦδὲν ἦν τούτων ἄλλως | πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων. De reliquis formis hujus nominis, ut de accentu, vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 117. 118.

φαλαρίδας) *Phalaris fulicā atra* est, sic dicta a stella *alba* in capite. Cf. Av. 565. πυροῦς ὀρνιθὶ φαληρίδι θέει. ubi schol.: ὄρνεον λιμναῖον εὐπρεπές.

876. κολύμβως) *Mergus*. Angl. *divers*. Hesych: κολυμβοὶ αἱ κολυμβάδες (scrib. κολυμβίδες), τὰ ὄρνεα, ἢ ζωῖφια ἐν κολυμβήθραις. In Av. 304. κολυμβίς eadem avis dicitur.

χειμῶν—ἐλήλυθας) Alexis Athen. p. 338. νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασιν | τούτοις Φάλλος προσέγευε χειμῶν τρίτος | ἐπὶν γὰρ ἐκκεφίας καταγίσας τύχη | ἐς τὴν ἀγορὰν, τοῦψον πριάμενος οἴχεται | ἅπαν τὸ ληφθέν. Idem p. 340. ἵνα Καλλιμέδοντ' εἰς τοῦψον, εἰ φιλεῖς ἐμέ, | παύσης καταγίζοντα.

877. ὀρνιθίας) *Venti* nomen ex occasione fictum. Sic *καυκίας καὶ σνοκοφαντίας* Eq. 437.

879. σκάλοπας) De talpis Boeoticis videndus Plinius H. N. viii. 58.

- ικτίδας, ἐνύδριας, ἐγγέλιος Κωπαΐδας. 880
 ΔΙΚ. Ὡς τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
 δὸς μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις, τὰς ἐγγέλεις.
 ΒΟΙ. Πρεσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορῶν,
 ἔκβαθι τυῖδε κήπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

πικτίδας A.C.R.G. πικτίδας Ald. De hoc animale altum apud grammaticos est silentium. ELM. Aut corrupta est hæc vox, aut excidit vera; nam πικτίδας ικτίδας conjunctim posuisse comicum nequaquam est probabile. Dedit fort. ικτίδας, | κάστορας, ἐνύδριας. Hi duo junguntur Herodot. iv. 109. Et fortasse πικτίς (sic, a πήγνυμι) Bœoticum fuerit pro κάστωρ. Suspiceris etiam hic latere γ. δικτύας (animal ignotum) aut ὑστρίχας, quorum utrumque memorat Herodot. iv. 192. Denique φάσσας ex hoc catalogo excidiase potest propter simileνάσσας v. 175. V. Pacis l. l.

880. ἐνύδριας Elmsl. recepit Dind. ἐνύδριος vulgo. ἐνύδριος legitur Herodot. ii. 72. iv. 109. Latine *lutra* dicitur hoc animal, Angl. *otter*. ἐγγέλιος) Legebatur ἐγγέλεις. V. schol. ad 889. Ἀττικῶς ἐγγέλων Βοιωτοὶ ἐγγέλειν. Idem docent Philemon p. 46. et Grammat. in Mingarelli Codd. Nann. p. 492. ἐγγέλειας minus recte suadebat Dind.

882. εἰ φέρεις) Malim ἄς φέρεις. Sic Lys. 834. Ἴδ' ὀρθὴν ἤπερ ἔρχεται ἰδὸν. Nam dicitur potius fuisset comicus, ἔπερ φέρεις.

883. Ἄσχυλος Ὀπλων κρίσει ap. schol. δέσποια πεντήκοντα Νηρήδων χοροῦ [κορῶν?]. ELM.

πρέσβειρα) *Maxima* natu. Bœotus anguillam maximam e corbe eximit, commendaturus eam Diceæopolidi. In Lys. 86. πρέσβειρα Βοιωτία est *femina primaria Bœotia*. Vox Bœotica fuisse videtur.

Κωπάδων κορῶν) Eubulus Athen. p. 300. παρθένου Βοιωτίας | Κωπάδος. Similiter Φαληρικὴ κόρη vocatur apud in Eubuli loco Athen. p. 108. τροχίλατος κόρη patina Xenarch. p. 63. Δήμητρος κόρη farina Eubul. l. l. ἀγνή παρθένος Διοῦς κόρη eadem Antiphan. Athen. p. 449. Δήμητρος παῖς placenta Archestrat. p. 137. Magni autem æstimabantur anguillæ lacûs Copaidis. V. Pac. l. l. καὶ Κωπάδων ἐλθεῖν σκυρίδας. Lys. 36. 702. infra 962. Fr. 333. Strattis Athen. p. 327. καὶ Κωπάδων ἀπαλῶν τεμάχη | στρογγυλοπλεύρων. V. et ipsum Athen. p. 297 D.

884. τῷδε (τῶνδε A) κήπιχαρίττα τῷ ξένῳ dictum pro καὶ τῷδ' ἐπιχαρίττα τῷ ξένῳ, rariore collocatione verborum, ut in Nub. 745. κἄτα τὴν γνώμην πάλιν | κινήσον αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον. Pac. 417. ξύλλαθε | ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον. et apud Æschylum From. 51. ἐγνωκαρτοῖσδε κοῦδὲν ἀντεπεῖν ἔχω. DIND. Mihi quidem nulla in his locis transpositio videtur, neque hujusmodi particulæ καὶ collocationis exemplum sincerum apud veteres comicos Atticos reperiri posse

ΔΙΚ. Ὡ φιλάττη σὺ καὶ πάλαι ποθουμένη, 885
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῶδικοῖς χοροῖς,

credo: quæ et Meinekii sententia est Fr. Com. iv. p. 436. Nam h. l. τῶδε æque bene ad verbum *ἔκβασι* atque ad *ἐπιχαρίττα* referri posset. Cf. Nub. 269. ἔλθετε δῆρ'—τῶδε εἰς ἐπίδειξιν, ubi τῶδε et ad ἔλθετε et ad εἰς ἐπίδειξιν referendum est. Sed pro τῶδε aliud reponendum. V. not. seq. In Nub. 745. pro τὴν γνώμην legendum cum Reiskio et Hermannō τῇ γνώμῃ. In Pac. 417. corrigi posset cum Meinekio l. l. τῆρδε τε *ἐνέλευσον*, sed nil mutandum. Scilicet *ἐνλαβεῖν* hic non simpliciter valet *adjuvare*, quæ est usitata quidem verbi et metaphorica significatio, sed proprio sensu *simul et una prehendere* (Anglice, *to join in laying hold of*). Itaque sensus erit: *alacriter nobiscum hanc* (i. e. deam Facem, dictum pro fune quo illa extrahitur) *una prehends et extrahs*. Denique in *Æschyli* loco aut τοῖσδε ἢ οὐδὲν, aut cum Blomfieldio *καὶ τοῖσδ' οὐδὲν*, scribendum.

τῶδε libri. In quo vix dubitari potest quin lateat forma Bœotica pro ἔδε *huc*: ut supra dixerat Megarensis, *ἐς τὸν σάκκον ἔδ' ἐσβαίνετε* v. 745. Qualis ea fuerit non omnino liquet, sed formam *Æolicam* τῶδε reposui, quæ legitur in Sapphūs Od in Vener. v. 5. ἀλλὰ τῶδ' (τῶδ' Dionys. Hal. τῶδ' Hephæst. p. 79. et Priscian.) *ἔνθ, αἶ ποτα κἀτέρωτα*. Idem (τῶδε) suaserat Kœnius ad Greg. Cor. p. 396. et postea Meinek. ad Theocrit. i. 12. Eandem formam pro τῶδε reposuerim etiam infra v. 903. Corrupte Hesychius: *Τῶδ, ἔδε Κρήτες. Τῶδα, ἐνταῦθα. Αἰολεῖς*. Forma Dorica videtur fuisse τῶδε (ut εἰ pro ἦ Sophron. Fr. cxvii. πεί pro πῆ Fr. xxxvi. *ὄπει* pro *ὄπη* Decret. Corcyr. Rose p. 210), restituenda Theocrito i. 12. (ubi τῶδε, ut hic, K. τῶδε alius). ii. 101. v. 30. 32. 67. 118. viii. 40. xxviii. 5. In quibus locis variant plerumque libri inter τῶδε τῶδε et τῶδε. Ceterum nescio annon præstat hic scribi τῶδε: *Æolicum* enim est pro ἔδε, ut δάμν pro δῆμν, præfixo τ ut in τῶδε pro οἶδε. V. ad 895 infra. v autem sic positum pro οἰ aut φ pronuntiatum esse vi constat vel ex *Æolico* *ῥῖκος* (i. e. *οἶκος*), unde Lat: *vicus*, Angl: *wick*; et *ῥῖνος* (*οἶνος*), unde Lat: *vinum*, Angl: *wine*. Simile adverbium πῶ vel πῶι pro ποῖ restituendum videtur Sophron. Fr. 91. *πῶς εἰς μυχὸν καταδύη; κῆπιχαρίττα*) *κῆπιχαρίττα* R. *κῆπιχαρίττω* Δ. Auctor Etymologici M. p. 367, 19. *ἐπιχαρίττα*: ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου Βοιωτικῶς, παρὰ Ἄριστοφάνει. Præstat, opinor, *κῆπιχαρίττεν*, ut *ἐπαινεύντες* Alcæus Fr. xliii. βέλεις xliii. 12. *μαρτυρεύντας* xliii. *ὄρχεῦντο* Sappho Fr. lxxxi. *καθίζεν* Theocrit. xv. 3. *ἀφίκεν* xi. 42. *βιάζεν* xv. 76. *ποτερχέυ* Ep. xxi. 2. Vel etiam *κῆπιχαρίττω*. Nam mutatio ου in α *Æolicæ* dialecto non convenit: mendosum enim videtur ἐμά pro ἐμοῦ v. 910. Ceterum de verbo Bœotico *ἐπιχαρίττομαι* cf. ad 867.

886. ποθεινὴ—τρυγῶδικοῖς χοροῖς) Schol: *ἔσιτοῦντο γὰρ οἱ χορευταὶ*

φίλη δὲ Μορύχῳ. Δμῶες, ἐξενέγκατε
 τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
 Σκέφασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἔγγελυν,
 ἤκουσαν ἕκτῳ μάλιστα ἔτει ποθουμένην 890
 προσείπατ' αὐτήν, ὦ τέκν'· ἀνθρακας δ' ἐγὼ
 ὑμῖν παρέξω τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
 Ἄλλ' εἴσφερ' αὐτήν μηδὲ γὰρ θανάων ποτε
 σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης.

δημοσίᾳ. Cf. Pac. 556 & ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα. Sed Ran. 84. ποθεινὸς τοῖς φίλοις, *regretted by his friends*.

887. Μορύχῳ) Præter nostrum Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. audiendus de eo Plato comicus εἰρωνευόμενος apud schol. ad Nub. 109. & θείε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφες, | καὶ Γλαυκῆτης ἡ ψῆττα, καὶ Λευγόρας, | οἱ (ἦτε τερπνὸν [τερπνῶς?]) οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. ELM.

888. τὴν ἐσχάραν) *Foculum portabilem*. Cf. Vesp. 938. Av. 1232. Fr. 112. Plato comicus ap. Poll. x. 101. ἐκκομίσει μοι | τις (scrib. ἐκκομίζετω τις aut ἐκκόμζέ μοι, παῖ. v. Pl. 1194. Vesp. 819) θυμολόπων ἔδε μεστήν ἐσχάραν.

τὴν ῥιπίδα) Flabellum. Cf. 669. ἐρεθιζόμενος (φέψαλος) οὐρία ῥιπίδι. Eubulus Athen. p. 108. ῥιπίς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας, | θερμῆ παροξύνουσα τήγανον (vulg. τηγάνου) πνοῆ.

889. ἀρίστην) κρατίστην Athen. p. 299. Eustath. p. 1240, 19. DIND.

890. ἕκτῳ—ἔτει) Sextus enim hic belli annus agebatur. Cf. 266.

892. τῆς ξένης) Similiter Lys. 701. τοῖσι παισὶ τὴν ἑταῖραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων | παῖδα χρηστὴν κάγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγγελυν.

893. μηδὲ γὰρ θανάων ποτε) Parodia versuum Euripidis Alcest. 374. μηδὲ γὰρ θανάων ποτε | σοῦ χωρὶς εἶην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

894. ἐντετευτλανωμένης) Schol: ἀπὸ τοῦ μετὰ τεύτλων ἐψηθείσης μετὰ τεύτλων γὰρ ἦσθιον τὰς ἐγγέλεις. Cf. Pac. 1019. δλόμαν δλόμαν, ἀποχηρωθεῖς | τὰς ἐν τεύτλοις λοχενομένας. Pherecrates Athen. p. 268. τεύτλοισι τ' ἐγγέλια συγκεκαλυμμένα. Eubulus Athen. p. 300. νύμφα ἀπειρογάμος τεύτλῳ περὶ σώμα καλυπτὰ | λευκόχρως παρέρχεται ἔγγελυς. Idem ibid. αἴ τε λιμνοσώματοι (scrib. λεισώμ.) | Βοιώται παρήσαν ἐγγέλεις θεαί | τεύτλ' ἀμπεχόμεναι. Idem p. 301. ἀγαπῶν τε κἀν ἐψητὸν ἐν τεύτλοις ἔνα | διὰ δωδεκάτης ἐψόμενον ἡμέρας ἴση. Forma altera τευτλίον occurrit Ran. 942. τευτλίοισι λευκοῖς. Fr. 110. Alexid. Athen. p. 621. Euphron. p. 503. &c. "Betæ tres species feruntur, τεύτλον μέλα beta *vilgaris*

- BOI. Ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πᾶ γενήσεται ; 895
 ΔΙΚ. Ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί.
 Ἄλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.
 BOI. Ἰώνγα ταῦτα πάντα. ΔΙ. Φέρε, πόσου λέγεις ;
 ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκείσ' ἄξεις ; BO. Ἰώνγ',

λευκὸν κύκλον, et ἄγριον seu λειμώνιον *pratensis*. V. Dioscorid. ii. 49. iv. 16. Plin. H. N. xix. 8." Thiersch. ad Ran. l. l. De prima specie agitur hoc loco. Ceterum nescio annon melius scriberetur ἐντετευλιωμένης a τευτλίς, quæ forma memoratur Athen. p. 371 A. vel potius ἐντετευλιωμένης a τευτλίον. Non enim video quomodo deduci possit verbum τευτλανῶ a τεῦτλον. Similia composita apud nostrum sunt ἐγκεκορδυλημένος Nub. 10. ἐγκεκοισυρωμένη 48.

895. Ἐμοὶ) Ἐμὸν scribendum, quod Bœoticum esse pro ἐμοὶ diserte tradit Apollonius de Pron. p. 364. Ἄεoles οἱ et φ in v mutasse notum est. Sic υκίας (οἰκίας) Leak. i. τὴς ἀλλυς προξενυς (τοῖς ἄλλοις πρ.) ibid. τὴς πολεμαρχυς v. θυνάρχω (θουάρχου) Orchom. Clark. v. iv. p. 152. λυπον (λοιπόν) ibid. τὴ δαμν (τῆ δήμε) Leak. i. τὴδε (οἶδε) iv. Βοιωτὺς (Βοιωτοῖς) v. Μυριχὺς (i.e. Μοίριχος) xxxvii. τὴς θιυς (τοῖς θεοῖς) in titul. Cop. Ulrichs. p. 203. Simile videtur τῖδε (pronuntiatum τῖδε) pro ἔδε. V. ad 884.

πᾶ) παῖ A. B. R. Pro πᾶς, ut supra 875. Lys. 171. Sed quum in h. l. postuletur non tam πᾶς, quam πόθεν, nescio annon scribi debeat πᾶ, quod pro πόθεν dixisse Dorienses, ut τούτῳ pro τούτῳθεν, αὐτῶ pro αὐτόθεν, testis est Apollonius de Pronom. Bekk. Anecd. p. 623. qui laudat Sophronis fragmenta, πᾶ τὴς ὄνον ἀνασείτῃ ; τούτῳ θάμεθα. αὐτῶ ὄρης, Φύσκα. Hinc corrigenda Hesychii glossa, τούτο : ἐντεῦθεν. Δάκωνες. Scribendum τούτῳ.

γενήσεται) Malim ex indole dialecti Bœoticæ γενείσεται. V. ad 862.

896. ἀγορᾶς τέλος) *Fori vectigal*, quod τοῖς ἀγορανόμοις pendebatur.

898. Ἰώνγα libri. Ἰώνγα Brunck. Ἰώνγα Dind. ex præcepto Apollonii de Pronom. p. 324. Bekk. apud quem Ἰώνγα legitur in Corinnæ Bœotiae fragmento.

899. ἄξεις ἰών ; B. δ τι vulgò. ἄξεις. B. ἰὼ δ τι B. Δ. Quam lectionem memoratam etiam ab scholiasta, merito recepit Dind., ἰὼ in ἰών mutato. Recte, nisi quod scribendum erat ἰώνγ' δ τι ἔστ'. Nam in hujusmodi responsis dici solet non ἐγὼ, sed ἔγωγε. Cf. modo Eq. 33. ἔτεδὸν ἡγεί γὰρ θεοῖς ; B. ἔγωγε &c. 172. Nub. 826. 1409. Eccl. 60. 91. 805. 815. Pl. 374. &c. Et sic ἰώνγα respondet Bœotus v. præced. Particulam γε sæpissime transposuerunt librarii.

- ὁ τι ἔστ' Ἀθάνας, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή. 900
 ΔΙΚ. Ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς
 ἢ κέραμον. ΒΟ. Ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ'
 ἐκεῖ.
 ἀλλ' ὁ τι παρ' ἀμῖν μή'στι, τᾶδε δ' αὖ πολὺν.
 ΔΙΚ. Ἐγῶδα τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε
 ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος. ΒΟ. Νεὶ τὼ θιῶ,

900. ἔστ') ἐντ' ex Δ. Dind. Quod illatum videtur ex v. 902. ἔστιν enim legitur in ejusdem sermone v. 873. ὅτι v. 903. De ἐντὶ pro ἐστὶ dixi ad 738 (Append.). Ceterum ante Ἀθάνας subaudiendum ἐν ex sequenti ἐν Βοιωτοῖσιν. Sic Eq. 567. περὶ μάχαισιν ἐν τε ναυφάρκῃ στρατῷ. 610. μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ.

Ἀθάνας) Ἀθήνας R. Ἀθάνας lemma scholii. Ἀθάνας' probabiliter Elmsleius, quem offendeat praepositionis ἐν omisso, probante Ahrens. ii. 525. Ἀθήνης Blomfield (Mus. Crit. ii. 584) Bœotice pro Ἀθήνας dictum. Sic κη pro καὶ, δεδοχθῆ pro δεδόχθαι, Inscr. Bœot. i. Leak. Δαμνητος pro Δημῆντος iv. χηρε pro χαίρε xxvii. διακατης Orchom. Ros. i. της χαριτεσσι v. πῆδα (παῖδα) et φίλης ἀγκάλης Corinna ap. Apollon. Dysc. p. 396. Denique παλῆος ἀρχῆος Ἀχῆος formæ Bœoticæ memorantur in Etym. M. p. 32, 6.

901. ἀφύας—Φαληρικὰς) Av. 70. ἀφύας Φαληρικὰς. Fr. 422. μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τὰδ' ἀφύδια. Eubulus ap. Athen. p. 108. ὁμοῦ δὲ τευθῆς καὶ Φαληρικῆ κόρη. Matro ap. Athen. p. 135. ἡ δὲ Φαληρικῆ ἦλθ' ἀφύῃ, Τρίτωνος ἐταίρη. Macho p. 244. Φαληρικῆς ἀφύης—διασεσαγμένους.

902. ἔντ') Προεῖσι. Cf. Thuc. v. 77. Theocrit. iv. 52. v. 109. xi. 45. &c.

903. ἀμῖν) Malim formam Æolicam ἀμμιν. V. ad 862.

904. ἐγῶδα τοίνυν συκοφάντην Elmsleius. Distinguebatur ἐγῶδα τοίνυν συκοφάντην. Conf. Vesp. 1181, 1205. DIND.

905. νεὶ τὼ θιῶ) Legebatur νεὶ τὼ θιῶ, quod purum Laconicum est. V. Pac. 214. Lys. 81. 90. 142. 983 &c. Sic μῖσιδδε Lys. 94. ἄλογη 105. ἔλαοιμι 118. Ἀσναίων 170. Ἀσανῶν 980. μυσίξαι 981. ὀρσά 995. σιγῆν 1004. μυσίδδεν 1076. σέλει 1080. ἐλσὼν et σέτω 1081. Ἀσναίως 1244. 1250. ἦρσει 1257. σηροκτόνε 1262. παρσένε 1263. 1272. Ἀσανῶν 1300. ἀγασῶς 1301. Vide plura ap. Ahrens. ii. 66—70. Sed nusquam traditur Bœotus θ in σ mutasse. Contra θιῶς pro θεῶς Bœoticum memorat Apollonius p. 395. θιῶς (sic) Creticum Hesychius s. v. Et θιῶς sæpe legitur in monumentis Bœoticis, ut in Leak. iii. Δωροθω i. Θιοδωρος ii. Θιογειτιδας Curt. viii. Θιοκουθειος ibid. τως θως tit. Cop. Ulrichs. p. 203. Similis mutationis ε in ι exempla sunt ιωσας pro εἰούσης Leak. i. ii. Σωκρατιος et Κλιωνος iii. etia Inscr. Clark. Quare

λάβοιμι μέντ' ἄν κέρδος ἀγαθὸν καὶ πολὺ,
ἄπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ὀδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙ. Μικκός γα μάκος οὔτος. ΔΙ. Ἄλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚ. Ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί; ΒΟ. Τῶδ' ἐμὰ 910
Θεΐβαθεν, ἴττω Δεύς. ΝΙ. Ἐγὼ τοίνυν ὀδὶ

θιὰ non cunctanter recepi, ducentibus eo etiam libris. Dorienses autem, præter Lacones, θεὸς dicebant. Sic τοὶ θεοὶ in Megarensis sermone supra 759.

ἢ τὸ σιῶ) I.e. ἢ τὸ θεῶ. Jurat autem per Amphionem et Zethum, ut Thebanus. Cum Lacon aliquis aut Lacæna jurat καὶ τὸ σιῶ, ut in Pac. 214. Lys. 86., intelligit Castorem et Pollucem. Atticæ feminæ si jurent μὰ τὸ θεῶ, ut in Eccl. 155., intelligunt Cererem et Proserpinam. BERG.

906. μέντ' ἄν) Non placet ἄν in Bœoti sermone. Scribendum suspicabar, λάβοιμι μέντοι κέρδος ἀγαθὸν καὶ πολὺ. Et κα verbo postpositum legitur Epicharm. Fr. 94. v. 16. ἄτερον εἴη κ' αὐτὸ δῆπου τοῦ παρεξεστακτός. Sic enim locum corrigo. Fr. 146. εὐσεβὴς νόφ πεφυκὸς οὐ πάθοις κ' οὐδὲν κακόν &c. Et fortasse Fr. 118. Sed nil temere mutandum; nam ex vulgari lingua μέντ' ἄν adscisci potuerit.

909. ἄλλ' ἅπαν κακόν) Sed merum malum est. Joco inexpectato dictum, nam contrarium expectabas ἅπαν ἀγαθόν. Cf. Theocrit. xv. 20. πάντα πόκος ἔλαβ' ἔχθεις, ἅπαν ῥύπον. 148. χῶνῆρ ἄξος ἅπαν. Av. 430. πυκρότατον κίναδος, | σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ἄλον.

Μικκός) Dorice et Æolice pro μικρός, ut ap. Theocritum persæpe.

910. τῶδ' ἐμὰ) Hujus hominis mea. Cui proximo versu regerit sycophanta, ἐγὼ τοίνυν ὀδὶ. Unde pronomen personale hic requiri putavit Brunckius, qui τῶδ' ἐμοῦς corrigebat. Sic ἦδ' ἐγὼ Lys. 94, ut monuit Elmsleius, qui addit: "Nullus dubito quin sub ἐμὰ lateat Dorica forma (Bœotica?) genitivi ἐμοῦ, tam in h. v. quam in 775. Donec vero res ad liquidum perducta sit, nolim receptam scripturam cum Brunckio mutare. Magnum corruptelæ locum dederunt pronominum formæ Doricæ." Mihi quidem nulla mutatione opus videtur. In utroque loco ἐμὰ possessivum est, non personale. Cf. Nub. 1202. ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν. Supra 93. τὸν τε σὸν τοῦ πρόσθεως. Hom. Il. γ. 180. δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνόπιδος. o. 39. νεώτερον λέχος αὐτῶν. Soph. Œd. C. 344. τὰμὰ δυστήνου κακά. Cicer. Planc. 10, 26. nomen meum absentis, meas præsentis preces.

911. ἴττω Δεύς) Ut supra ἴττω Ἡρακλῆς v. 860.

φαίνω πολέμα ταυταγί. BO. Τί δαι παθὼν
 ὄρναπετίοισι πόλεμον ἦρω καὶ μάχαν ;
 NIK. Καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε. BO. Τί ἀδικειμένος ;

Δεὸς R. et lemma scholii. Scribebatur Ζεὺς. Δεὸς formam Bœoticam annotarunt Herodianus *περὶ μὲν λέξ.* p. 6, 17. Choeroboscus in Bekk. Anecd. p. 1194. Etym. M. p. 402, 2. grammaticus codicis Harleiani apud Kidd. ad Dawesii Miscell. p. 145. ἴττω Δεὸς pro ἴττω Ζεὺς restituendum Platoni Phædon. p. 62 a. et epist. 7. p. 345 a. Attice ἴστω Ζεὺς apud Sophoclem et Euripidem. DIND. Quod recepi. Δεύξιππος legitur in Inscr. Orchom. Curtii viii. δυγὸς δαυδὸς pro ζυγὸς ζαυδὸς formæ Doricæ memorantur ap. Etym. M. p. 316, 56. δάλον δατέν (δατήν ?) δάγκλον pro ζήλον ζητέν ζάγκλον Hesych. Adde Δάν pro Ζήν Bœoticum, et Δάγκλη pro Ζάγκλη in numis. Quæ formæ etiam Æolensibus in usu fuisse videntur.

ἐγὼ τοῖνον ὀδ!) Emphatice hæc proferenda, quia dixerat alter τῶδ' ἐμά. Cf. Lys. 94. ἦδ' ἐγώ. Pl. 868. ἐμὲ τουτονί.

912. φαίνω πολέμα) Cf. supra 819. 820.

ταυταγί. B. τί δαι Elmsl. recepit Dind. Libri ταῦτα. τί δαι κακόν.

913. ὄρναπετίοισι πόλεμον ἦρα) Plato comicus ap. Priscian. xviii. p. 211. ὁς πρῶτα μὲν κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

ἦρω) ἦρα A. Quod receperunt Elmsl. Dind. Et profecto terminationem a pro ω (contractum ex ασο αο) apud Dorienses obtinuisse satis notum est. Sic ἐπάφα pro ἐπήφα recte legitur Theocrit. iv. 38, addicentibus libris plurimis et optimis. Cui ἐπάφα etiam, quanquam ex pejoribus libris, restituendum v. 6, et fortasse ἐράσσα i. 78, ut monuit Ahrens. ii. 198, qui ἐπρία contulit Doricum pro ἐπρία traditum ap. Cramer. Anecd. iii. 241, 11. Sed quum hic loquatur non Doriensis, sed Bœotus, cui conveniat potius Æolicum ἦραο, vulgatum retinui. Mireris tamen comicum non dedisse potius ἄρω ; ut ἀνάσεν Theocrit. ii. 23. ἀφθη 25. ἀψαο xxvii. 47. quanquam ἦρασε legitur ap. eund. xxvii. 1. ἦρσει (pro ἀρσει vel potius ἀρση) Lys. 1257. Suspicio scripturam ἦρα (in A) deberi librarii oscitantiae, qui correctionem marginalem a non ad finem sed ad initium vocis ἦρω pertinere minus intelligeret.

914. ἀδικειμένος pro ἠδικημένος Bœotice dictum statuunt grammatici : quod si verum est, eodem jure pro αἰληται v. 862. et γενήσεται v. 895. scribendum erit αἰλειται et γενείσεται. Aliquanto numerosius esset ἀδικειμένος prima brevi, pro ἀδικούμενος, si modo constaret eam participii formam in hujusmodi verbis a Bœotis usurpatum esse. ELM. ἀδικημένος R. ἀδικούμενος Δ. DIND. Coniicias etiam ἀδικέυμενος ; sed nil mutandum. Supra Θείβαθεν Bœoticum est pro Θήβηθεν, vel pro νή. Ceterum de numeris hujus versus v. ad 800.

- ΝΙΚ. Ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιστώτων χάριν. 915
Ἐκ τῶν πολεμίων γ' εἰσάγεις θρυαλλίδας.
ΔΙΚ. Ἐπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδα ;
ΝΙΚ. Αὐτὴ γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
ΔΙΚ. Νεώριον θρυαλλίς ; οἴμοι, τίμη τρόπῳ ;
ΝΙΚ. Ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος 920

915. τῶν περιστώτων χάριν) Oratores irridere videtur. Demosth. p. 293, 23. ἔστι δὲ ταῦτα πάντα μοι, τὰ πολλὰ, πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταί, καὶ τοὺς περιστηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκρωμένους, ἐπεὶ πρὸς γε τοῦτον τὸν κατὰπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. DOBRÆUS.

916. θρυαλλίδας libri. θρυαλλίδα ex Suida Dindorfius, sine causa.

917. δῆτα διὰ θρυαλλίδα (θρυαλλίδας libri) dedi. δῆτα καὶ θρυαλλίδα Elmsl. recepit Dind. Sed ex præcedentibus patet non tam de ellychnio, quam de ipso Bœoto propter importata ellychnia, deferendo nunc agi. Primum quidem merces Bœoti ut illicitas delaturum se minatus erat sycophanta (φαίνω πολέμια ταυταί); deinde ipsum Bœotum præterea (καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε), quod ellychnia ad navale incendendum importasset. Unde rogat Dicæopolis indignanabundus: *εἰπάμνη οὐ ἐλλυχνίμην* (si quis importaverit) *defers*?

918. ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον) Alciphro i. Ep. 32. a Kustero laudatus: ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπερηκυῖαν, ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. Mitchell addit Demosth. 271, 6. ὅς ἐπαγγειλάμενος τῷ Φιλίππῳ τὰ νεώρια ἐμπρήσει τὰ ὑμέτερα εἰς τὴν πόλιν ἦλθεν. Dein. 102, 16. ὡς ἐπιβουλευομένων τῶν νεωρίων.

919. Malim deleta, Nicarchi persona: νεώριον θρυαλλίς; οἴμοι, τίμη τρόπῳ; Superius v. 590. οἴμοι in οἶμαι mutarunt librarii. Οἴμοι hic indignantis est, ut in Eq. 183. Οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαντὸν οὐ φῆς ἄξιον; ELM. Cujus emendationem merito recepit Dindorf. Libri, Δι. νεώριον θρυαλλίς; Νι. οἶμαι. Δι. τίμη τρόπῳ;

920. τίφην) τίφην de animalculo quodam accipit scholiasta, quem secuti sunt interpretes ante Elmsleium, qui monuit τίφην frumenti genus esse in palustribus locis frequens, qualis est Bœotia. Huc usque recte, cetera minus recte interpretatus. Scilicet periculum erat ne ellychnium accensum τίφης culmo fistuloso infixum per cloacam in navale immitteret Bœotus, servato vento secundo vehementiori, quo incendium naves facilius corripere. Conferri apte possunt quæ de Delii expugnatione a Bœotis anno sequenti facta narrat Thucydides iv. 100. Elmsleii sententiam posteriorem, qui τίφην de naviculæ quodam genere accipit, miror probasse Dindorfium; erat enim τὸ νεώριον, ut recte docet scholiasta, ὁ τόπος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἡμῶν ἂν ἐλκυσθῶσιν. Patet igitur ineptam esse de navicula cogitationem.

ἄψας ἂν εἰσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
 δι' ὑδρορρόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν
 κείπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
 σελαγοῖντ' ἂν. ΔΙ. Αἰ νῆς; ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
 σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος; 925
 ΝΙΚ. Μαρτύρομαι. ΔΙ. Ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·

922. δι' ὑδρορρόας) Schol: ὑδρορρόα καλεῖται τὸ μέρος τῆς στεφανίδος (the eaves of a house), δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. Cf. Vesp. 126. ubi similiter explicat schol: οἱ κοῖλοι τόποι, δι' ἃν χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετῶν. Sed in hoc loco, ut et infra 1186, acceperim potius de cloaca privata (Angl: ditch or drain). Cf. Polyb. 4, 57, 8. διανύσας ταῖς ἀνοδίαις τοὺς κρημνοὺς βάττον τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐμπειρίαν, καὶ διαδὺς διὰ τινος ὑδρορροῆς, ἔτι κοιμωμένους κατέλαβε τοὺς ἐπὶ τοῦ πυλῶνος.

βορέαν) Ventum scilicet secundum, nam navale in septentrionali parte Piræi situm erat.

923. λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ) Theam. 242. πρὶν ἀντιλαβεῖσθαι τοῦ γε πρακτοῦ τὴν φλόγα.

924. σελαγοῖντ' ἂν. Δι. αἰ νῆς;) Legebatur σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς, auctore Piersono ad Mœxin p. 266., qui εὐθύς ex scholiasta correxit. Verba hujus sunt: εἴαν εἴρηται, φησὶ, μόνον, εὐθύς καλοῦται (καλοῦντ' ἂν?). et mox, σελαγοῖντ' ἂν: αἰ ναῦς δηλονότι. Sed medela ista per ignem et ferrum non opus erat; neque mirum est, quod in interpretatione loci εὐθύς de suo addiderit scholiasta; cujus verba nostræ scripturæ seque conveniunt.

αἰ νῆς Γ. αἰ νῆες R. αἰ νῆες vulgo. Emendationem nostram fere occupaverat Fritzsch. ad Theam. p. 611. ubi scribendum monet: σελαγοῖντ' ἂν. Δι. αἰ νῆς, & κάκιστ' ἀπολούμενε, | σελαγοῖντ' ἂν &c; Sed signum interrogationis post αἰ νῆς aptius convenit indignationi senis. Ceterum quod ad crasin νῆς pro νῆες, ut exemplum alterum non novi, ita de ea nihil dubito. ἦρωες pro ἡρωες dixit noster Fr. 283, V. Phrynich. p. 158. Lob. ἅπαξ βιασθεῖς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ ἦρωες εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον. Simile etiam est δῆ pro δῆ Ran. 265. (δῆ R. V. δῆ A. δεῖ vulgo) ubi alia exempla attulit Dind. Addi denique possunt ναυκὸς νοστιῶν θᾶσθαι ἂν, quæ apud nostrum contracta leguntur.

926. μαρτύρομαι) *Anestor*. Hoc dicit, ab irato sene verberatus. Cf. Pac. 1119, & παῖε παῖε τὸν Βάκιν. B. μαρτύρομαι. Av. 1031. μαρτύρομαι. Av. 1031. μαρτύρομαι τυπτόμενος ἂν ἐπίσκοπος. Alibi ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, ut Nub. 1297. Vesp. 1436. Ran. 528. Pl. 932.

Ξυλλάμβαν'—στόμα) Hæc ad chorum, credo, Diceopolis.

- δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσω φέρων.
[ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῆ φορούμενος.]
- XOP. Ἐνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ Στρ.
ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολὴν 930
οὕτως ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατὰξῃ.
- ΔΙΚ. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεὶ
τοὶ καὶ ψοφεὶ λάλον τι καὶ
πυρορραγῆς
καλλῶς θεοῖσιν ἐχθρόν.
- XOP. Τί χρήσεται ποτ' αὐτῷ; 935
- ΔΙΚ. Πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατῆρ κακῶν, τριπτῆρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνού-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
- XOP. Πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ- Ἄντ. 940

927. ἐνδήσω φέρων Dind. Libri ἐνδήσας φέρω. Cf. 950.

Qui post φέρω in libris sequitur versus, repetitus etiam ab Suida in φορυτὸς, ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῆ φορούμενος, eum delendum esse vidit Bothius. Confictus enim est ex v. 905. et 932. DIND.

932. ἐπεὶ τοὶ καὶ) *Quandoquidem*. Ran. 509. ἐπεὶ τοὶ καὶ κρέα | ἀνέβραττεν. Pac. 628. ἐπεὶ τοὶ καὶ κορώνων γέ μου | ἐξέκοψαν.

933. πυρορραγῆς) Angl: *cracked*. Schol: πυρορραγῆ κέραμα καλεῖται δσα ἐν τῷ πυρὶ βήγγυται εἰς τὸ ὀπτᾶσθαι (βήγγυται ἐν τῷ ὀπτ. Suidas iii. 245). ὁ δὲ κέραμος πυρορραγῆς γενόμενος σαθρὸν ἦχει. Cratinus ap. Suid. l. l. ἴσως πυρορραγῆς κακῶς τ' ὀπτημένον.

937. Schol. τριπτῆρ δικῶν δέον εἰπεῖν ἀλῶν. Legendum ἐλαῶν ex Polluce vii. 151. Ὁ δὲ κρατῆρ εἰς δν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, τριπτῆρ. Similia habet x. 130. ELM.

938. λυχνούχος) *Laterna*, i. q. φανός. Cf. fragm. 114. καὶ διαστλ-βονθ' ὀρώμεν | ὥσπερ ἐν κωνῷ λυχνούχῳ | πάντα τῆς ἐξωμίδος. Ceterum similia lusus est in verbo φαίνειν supra 826.

939. τὰ πράγματ') Pro τὰ φάρμακ', ut monuit Elmsleius.

940. πεποιθοίη) Similia sunt ἐκπεφειγούην Soph. Œd. Tyr. 840. προεληλυθοίης Xenoph. Pæd. 2, 4. 17. Nullus dubito quin hanc

- γείφ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' αἰεὶ ψοφοῦντι ;
ΔΙΚ. Ἴσχυρόν ἐστιν, ὠγάβ', ὦστ'
οὐκ ἂν καταγείῃ ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρᾳ κρέματο.
ΧΟΡ. Ἦδη καλῶς ἔχει σοι.
ΒΟΙ. Μέλλω γὰ τοι θερίδδεν.
ΧΟΡ. Ἄλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, του-

945

formam semper usurpaverint Attici. Cratinus apud Athen. p. 305. Τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκίη τέθου τινὸς ἀνδρός. Similes versus habet Pherecrates apud Athen. p. 685. ELM.

944. καταγείῃ) Producta antepenultima. Vesp. 1428. κατέαγη τῆς κεφαλῆς. Fr. 502. ἵνα μὴ καταγῆς τὸ σκάφιον πληγείς ξύλῳ. Aoristum activum est supra 932. κατάξῃ. Vesp. 1436. κατέαξ' ἐχίνον. Eupolis Fr. Inc. 30. οὐ γὰρ κατάξῃ τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα. Perfectum medium Ach. 1180. Theam. 403. κατέαγε. Plut. 545. κατεαγότος.

946. κατωκάρᾳ) Schol: οὕτως ἴφ' ἐν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Contra, ut videtur, Photius p. 151, 4. κάτω κάρᾳ: κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα. Quem secutus κάτω κάρᾳ edidit Dind. et hic et Pac. 153. Cf. Pindar. Fr. 134. οἱ μὲν κατωκάρᾳ δεσμοῖσι δίδονται.

*Ἦδη—σοι) Haec ad Dicæopolin chorus. Sensus est: *Jam bene tibi colligatus est sycophanta.* Schol: ἦδη καλῶς ἐδεσμεύθη.

947. θερίδδεν Brunck. Libri θερίδδεν. Sensus est: *tempus nunc est ut merces meas colligam.* Intelligit sycophantam Atticum; nam merces, quas secum portaverat e Bœotia, vendiderat omnes Dicæopolidi pro hoc sycophanta. V. 897—907. In v. 930: ἡ ἐμπολὴ ejus sycophanta dicitur. Facete autem verbo θερίδδεν de mercimonio suo utitur Bœotus, tanquam si faustum illud et quæstuosum evasurum sit. Nam verbum θερίζειν *metere* in bonam partem plerumque usurpatur, ut in Pl. 515. καρπὸν Διῶν θερίσασθαι. Ceterum γὰ pro γέ dedi.

948. Quod post βέλτιστε in libris sequitur συνθέριξε merito delevit Elmsleius, probante Dindorfio. Μοχ τουτουῖ pro καὶ τοῦτον Dobræus. Quod recepi; nam inutile est καλ. V. ad 947.

949. πρόσβαλλ' ex R. Γ. Dind. Idem receperunt Elmsl. Both. Vulgo πρόσβαλλ'. Tum pro ἔπον dedi ἔπον. Verba πρόσβαλλε—φέρων redde: *take and turn him to what use you please.*

τοὺ λαβῶν πρόσβαλλ' ὅποι
 βούλει φέρων, 950
 πρὸς πάντα συκοφάντην.

ΔΙΚ. Μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.

Αἴρου λαβῶν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.

ΒΟΙ Ὑπόκνυτε τὰν τύλαν ἰὼν, Ἴσμήνιχε.

ΔΙΚ. Χάπῳ μάλ' οἴσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος. 955

Πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές, ἀλλ' ὅμως

κᾶν τοῦτο κερδάνης ἄγων τὸ φορτίον,

εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὐνεκα.

ΘΕΡ. ΛΑ. Δικαιοπόλι. ΔΙ. Τί ἔστι; τί με βωστρεῖς;

ΘΕΡ. Ὅτι;

951. πρὸς πάντα συκοφάντην) Præter expectationem illatum voc. συκοφάντην; nam dicturus videbatur δειῶν, εἴφυή vel aliquid simile. Cf. Ran. 968. σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δειῶς ἐς τὰ πάντα.

953. τὸν κέραμον) Sic facete dicit sycophantam, quod ille tanquam vas fictile ἐν φορτιῷ colligatus portandus esset. Cf. 905.

954. ἰὼν, Ἴσμήνιχε R. quod receperunt Elmsl. Dind. Both. Vulgo δ' Ἴσμήνιχε. Longe aliter legitur hic versus in B.Δ: Ἰθὶ δὴ, ὑπόκνυτε τὰν τύλαν, Ἴσμήνιχε. Languet certe ἰὼν. Tentabam: ὑπόκνυτε τῷδε τὰν τύλαν, Ἴσμήνιχε. Istud τῷδε quum propter simile excidisset, librarii metri fulciendi causa alii aliud videntur interpolasse. Aut locum mutaverit librarius, qui nesciret primam in τύλη et τύλος corripi. V. Theocrit. xvi. 32. ὥσει τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.

ὑπόκνυτε τὰν τύλαν) Procopius a Berglero comparatus Ep. 55. ἀλλ' ὑποκίπτειν δεῖ τὸν ἀρχεὶν καὶ ζυγὸν ἀνάγκης ὑπομένειν ἐκόντας. Ceterum διὰ μέσου esse hunc versum monet Elmsleius.

955—958. Dicæopolidi tribuit Elmsleius. Continuabantur Bœoto. κατοίσεις) Malim μάλ' οἴσεις, ut μάλα ad εὐλαβούμενος referatur. καταφέρειν pro φέρειν inauditum est. οἴσεις autem v. seq.

956. ἀλλ' ὅμως) Elmsleius confert Hec. 842. πιθὸν· παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι | τιμωρῶν· εἰ καὶ μηδὲν ἔστιν, ἀλλ' ὅμως.

959. τί ἔστι Elmsl. Legebatur τίς ἔστι. Idem fere error v. 701.

βωστρεῖς) Α βοῶν, ut ελαστρεῖν ab ἑλᾶν. Utrouque utitur Homerus, illo Od. μ. 124. hoc Il. σ. 543. Cf. Pac. 1146. Av. 274. Lys. 685.

ἐκέλευε Λάμαχος σε ταυτησι δραχμῆς 960
 εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κυχλῶν,
 τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπᾶδ' ἔγχελυν.

ΔΙΚ. Ὅ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν;

ΘΕΡ. Ὅ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
 πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. 965

ΔΙΚ. Οὐκ ἂν μὰ Δί', εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα·
 ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω·
 ἦν δ' ἀπολιγαίνη, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.

960. *ἐκέλευε*) Legebatur *ἐκέλευσε*. Cf. 962. 1051. 1073. Eq. 514. 1049. 1181. Eccl. 1137. *ἐκέλευε* pro *ἐκέλευσε* restituendum videtur etiam in Eq. 903. 1047. Pac. 693.

ταυτησι Dind. ex R. Legebatur *ταύτης τῆς*. Cf. ad 1049.

961. *τοὺς Χόας*) *Χόες* pars festi Dionysiacy erat, quod mense Antheaterione per triduum agebatur. Unde dictum *Ἀνθεστήρια*. Primus dies *Πιθοῖγια* dicebatur, secundus *Χόες*, tertius *Χύτροι*. Idem erat festum τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια et τὰ Λήναια dictum. Ran. 215. ἦν ἀμφὶ Νυσηῖον Διὸς Διώνυσον ἐν | Λίμναισιν ἀχῆσαμεν, | ἦνίχ' ὁ κραιπάλοκωμος | τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι | χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος. Cf. infra 1076.

963. *ὁποῖος* vulgo conjunctim. *ὁ ποῖος* divisim scholiorum ed. Aldina et Porsonus ad Phœn. 822. Noster superius v. 418. Τὰ ποῖα τρύχη; Nub. 1270. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; Timocles ap. Athen. p. 224. καὶ πρῶτα μέντοι παύσεται σοι Βριάρεως | ὀργιζόμενος. B. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; ELM. Eccl. 646. τὸ ποῖον;

964. Pac. 241. Ὅ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. BERG.

965. *Æschylus* Theb. 390. de Tydeo: *Τοιαῦτ' αὐτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους | στείλει, κρόνους χαίρωμ.* ELM. Cf. 1109.

966. *οὐκ ἂν κ.τ.λ.*) Nub. 108. *οὐκ ἂν μὰ τὸν Διώνυσον, εἰ δοίης γέ μοι | τοὺς φασιανούς.* Pl. 924. *οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι | τὸν Πλούτων αὐτόν.* Vesp. 297. *οὐκ ἂν μὰ Δί' εἰ κρέμισσθέ γ' ὑμεῖς.*

967. *ἐπὶ ταρίχη*) Bene scholiasta: *τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἦσθιον*. Sed corrigendum cum Reiskio *ἐπὶ ταρίχει*. *κραδαινέτω* autem præter expectationem dictum pro *φαγέτω*: quod animadvertit Dobræus. *θρίων ταρίχους* afferri sibi jubet Lamachus v. 1101. in pugnam exiturus. DIND. De locutione *φαγέτω ἐπὶ τινι* dixi ad 835.

968. *ἀπολιγαίνη*) Schol: *θορυβῆ, ἢ ὀξείως βοᾶ. παρὰ τὸ λεγέ.* Verbum simplex *λιγαίνω* legitur Hom. Il. λ. 684. *Æschyl.* Sept. 871. *Anacreont.* Od. xxxix. 2. *Μοχ τοὺς ἀγορανόμους* lora intellige, ut supra 824.

Ἐγὼ δ' ἔμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον
 εἴσειμι ὑπαὶ πτερύγων κιχλῶν καὶ κοψίχων. 970
 XOP. Εἶδες, ὦ, εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι τὸν φρόνιμον
 ἄνδρα, τὸν ὑπερσοφον, Στρ.
 οἱ ἔχεισπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
 ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει
 χλιαρὰ κατεσθίειν. 975
 Αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
 Οὐδέποτ' ἐγὼ Πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι,
 οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ᾔσεται 980
 ξυγκατακλινεῖς, ὅτι παροιρικὸς ἀνὴρ ἔφϋ,

970. ὑπαὶ πτερύγων) Scholiasta, εἴσειμι ὑπαὶ πτερύγων: ἀπὸ τοῦ μετὰ πτερύγων καὶ κιχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικὸς. μιμείται δὲ τὸ μέλος. Grammatici sententiæ nonnihil accedit auctoritatis ex Av. 1300. ἦδον δ' ὑπὸ φιλορηθίας πάντες μέλη, | ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπειρομένη, | ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ, | ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσήν. ELM. Cf. Av. 1426. ὑπὸ πτερύγων τι προσκαλεῖ σοφώτερον; ubi ad idem canticum haud dubie respexit comicus. Intro fert aves Dicæopolis et reliquas merces, quas a Bœoto emerat.

975. χλιαρὰ) *Terpida, cocia*. Antepenultima semper producitur in Atticis poetis. Cratinus ap. Athen. p. 315. *τέμαχος ὄρφῶ χλιαρόν*. p. 646. *χλιαρὸς ταγηνίας* Magnes. Athen. 646. *ταγηνίας ἦδη τεθέασαι χλιαροῖς*; Noster Fr. 421. *μετὰ κολλίβων χλιαρῶν*. Lys. 386. *χλιανεῖς*. Contra corripitur in Epicharm. ap. Athen. p. 479. Alcman. p. 416.

978. αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ) Xenoph. Hieron. 3, 5. *ἔσθη νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τὰγαθὰ τῷ φιλουμένῳ γίγνεσθαι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων*. DIND. Similiter fere Lucianus de Merced. cond. 3. *ἀτεχνῶς γὰρ ἔσπορα καὶ ἀήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι*.

979. πόλεμον) De bello tanquam de homine loquitur. Etiam in Pace 205. fingit personam Πόλεμου. BERG. Scribendum Πόλεμον, cui mox opponitur *Διαλλαγῆ* v. 989. Cf. Nub. 6. *ἀπόλοιο δῆτ', ἔ πόλεμε*.

980. τὸν Ἀρμόδιον) Scolion in Harmodium, qui Pisistratidarum tyrannidem destruxerat cum socio suo Aristogitone. Vid. Vesp. 1225. Antiphaniem apud Athen. p. 692. DIND. Cf. ad 1093.

981. παροιικός) Aut hic παροιικός legendum est, aut παροιιώτατος Vesp. 1300. Vulgatam utriusque loci scripturam agnoscit Suidas

ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας
 εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτρεπε, κἀξέχει,
 κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου,
 "πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν,"
 τὰς χάρακας ἦπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
 ἐξέχει θ' ἡμῶν βία τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
 * * * * ταί τ' ἐπὶ τὸ δαίπνον ἅμα καὶ μεγάλα
 δὴ φρονεῖ Ἄντ. 988

in ipsis vocibus. Vocem παροιμῶς usurpat Cicero Epist. ad Atticum x. 10. ELM. Unice verum videtur παροιμῶς, a παροιμῶς. Aliud est παροιμῶς, ut παροιμῶν ἔσμα est τὸ παρ' οἴφ' ἀδόμενον.

982. ἐπικωμάσας) *Comissabundus irrucens*. Plato Legg. xii. 950 A. εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμάζοντας πόλεις. Ceterum pro ἔχοντας nescio annon scribendum potius sit ἔχοντά μ'. Præcesserat ἐγὰ ν. 979. ἔμοι ν. 980. et mox sequitur προκαλουμένου.

983. κἀνέτρεπε Elmsl. Libri κἀνέτρεπε.

984. προκαλουμένου) Subaudiendum ἐμοῦ, ut monet schol. προσκαλουμένους A.B.Δ. προκαλουμένους Brunck. Quod ægre defendas.

985. τήνδε φιλοτησίαν) Sc. κύλικα. Lys. 203. κύλιξ φιλοτησία. "Dem. 380, 27. καὶ συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προδίδεν. Lucian. iii. 235. iv. 15. ix. 39. προπινόντων φιλοτησίας. Alciphro Ep. 55. τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβουμένης." MITCH.

986. τὰς χάρακας) *Ridiculas vitium*. Cf. Vesp. 1291. εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἢ χάραξ τὴν ἀμπελον. 1201. Pac. 1263.

987. ἐκ τῶν ἀμπέλων) Schol: ἔδει ἐκ τῶν πύλων (ἴμο ἀμφορέων) εἰπεῖν.

988. ταί τ') τὰι τ' R. τῶδ' A. τὰδ' B.C. τῶδ' Ald. τὰ δ' lemma scholii. Ante has literas indicavi lacunam. Exciderunt enim pedes cretici duo, ad metrum explendum non minus quam sensum necessarii. Nam debuit aliquid intercedere quo Dicæopolidis persona designaretur. ται autem terminatio verbi esse videtur. DIND. Schol: ἐπείγει, σπεύδει. πρὸς τὸ ἄνω ἀπέδωκε περὶ τοῦ Δικαιοπλίδος. τὰ γὰρ διὰ μέσου περὶ τοῦ πολέμου εἴρηται. ὁ δὲ λόγος, Δικαιοπόλις σπουδάσει περὶ τὸ δαίπνον. Unde pro τ' ἐπὶ scribendum videtur περὶ.

τοῦ βίου—δείγμα) *Victis lauti documentum*. Schol: οἶον τῆς παρ' αὐτῶ ἔνδον τρυφῆς σημεῖον καὶ ἀπόδειξις πρόκειται τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν ὀρνίθων πτερὰ, ἃ τιθέντων καὶ τυθέντων πρὸς εὐωχίαν προέβαλεν.

τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῦγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ
τῶν θυρῶν.

ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγῇ,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
Πῶς ἂν ἐμέ καὶ σέ τις Ἔρωσ ξυναγάγοι λαβὼν,
ὡσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων ;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικας με σύ ; 993
ἀλλὰ σε λαβὼν τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν

989—999. δ Κύπριδι—νουμηρίαις) Choro continuavit Elmsleius. Tribuebantur Dicæopolidi. Sed ille intro ingressus erat v. 970.

Διαλλαγή) Fortasse inducebatur muta persona Διαλλαγή, Pax, quod in Lys. 1114. factum videmus. ELM. Sic Εἰρήνη et Ὀσπέρα in Pac.

Κυπρίδι—ξύντροφε) Herodot. vii. 102. τῇ Ἑλλάδι πενήθει ἀεὶ σύντροφός ἐστι. Alibi cum genitivo jungitur. Eubulus ap. Athen. p. 108. τρηγῶν τε σύντροφα—μειρακάλλια.

990. Cf. Theocrit. x. 38. ἢ καλὰς ἔμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος αἰοῖδάς.

991. πῶς ἂν) Utinam, εὐκτικῶς. Cf. Eq. 16. Pac. 68. Thesm. 22. Soph. CEd. T. 765. Aj. 388. Phil. 794. Eur. Med. 96. 174. &c. In cujusmodi locis solennis est aoristi usus, non præsentis.

992. ὁ γεγραμμένος) In tabula depictus. Æschylus Eumen. 50. εἶδον ποτ' ἦδη Φινέως γεγραμμένας (Gorgonas) | δειπνον φερούσας, Dicæopolis ad notam quandam picturam digitorum intendit. BERG. Lys. 679. τὰς δ' Ἀμαζόντας σκόπει | ἄς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἰσπων &c.

994. τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν) Cf. Eq. 620. ὡς ἐγὼ μοι δοκῶ κἄν μακρὰν ὀδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι. Pac. 306. οὐ γὰρ ἴσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον. Av. 671. ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλεῖσθαι μοι δοκῶ (scribendum κἄν φιλεῖσθαι). Lys. 115. ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἄν ὡσπερ εἰ ψῆγταν δοκῶ | δοῦνθ' ἐμαντῆς παρατεμοῦσα θῆμιον. Antiphanes Athen. p. 60. ἐγὼ γὰρ εἰ τῶν ὑμετέρων φάγομί τι, | μύκτης ὁμοῦς ἂν φαγεῖν ἐμοὶ δοκῶ. Plato Pol. 336. D. καὶ μοι δοκῶ—ἀφῶνος ἂν γενέσθαι. Sæpe etiam post μοι δοκῶ sequitur futuri infinitivus, quando de consilio aut re certa agitur. Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιῶν μοι τὸν θυον ἐξάγειν (scrib. ἐξάξειν) δοκῶ. 250. τῷδ' μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν. Thesm. 508. ἦδη—μοι δοκῶ τέξειν. Ran. 1420. τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ. Eccl. 170. αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἐνεκά μοι λέξειν δοκῶ. Pl. 1186. τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα κατὸς μοι δοκῶ | χαίρειν ἕστας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν. Plato Thesm. 183 D. ἀλλὰ μοι δοκῶ—οὐ πείσεσθαι αὐτῷ. Ceterum in nostro loco melius forsan scriberetur, δοκῶ κἄν τρεῖς ἔτι προσβαλεῖν: nam particula

πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρὸν,
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων, 996
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄρχον, ὃ γέρων ὀδῖ,

γε minime necessaria videtur. Notanda etiam omissio pronominis μοι post δοκῶ, quod plerumque addi solet: unde conjicias scribendum δοκῶ μοι τριῖ ἂν προσβαλεῖν, omissio ἔτι. Sed altera praestat ratio.

τρια—προσβαλεῖν) *Tria addere vel applicare.* Ambigue haec dicta. Schol: εἰ καὶ γέροντά με δοκῶς ὄραν, ὁμοῦ λαβὼν σε, ἰσχίωσιν συγγεῖσθαι σοι τριῖ καὶ παλλάκας. Cf. Av. 1256. οὕτω γέρον ἂν στύομαι τριέμβολον, collato fragm. 301. Similiter ludit Cratinus ap. Athen. 29. οἴμ' ὡς ἀγαλὸν καὶ λευκὸν. ἄρ' ὀλοῖται τρία; quod item ambigue dicitur. Ut autem ludit hic comicus in duplici sensu verbi προσβαλεῖν, quod vel *applicare* vel *comprimere* significare potest, similiter etiam alibi jocosus est. Sic in Eq. 815. verbum προσέμαξε duplicem sententiam complectitur, ut significet vel proprie *insuper risuisti*, vel metaphorice *adjecit*. Ibid. 546. παραπέμφατε significare potest vel *prosequimini* vel *una cum illo mittite*. Denique ut hic Διαλλαγῆς Dicæopolis tanquam puellam venustam compellat, sic Ὀσώρας Trygaeus in Pac. 719. ὃ φιλιότη, δεῦρ' ἐλθέ καὶ δός μοι κύσσω. | ἄρ' ἂν βλαβῆται διὰ χρόνον τί σοι δοκῶ, | ὃ δέσποσθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀσώρας κατελάσας;

995. ἐλάσαι) Aelianus epistol. 4. ad Berglero comparatus: ἐγὼ γὰρ ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσας, εἶτα μοσχίδια συκίδων (συκίδων Dind.) παραφυτεύσας ἀγαλὰ καὶ ἐν κύκλῳ περὶ τὸ αὐτὸν κατέπηξα ἐλαίας. Qui v. 997 non legisse videtur. Nisi, quod suspicor, post καὶ excidit ἡμερίδος ὄρχον.

ὄρχον ἐλάσαι) “ Hom. Il. σ. 564. Od. η. 113. περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε | κασσιτέρου. Od. ζ. 9. ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει. Il. η. 449. ε. 349. τέφρον. Od. ξ. 11. σταιροῖς. Il. λ. 68. ἔρμος. Hesiod. Op. 441. αἰλακα. Pind. Pyth. iv. 406. αἰλακας. Herod. vii. 139. τειχέων κίβωνες ἦσαν ἐληλαμένοι.” Passov. s. v.

ὄρχον) *Osōras*, cum allusione ad v. ἔρκος. Schol: ὡς φιλογέροντος ἀλλαγῶν ὡς ἐπὶ συνοουσίας. Similis fere lusus est Av. 568. Lys. 409.

996. μοσχίδια) Schol: τὰ νέα βλαστήματα, καὶ ἡ ἀγαλὴ καὶ νέα λύγος μέσχος. Qui laudat Homer. Il. λ. 105. δίδω μέσχοισι λύγους.

συκίδων) Schol: οὕτως δὲ καλοῦνται αἱ νέα συκαί. Cf. fragm. 340. ex Polluc. vii. 152. qui interpretatur, φωνετήρια τῶν συκῶν. Formatur συκῆς a συκῆ, ut ἐλαῖς ἐλφε ab ἐλάα. Allusio videtur comica ad v. σίκων, quod in obcenis erat. Vid. ad Pac. 1349. Eccl. 708.

997. ἡμερίδος) *Vitis arbutivus* est juxta Schneiderum. Hom. Od. ε. 68. ἡμερῆς ἡβασῶσα. V. Theophrast. H. Pl. iii. 6.

997. ἔρχον) Brunckius. ἐλάδων A.B.C.R.Γ.Δ. et lemma scholii.

καὶ περὶ τὸ χωρίον ἄπαν ἐλᾶδας κύκλω,
ὥστ' ἀλείφεσθαι σ' ἀπ' αὐτῶν καμὲ ταῖς
νουμηνίαις.

KHP. Ἀκούετε λεφ' κατὰ τὰ πάτρια τοὺς Χόας 1000

ἄρχον Ald. Brunckii emendationem confirmare videtur Etym. M. p. 619, 33. οἰσχός (scr. ὄσχος) : κλήμα βότρυας φέρον ὀργῶντας καὶ γενναίους, καὶ ὄσχοφῶρια τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας, παρὰ Ἀριστοφάνει, ubi Aristophanis nomen non ad ὄσχοφῶρια, sed ad ὄσχος referendum puto. DIND. ὄσχον etiam Elmaleius. Sed ineptum hoc loco illud esse facile quis videat. Quis enim ἡμερίδος ὄσχον ἐλάσαι, ut supra ἀμπελίδος ἄρχον. Itaque ἄρχον recepi, securus de eo, quod idem vocabulum repetiverit noster, quum aptius non haberet. Nisi ἄλλον fortasse dedit, subaudito ἄρχον; quod facile in λάδον depravari potuerit. Scilicet τὰ τρία, quæ senex Διαλλαγῆ recuperatæ se applicaturum proficitur. sunt ἄρχοι tres, ἀμπελίδος, σνικίδων, et ἡμερίδος. Quæ omnia in sensum alium et nequam facile detorqueri possunt.

998. ἄπαν ἐλᾶδας κύκλω) Sic cum Bentleio scribendum merito iudicat Dindorfius in Annotat. Vulgo ἄπαν ἐλαῖδας ἐν κύκλω. Utrumque nostro usurpatur κύκλω et ἐν κύκλω. Notum autem est ἄπαν Atticis produci, nisi in dactylicis et anapaesticis, ubi Ionum more corripitur, ut in illo "τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίων." Et sic correptum legitur ἄπαν in tetrametro anapaestico Pl. 493. In senario contra Menandri ap. Athen. p. 146. ἄπαν ἐπιτεθέν. οἱ δὲ τὴν ὄσφον ἄκραν, producit. Recte de hac re præceperunt Grammaticus Bekkeri p. 416, 11. Meinekii ad Menandr. p. 51. Ahlwardt ad Pind. Ol. 2, 81. Spitzner Prosod. Græc. § 23. Fallitur igitur Hermannus, qui ἐλᾶδας ἄπαν ἐν κύκλω scribit; probante hodie, ut videtur, Dindorfio. ἐπὶ ἄπαν producta ultima legitur Æschyl. Pers. 42. παράπαν ultimam corripit, vel in senariis, ut in Pl. 961. Ceterum oleæ ejusmodi, quæ circa agrum in orbem disponerentur, περιστοιχοὶ et στοιχάδες vocabantur. V. Harpocrat. s. v. monente Kustero.

999. ταῖς νουμηνίαις) Quod tempus festivitatis erat. V. Vesp. 96. Idem ob eandem causam mercaturæ deditum. V. Eq. 43. Vesp. 171.

1000. ἀκούετε λεφ') Formula solennis præconum. Eadem verba Pac. 551. Av. 448. et in Susarionis fragm.

τοὺς χόας) Nugantur grammatici, qui discrimen statuunt inter χόας et χοᾶς. Χοεὺς, unde χοῦς contractum volunt, veteribus ignotum erat. Producentur accusativi χόα et χόας eodem jure quo βασιλέα et βασιλέας. Genitivus χοῦς, ut νεὺς, est apud nostrum in Pac. 537.

πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος ὅς δ' ἂν ἐκπῆ
πρώτιστος, ἄσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙΚ. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἤκούσατε ;
τί δρᾶτε ; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε ;
Ἄναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε 1005
τὰ λαγῶα ταχέως, τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

Theesm. 347. Dativum *χοῖ* habet Anaxandrides apud Athen. p. 131. Plurale *χῶες*, *κογγί*, usurpatur a Platone Theet. p. 127. Accentum accusativi singularis sæpius in hac fabula non monito lectore mutavi. ELM. In Thesmoph. 347. libri non *χοῖς* prebent, sed *χοῖς*, quod Pacis quoque v. 537. restitui. DIND. *χῶας* Plato Hipp. M. 288 D.

πίνειν) Præter expectationem intulit pro *ἄγειν*. Demosthenes p. 999, 9. *ἐνθάδε τοὺς χῶας ἄγων ἀπελείφθη καὶ τοῖς Διονυσίοις καταμείνας ἐχόρευεν*. DIND. Utrobique τοὺς *Χῶας* potius scribendum. V 961.

1001. ὑπὸ τῆς σάλπιγγος) Angl: *to the sound of the trumpet*. Cf. Herod. i. 17. *ἐστρατεύοντο ὑπὸ σαλπύγγων*. vii. 22. *ἔρυσσον ὑπὸ μαστίγων*. Thuc. v. 70. *Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων (χωροῦντες)*. Xenoph. Anab. iii. 4. *ἔβαλλον ἐσφενδόνων ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων*. Noster supra 970. *εἴσεμι' ἵπαι πτερίγων* &c. Cum dativo Lucianus v. 164. *ἵπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις*.

1002. Hesychius: Ἄσκὸν λήψεται ἄσκος νικητήριον ἐτίθετο, καὶ μετὰ σάλπιγγος ἔπινον νικητήριον στέφανον. Hæc mutila et corrupta sunt. Athenæus p. 437. *Τίμαιος δὲ φησιν, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος τῆ τῶν Χοῶν ἑορτῇ τῷ πρώτῳ ἐκπιόντι χῶα, ἄθλον ἔθηκε στέφανον χρυσοῦν, καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος*. Plura de hoc certamine habet Athenæus lectu non indigna. ELM.

ἄσκὸν Κτησιφῶντος) Præter expectationem pro *ἄσκων οἶνον*, quod præmium victoris in hoc ludo erat. Ctesipho iste, homo alibi ignotus, ventriosus (*προγάστωρ*) et obesus fuit; unde hic jocus. Cf. Antiphanes ap. Athen. 552. *τοῦτον οὖν | δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος | ἄσκων καλοῦσι πάντες οὔπιχώριοι*.

1005. *τρέπετε*) Horat. Sat. i. 5, 72. *Macros cum turdos versat in igne*. BERG.

1007. ἵν' ἀναπείρω vulgo consentiente Suida. Verbum *πείρω* rarissime ab Atticis poetis usurpatur. *Διαπείρας* habet Eurip. Phœn. 26. *ἐμπείρας* tragicus incertus Rhœs. 514. *ἀναπαρῶ* Macho apud Athenæum p. 349. qui inter Atticos minime est habendus. Doricum est *ἀμπεπαρμένον*, quod legitur superius v, 796. In hoc versu ἵνα πῆξω

- XOP. Ζηλώ σε τῆς εὐβουλίας, Στρ.
 μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
 ἄνθρωπε, τῆς παρούσης. 1010
- ΔΙΚ. Τί δῆτ', ἐπειδὴν τὰς κίχλας
 ὀπτωμένας ἴδητε ;
- XOP. Οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.
- ΔΙΚ. Τὸ πῦρ ἵποσκάλευε.
- XOP. Ἦκουσας ὡς μαγειρικῶς 1015
 κομφῶς τε καὶ δειπνητικῶς
 αὐτῷ διακονεῖται ;
- ΓΕΩ. Οἶμοι τάλας. ΔΙ. Ὡ Ἡράκλεις, τίς οὐτοσί ;
- ΓΕΩ. Ἀνὴρ κακοδαίμων. ΔΙ. Κατὰ σεαυτὸν νυν
 τρέπου.
- ΓΕΩ. Ὡ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσι σοὶ μόνη, 1020

laudat Pollux x. 95. unde Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium p. 303 fecit: ἰ' ἀναπήξω. Noster Eccl. 843. Λαγφ' ἀναπηγνύσσι. ELM. Homer II. β. 426. σπλάγχνα δ' ἄρ' ἄμπεραντες. Homericā amat noster.

1010. ἄνθρωπε) Legebatur ἄνθρωπε.

1011. τί δῆτ', ἐπειδὴν) Ita Nub. 154. Τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθιοιο Σωκράτους φρόντισμα ; 769. Ἐγωγε. φέρε, τί δῆτ' ἄν, εἰ ταύτην λαβὼν, et reliqua. Pac. 859. Τί δῆτ', ἐπειδὴν νυμφίον μ' ὄρατε λαμπρὸν ὄντα ; 863. Οἶμαι. τί δῆθ' θναὶ ξυγὼν τῶν τιθίων ἔχωμαι ; 916. Τί δῆτ', ἐπειδὴν ἐκπίης οἴνου νέου λεπαστήν ; Lys. 399. Τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθιοιο καὶ τὴν τοῦδ' ὕβριν ; ELM.

1014. Cf. Pac. 440. σκαλείοντ' ἄνθρακας. Av. 1580. πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.

1016. δειπνητικῶς) *Cenatorie*. Adverbium comice fictum, ut ἐριπολικῶς Ran. 1386. προμηθικῶς Av. 1510. κομφευρικῶς Eq. 18. παιδοτραφικῶς 492. τριβωνικῶς Vesp. 1133. Anthippus ap. Athen. p. 404. ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός. Similiter ἀριστητικός dixit Eupolis ap. Antiatticist. p. 79, 22. qui explicat, ἔθος ἔχων ἀριστῶν.

1017. αὐτῷ διακονεῖται) *Sibi ministret*, quæ vis est vocis mediæ. Soph. Phil. 287, κἀδει τι—μόνον | διακονεῖσθαι. ubi schol: ὑπηρετεῖσθαι ἑμαυτῷ. Plato Legg. 763 A. διακονοῦντές τε καὶ διακονούμενοι ἑαυτοῖς.

1019. Idem versus Nub. 1263. Schol: ἐν σεαυτῷ ἔχε τὴν κακοδαίμονίαν, μὴ ἐπιμίγνυσο ἡμῖν κακοδαίμωνῶν. Elmsleius confert Av. 12. οἶμοι. B. Σὺ μὲν, ὦ τᾶν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.

μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἄν πέντ' ἔτη.
 ΔΙΚ. Τί δ' ἔπαθες ; ΓΕ. Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὸ βόε.
 ΔΙΚ. Πόθεν ; ΓΕ. Ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.
 ΔΙΚ. Ὡ τρισκακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει ;
 ΓΕΩ. Καὶ ταῦτα μέντοι νῆ Δί ὥπερ μ' ἔτρεφέτην
 ἐν πᾶσι βολίτοις. ΔΙ. Εἶτα νυνὶ τοῦ δέει ;
 ΓΕΩ. Ἀπόλωλα τῶφθαλμῶ δακρῦων τὸ βόε.

1021. μέτρησον) Schol: ἀπὸ τοῦ δάνεισον. Qui laudat Hesiod. Op. 357. εὐ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γέιτονος, εὐ δ' ἀποδοῦναι. Theopompum comicum : ἡ μετάδος, ἡ μέτρησον, ἡ τιμὴν λαβέ.

1022. ἐπετρίβην) Interii. Cf. Pac. 246. Lys. 1090. &c. Aoristus pro perfecto, ut alibi. Sic ὡς ἀπωλόμεσθ supra 332. ἀπωλόμην Theam. 1025.

1023. πόθεν ;—Ἀπὸ Φυλῆς) Notanda est in hoc loco ictus duritas, qui in ultimam vocabuli πόθεν syllabam cadit, quum præsertim post eandem interpunctio fiat. Sic Plut. 838. καὶ κατεγέλων δ' εὐ οἶδ' ὅτι, B. κομιδῇ μὲν οὖν. Eccl. 1037. ποῖ τούτον ἔλακεις σύ ; B. τὸν ἑμαντήσ εἰσάγω. Engero quidem (Præf. ad Lys. p. xxvii.) vitiosi videntur hi tres versus ; cui non assentior. Similes sibi solutiones indulgebant comici, quamquam raro, in anapæstis. Vide quæ dixi supra ad 800. Cur non item in tribrachis et dactylis eadem licentia concedatur ? Exempla, in quibus nulla intervenit interpunctio, habes Nub. 817. οὐκ εὐ φρονεῖς μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον. Lys. 24. καὶ νῆ Δία παχύ. B. κἄτα πῶς οὐχ' ἤκομες ; Quos locos sanissimos temere tentarunt viri docti, Vesp. 767. ταῦθ' ἄπερ ἐκεῖ πράττεται. Lys. 102. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνήρ. &c. Nullam omnino in hac re offensionem habent vocabula dissyllaba. De trisyllabis dicam ad Nub. 884.

Φυλῆς) Phyle pagus Atticæ fuit, cujus incolæ Φυλάσιοι.

1024. λευκὸν ἀμπέχει) Scilicet is solitus vestium color apud Græcos, ut apud Romanos, fuit ; lugentium autem pullus, qualem nunc rusticum propter amissos boves decere facete innuit senex.

1026. ἐν πᾶσι βολίτοις) Apte reddit Mitchell : in all that oxen can furnish. Proverbium nempe erat ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, quod paullo mutatum, ut hic, legitur in Vesp. 707. ἐν πᾶσι λαγφοῖς. Pherecrates ap. Athen. 268. Πλοῦτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν πάντα συμπεφυρμένα, | ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα. Cf. Amphip. Athen. p. 99. Theopompus Hephæstion. p. 76, 4. Ad eandem locutionem proverbialem respexisse videtur D. Paulus in Ep. ad Galat. vi. 6. κοινωεῖτω δὲ ὁ καθηχόμενος τὸν λόγον τῷ καθηχούντι ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

- 'Αλλ' εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
 ὑπάλειψον εἰρήνη με τῶφθαλμῶ ταχύ.
- ΔΙΚ. 'Αλλ', ὦ πονήρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. 1030
- ΓΕΩ. Ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἦν πως κομίσωμαι τὸ βόε.
- ΔΙΚ. Οὐκ ἔστιν ἄλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
- ΓΕΩ. Σὺ δ' ἄλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἔνα
 εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
- ΔΙΚ. Οὐδ' ἂν στριβλικίγξ' ἄλλ' ἀπιὼν οἴμωξέ ποι.
- ΓΕΩ. Οἴμοι κακοδαίμων τοῖν γεωργοῖν βοιδίον.
- ΧΟΡ. Ἀνὴρ ἐνεύρηκέν τι ταῖς Ἀντ.
 σπονδαῖσιν ἠδὺν, κοῦκ ἔοι-

1028. Cf. Nub. 106. ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῶν ἀφίτων.

Δερκέτου) Ab nominativo Δέρκετος. Quod nomen militis est, in monumento Attico apud Boeckhium vol i. p. 295. DIND.

1030. οὐ — τυγχάνω) *Medicinam publice non facio*. Schol: ἐθεράπευον δὲ προῖκα οἱ δημόσιοι ἰατροί. Sensum loci idem bene explicat: οἶον, οὐκ ἐσπεισάμην κοινῇ, τουτέστι σὺν τῇ πόλει, ἰδίᾳ δὲ καὶ ἑμαντῶ μόνῳ. V. 130. Plato, ab Elmaleio laudatus, Gorg. p. 351. κἂν εἰ ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες. ubi paullo inferius τῷ δημοσιεύειν opponitur ἰδιωτεύειν, *medicinam privatim exercere*." Idem Polit. 259 A. εἴ τῷ τις τῶν δημοσιεύόντων ἰατρῶν ἱκανὸς ξυμβουλεύειν ἰδιωτεύων αὐτός. Xenoph. Mem. iv. 2, 5. τοῖς βουλομένοις παρὰ τῆς πόλεως ἰατρικὸν ἔργον λαβεῖν. Cf. ad Av. 584. Pl. 407. 408.

1031. κομίσωμαι) *Recuperare quaeam*. Cf. Av. 549. Thesm. 1166.

1032. τοὺς Πιττάλου) *Supple μαθητάς*. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat. BRÜNCK. Cf. ad. 1222 infra. Vesp. 1432.

1033. σὺ δ' ἄλλῳ) Sic supra 191. Lys. 904. Pac. 660. Nub. 1364. 1369. ELM.

1034. τὸν καλαμίσκον) *Culmum frumenti, quem in manu tenebat*.

1035. οὐδ' ἂν στριβ.) *Ne tantillum quidem*. Α στρίβος et λίκιγξ. Schol: ἀπὸ τοῦ οὐδὲ βανίδα. στρίβος δὲ καλεῖται ἡ λεπτή καὶ ὀξεία βοή. λίκιγξ δὲ ἡ ἐλαχίστη βοή τοῦ ὄρνειου. Cf. Vesp. 213. ὅσον στίλην.

πou ex R. Δ Dind. Legebatur ποι. Quod revocavi. Cf. ad 949.

1036. βοιδίον) *Elmsl. Scribebatur βοιδίον*.

1037. ἐνεύρηκεν) *Dobráeus. Libri ἀνεύρηκε*.

- κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
- ΔΙΚ. Κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι 1040
τὰς σηπίας στάβευε.
- ΧΟΡ. Ἦκουσας ὀρθιασμάτων ;
- ΔΙΚ. Ὅπτᾶτε τάγγέλεια.
- ΧΟΡ. Ἀποκτενεῖς λιμῶ με καὶ 1045
τοὺς γείτονας κνίσῃ τε καὶ
φωνῇ τοιαῦτα λάσκων.
- ΔΙΚ. Ὅπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε.
- ΠΑΡ. Δικαίόπολι, Δικαίόπολι. ΔΙ. Τίς οὔτοσί ;
- ΠΑΡ. Ἐπεμφέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα

1039. οὐδενὶ οὐδ' ἐνὶ Porsonus, ne ictus in ultimam syllabam vocis trisyllabæ cadat: quæ nimia fuit Porsoni subtilitas. Vide exempla ad Soph. CEd. T. 867. ab me allata. DIND.

1040. τῆς χορδῆς) Schol: χορδή καλεῖται τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβάτου.

1041. τὰς σηπίας στάβευε.) Eccl. 127. σηπιαῖς — ἰσταθενμεναι. Verbum σταθεύειν legitur et Lys. 376. σταθεντός Æschyl. Prom. 22.

1042. ὀρθιασμάτων) Verbum ὀρθιάζειν vociferari legitur Æschyl. Pers. 693. ἐφορθιάζειν Ch. 269. ἐπορθιάζειν Ag. 29. Pers. 1051.

1045. κνίσῃ ex γ. Dind. Vulgo κνίσση.

1046. λάσκων) Clamans. Vide Blomfield. ad Agamem. p. 238.

1047. ξανθίζετε) Schol: πυρρά τῇ ὀπτῆσει ποιεῖτε. Cf. infra 1106. Pherecrates Athen. p. 269. καὶ πλευρὰ δελφάκει ἐπεξανθισμένα. Philemon p. 288. v. 5. οὐ πεφαρμακευμένον | τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηρθισμένον. Scribendum ἐξανθισμένον: idem error librorum est Lys. 43. Epierates p. 655. οὐκ ἦλις, ἔνθα δελφάκων (fort. δελφάκει) ἐγὼ κρέα | κάλλιστ' ἄνωπα πυρρὸς ἀκμαῖς (ἀκμῆς B) ἠρθισμένα. Etiam hic scribendum, ni fallor, πυρρὸς ἀκμῆ ξανθισμένα. Aliud est illud τῶν διεξανθισμένων (στεφάνων) Eubuli ap Athen. p. 679. quod est a διεξανθίζειν.

1048. Π. Δικαίόπολι. Δ. τίς οὔτοσί; τίς οὔτοσί;) Sic libri. Parum apte illud τίς οὔτοσί repetit Dicæopolis, cujus non multum refert cognoscere quis advenerit. Recte Dobræus Π. Δικαίόπολι, Δικαίόπολι. Δ. τίς οὔτοσί; Sic v. 823. Δικαίόπολι, Δικαίόπολι, φωνάδδομαι. DIND.

1049. ταυτὶ κρέα) ταυτὶ τὰ κρέα A.B.Γ.Δ. DIND. Recte abest articulus. Ita sæpe solent Attici, quando δεκτικῶς loquuntur. Dixit noster ταυτασί λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς superius v. 130. τρία γέ ταυτὶ γέματα 187. τουτὶ πτίλον σοι 585. τήνδε μαζίσκην Eq. 1166. τουτὶ

- ἐκ τῶν γάμων. ΔΙ. Καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.
 ΠΑΡ. Ἐκέλευε δ' ἐγγέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
 ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
 ἐς τὸν ἀλάσαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
 ΔΙΚ. Ἀπόφερ' ἀπόφερε τὰ κρέα καὶ μὴ μοι δίδου,
 ὡς οὐκ ἂν ἐγγέαιμι χιλίων δραχμῶν. 1055
 Ἄλλ' αὐτῇ τίς ἐστίν; ΠΑΡ. Ἡ νυμφεύτρια
 δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνφ.
 ΔΙΚ. Φέρε δῆ, τί σὺ λέγεις; Ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
 τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖται μου σφόδρα,
 ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου. 1060
 Φέρε δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνφ,

τέμαχος 1177. τουτουὶ φαγεῖν εἰατήρος 1181. οὔτοι μύκτες Vesp. 262. τρηδὶ δέ χλαῖναν 1132. οἶδι πρέσβεις Lys. 1072. τουτουὶ νεκρὸν Ran. 170. τουδὶ λύχρον Eccl. 27. Ita Callias apud Athen. p. 487. Καὶ δέξαι τρηδὶ μεταπητρίδα τῆς ὑγείας. ELM. Adde Pl. 227. τουτοδὶ κρεάδιον. Infra 985. τήνδε φιλοσησίαν.

1050. καλῶς γε ποιῶν) Plato Symp. 174 E. καλῶς γ', ἔφη, ποιῶν σύ. Pol. 351 D. ἀλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν. Theæt. 166 D. οὐ καλῶς ποιῶν. Noster Eq. 1180. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη. Pl. 863. νῆ Δία καλῶς τοῖνον ποιῶν ἀπόλλυται. Eccl. 804. ἦν διαρραγῶ δέ, τί; B. καλῶς ποιήσεις. Pac. 271. εὖ γε — ποιῶν | ἀπόλω' ἑκείνος.

1052. βινοίη) κινολή R. Hac significatione κινεῖν nusquam videtur dictum esse. DIND. βινήσομεν reposuerim etiam Lys. 1166.

1053. ἀλάσαστον) Observandum est, non temere a sponso mitti vas unguentarium, cuius maximus usus in nuptiis erat. Ita noster Plut. 529. Ὅτε μύροιον μυρίσαι στακτοῖς, ὁπότεν νύμφην ἀγάγησθον. Adde Lys. 943. ELM. ἀλάσαστον dicunt Attici, ἀλάσαστρον forma vulgaris est. Cf. Fr. 463. ubi ἀλασαστροθήκας (?) legitur.

1055. χιλίων). Scribebatur χιλίων. Vide ad Pac. γ. 1237. DIND. Schol: χιλίων περισπῶσιν Ἀττικοί.

1056. Hesy chius: Νυμφεύτρια· ἡ συμπεπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος. Paullo aliter Pollux iii. 41. Ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, νυμφεύτρια. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. ELM. Latine dixeris *pronuba*. Muta autem persona est.

1058. Dicæopolis aures præbet insusurranti pronubæ. Cf. Pac. 670. 693.

1060. οἰκουρῇ) *Domi maneat*, neque in militiam exire cogatur.

- ὀτιῆ γυνή 'στι τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
 Ὑπεχ' ὦδε δεῦρο τοῦξάλειπτρον, ὦ γυναίκα.
 Οἶσθ' ὡς ποιῆσαι τοῦτο τῇ νύμφῃ φράσον;
 ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῶι 1065
 νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
 Ἀπόφερε τὰς σπονδάς. Φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
 ἵν' οἶνον ἐγγέω λαβὼν ἐς τοὺς χόας.
 ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὀδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακῶς
 ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπέιγεται. 1070
 ΚΗΡ. Ἴὸ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι.
 ΛΑΜ. Τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

1062. ἀξία) Malim αἰτία. Cf. ad 633. 641.

1063. Ὑπεχ' ὦδε) Cf. Ραο. 431. ἕπεχε τὴν φιάλην.

1064. Hic versus vulgo legitur: οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον, &c. Nisi quod Dindorfius ποιεῖτε substituit ex R. Δ. Sed in ista scriptura displicebat mihi primum quidem praesentis imperativus ποιεῖτε pro aoristi imperativo (nam in hujusmodi formulis solennis est usus aoristi, ut in usitato illo οἶσθ' ὅν δ' δρᾶσον; Cf. Soph. Œd. T. 543. οἶσθ' ὡς ποιήσον Menander Meinek. p. 273. οἶσθ' ὅ τι ποιήσον. Eur. Iph. Taur. 1203. οἶσθά νυν ἄ μοι γενέσθω; Quo loco collato Elmsleius in nostro ποιείσθω corrigebat); tum imperativus ἀλειφέτω pro infinitivo post φράσον. Quare locum ex conjectura refixi.

1065. τουτῶι) Sc. τῷ ἀλείμματι. Loquitur enim δεικτικῶς.

1067. οἰνήρυσιν) Hesychius explicat: ἀγγεῖον, ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν. Similia sunt ἐτνήρυσιν supra 245. (ωμήρυσιν in comico ap. Athen. p. 169.

1069. τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακῶς) Cratinus ap. Phrynich. Præp. Soph. p. 3, 25. ἀνεκταῖς ὀφρῦσι σεμόν. Alexis Athenæi p. 224. τοὺς μὲν στρατηγούς τὰς ὀφρῦς ἐπὶ τὸν ἴω | ἀνεσπακῶτας. Cf. Eq. 631.

1071. et 1073.—1077. præconi tribuit Elmsleius, collato v. 1083. Libri ἀγγέλω tribuunt. DIND.

μάχαι καὶ Λάμαχοι) Cf. 267. μαχῶν καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.

1072. χαλκοφάλαρα) Pro simplici χαλκᾷ; proprie enim significat *æreis phaleris instructa*. Similiter supra Θεοσίαν λιπαρόμπεκα dixit pro simplici λιπαρᾷ v. 671. Voce tragica apte utitur heros magniloquus.

- KHP. Ἴεναί σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κάπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς. 1075
Ἵπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτροὺς αὐτοῖσί τι
ἤγγειλε ληστὰς ἐσβαλεῖν Βοιωτίους.
- ΛΑΜ. Ἵὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
Οὐ δευνὰ μὴ ἔξείναι με μὴδ' ἑορτάσαι ;
- ΔΙΚ. Ἵὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν. 1080
- ΛΑΜ. Οἴμοι κακοδαίμων, καταγελάς ἤδη σὺ μου.
- ΔΙΚ. Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνη τετραπτίλῳ ;
- ΛΑΜ. Αἰαί,
οἶαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγελέ μοι.

1074. τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους) Cf. 575. τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων.

1076. τοὺς Χόας — καὶ Χύτροὺς) Vide ad 961. Ran. 218. τοῖς ἱεροῖσι Χύτροισι.

1077. ἐσβαλεῖν) Legebatur ἐμβαλεῖν. Cf. supra 762.

1078. πλείονες) πλέονες Elmsleius, qui ex Telepho Euripidis hunc versum desumptum putat. Cui merito non assentitur Dindorfius. Formam πλέονες raro usurpant tragici; nunquam, credo, comici. Quomodo numeri hujus versus defendi queant, dixi ad v. 107.

πλείονες ἢ βελτίονες) Homer. Od. a. 164. πάντες κ' ἀρησαίαι² ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, | ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. Herod. iii. 65. ἐποίησα ταχύτερα ἢ σοφώτερα. Thuc. i. 21. ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προαγωγότερον τῆ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον. Plat. Theæt. 144 A. μανικότεροι ἢ ἀνδρεύτεροι. V. Matth. Gr. Gr. § 456.

1080. πολεμολαμαχαϊκόν) Epithetum comica licentia fictum, cujus teminatio formatur, tanquam si a substantivo πολεμολαμάχη deduceretur. In quo tria insunt, πόλεμος Λάμαχος et μάχη. Similis lusus erat supra v. 267. μαχῶν καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς. 1071: μάχαι καὶ Λάμαχοι. Respici etiam videtur ad epithetum gentile Ἀχαϊκός.

1081. οἴμοι — καταγελάς) Pac. 1245. οἴμοι καταγελάς.

1082. Geryones, ex Stesichori descriptione, tria capita, sex brachia, sex pedes, quatuor alas (unde hic τετραπτίλος) habebat. Pennas quatuor ex illis ante fores disiectis (v. 998) arripuisse videtur Dicaeopolis, easque tanquam cristam capiti suo impositas tenuisse. Geryonem sic τετραπτίλον se appellat, Lamachumque ridicule ad pugnam provocat. Crista galeæ Lamachi imposita ridetur v. 589. 1182.

1083. 1084. αἰαί Dind. Vulgo αὶ αἶ. Irridet Lamachum Dicaeopolis, ut infra 1198.

ΔΙΚ. Αἰαί, τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν ;
 ΚΗΡ. Δικαιοῖπολι. ΔΙ. Τί ἔστιν ; ΚΗ. Ἐπὶ δεῖπνον

ταχὺ

βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χόα. 1086
 Ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
 Ἄλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
 Τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
 κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
 στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρνοι πάρα,
 ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια, 1092
 ὄρχηστρίδες, τὸ "Φίλταθ' Ἀρμόδι'" ἄδεται.

1085.—1094. κήρυκι tribui quæ vulgo ἀγγέλεθ' β' tribuuntur. Conf. Eccles, 834. DIND.

1086. τὴν κίστην) Schol: τὴν ὀψοθήκην. Homerus Od. ζ. 76. μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοικέ' ἰδοθήν. Profecto qui ad coenam vocabant, eos coronas, unguenta, bellaria et alia hujusmodi præbere oportebat; qui autem vocabantur, obsonia secum ferebant.

1087. Moris erat ut in Bacchi festo sacerdos ejus lautam coenam pararet. Compellat eum in theatro sedentem histrio Ran. 297. Ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ᾧ σοι ξυμπότης. In Eq. 536. reposuerim, καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσου. ELM.

1088. κατακωλύεις) Scribendum fort. σὺ κωλύεις. Lys. 607. σὺ δὲ κωλύεις ἀπέγεσθαι.

1092. ἄμυλοι) Placentæ ex farina triticea confectæ. Cf. Pac. 1195:

ἴτρια) Athenæus p. 646. Ἱτρίον, πεμμάτιον λεπτόν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον. Accentus incertus est. ELM. Scribendum ἴτρια, ut ἴκρια, ὄσπρια, &c. Cf. Arcadius de Acc. p. 119, 16. Natura autem producitur prima in ἴτρια, ut in ἴκρια Thesm. 395.

1093. ὄρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἀρμόδιου, καλα) Ad hæc Brunckius "Ἀρμόδιον hic positum pro festo convivio, cujus sub finem cani solebant scolia: simulque alludit ad notissimum Harmodii scolium, φίλταθ' Ἀρμόδι', ὅστι πον τέθηκας." Hæc postrema vere Brunckius, qui tamen genuinam lectionem non perspexit. Parum dubito quin scribendum sit ὄρχηστρίδες, τὸ "Φίλταθ' Ἀρμόδι'" ἄδεται. i. e. Harmodii scolium canitur. Cf. 980. οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἔσεται. Librarius aliquis, qui locum non intelligeret, τὸ in τὰ mutaverat; deinde reliqua facile mutata. Locus omnino similis est Fragm. 377. ὁ μὲν ἦδεν "Ἀδμήτου λόγον" πρὸς μυρρίνην &c. ubi ad scolii celeberrimi

- Ἄλλ' ὡς τάχιστα σπεύδε. ΛΑ. Κακοδαίμων ἐγώ.
 ΔΙΚ. Καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
 Σύγκλειε, παῖ, δειπνὸν τε συσκευάζέ μοι.
 ΛΑΜ. Παῖ παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.
 ΔΙΚ. Παῖ παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.
 ΛΑΜ. Ἄλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.
 ΔΙΚ. Ἐμοὶ δὲ τεμάχῃ κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι. 1100
 ΛΑΜ. Θρίων ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπρού.
 ΔΙΚ. Κάμοι σὺ δημοῦ θρίων ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

exordium respicitur: Ἀδμήτου λόγον, ᾠταίρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς σέβου, &c. Aperte etiam huc conferas Platonis cōmici locum ap. Athen. p. 665: καὶ δὴ κέκραται. τὸν λιβανωτὸν ἐπιτίθεισ εἶπε (μὲν πάλα, λιβανωτὸς ἐπιτίθειται?), | σπονδὴ μὲν ἦδη γέγονε, καὶ πίνοντές εἰσι πόρρω. | καὶ σκόλιον ἦσται, κόπταβος δ' ἐξοίχεται θύραξαι. | αἰλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι | μελλίξεται τοῖς συμπόταις, κάλλην τρύγωνον εἶδον | ἔχουσαν, εἰτ' ἦδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικόν τι. Ubi σκόλιον ἦσται eodem fere modo dicitur, ut hic τὸ "Φιλατᾷ Ἀρμόδι" ᾄδεται. Quod ad articulum cf. Nub. 1174. καὶ τοῦτο τοῦπιχώριον | ἀτεχνῶς ἐπαυθεῖ τὸ "τί λέγεις συ;" Av. 1530. τοῦπιτριβεῖης. Ceterum de numeris vid. ad 107 supra.

1095. Ἐπεγράφεσθαι, *patronum adscisco*, legitur etiam in Pac. 684. Sensus hujus loci talis fere videtur: jure κακοδαίμονα esse Lamachum, qui *δαίμονα* elegerit magnam illam Gorgonem. ELM.

1096. σύγκλειε) Dicæopolis in convivium abiturus, sedes occludi, et interea apparatus sibi cœnatorium efferri jubet. Vide ad 1086.

σύγκλειε, παῖ, δειπνὸν τε συσκευάζέ μοι) Sic dedi ex conjectura. Legēbatur σύγκλειε, καὶ δειπνὸν τις ἐνοικεάζετω. Quæ plane mendosa sunt; nam, ut alia mittam, non ἐνοικεάζειν sed συσκευάζειν δειπνὸν hoc sensu dicitur. Cf. Vesp. 1250. ὅπως δ' ἐπὶ δειπνὸν εἰς Φιλοκτῆμονος ἴμεν.

| Παῖ παῖ, τὸ δειπνόν, Χρυσέ, συσκευάζε νῶν. Pherocrates ap. Athen. p. 365. συσκευασάμενος δειπνὸν ἐς τὸ σπυρίδιον, | ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὀφέλην (τὸν Ὀφέλαν Porsonus, collato Apollodori l. Athen. p. 243. Præstat, opinor, ἐβάδιζεν εἰς Ὀφέλου, ut εἰς Φιλοκτῆμονος supra).

1097. γύλιον) Schol: γύλιος σπυριδιώδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον. Pac. 527. γύλιον στρατιωτικοῦ. Cf. infra 1138. Unde epithetum γυλιαύγετες Pac. 788.

1099. Ἄλας θυμίτας) *Tritum cum sale thymum*, ut loquitur Plinius xxi. 89. De quo condimento cf. 772. περίδου μοι περὶ θυμιτῶν ἄλων.

1101. Θρίων ταρίχους) *Salsamentum folio ficulneo involutum*. V. ad seq. v. Μοχ σαπρού *veteris, rancidi*. Cf. Pl. 1086. τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.

1102. δὴ παῖ) Cum complura θρίων essent genera, veri simile est Dicæopolidem non minus quam Lamachum id nominasse quod sibi

ΛΑΜ. Ἐνεγκε δεῦρο τὸ πτερὸν τὸ 'κ τοῦ κράνους.
 ΔΙΚ. Ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.
 ΛΑΜ. Καλὸν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.
 ΔΙΚ. Καλὸν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
 ΛΑΜ. Ὠθrowπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὄπλων.
 ΔΙΚ. Ὠθrowπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας ;
 ΛΑΜ. Τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
 ΔΙΚ. Κάμοι λεκάνιον τῶν λαγῶν δὸς κρεῶν. 1110
 ΛΑΜ. Ἄλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.

afferi vellet. Itaque pro Brunckiano δὴ, καί, levi mutatione dedi
 δημοῦ, ex Eq. 954. δημοῦ βοείου θρίων ἐξωπημένον. Verba Pollucis
 6, 57. de hoc cibi genere, nonnihil emendatiora quam vulgo leguntur,
 arponnam : τὸ δὲ θρίων εἶδε ἐσπεύσα(ε) στέαρ ἕϊων ἐφθόν λαβὼν μετὰ
 γάλακτος, ἐμίγνυ χειροπαχῆ [malim χειροπαγῆ]· συμφυράσας δ' αὐτὰ
 χλωρῆ τυρῆ καὶ λεκίθους φῶν καὶ ἐγκεφάλους, περιβαλὼν συκτῆς φύλλῳ
 εὐώδει, ζωμῷ ὀρουθείῳ ἢ ἐρφεΐφ ἐνήψεν [scrb. ἐνήψεν]· ἔπειτα ἐξαιρῶν,
 ἀφήρει τὸ φύλλον, καὶ ἐπέβαλεν εἰς ἀγγεῖον μέλιτος ζέοντος. καὶ τὸ μὲν
 ὄνομα τῷ εἶδηματι προσέθηκε τὸ φύλλον ἢ δὲ μίξτε πάντα ἐξ ἴσων δέχεται·
 τῶν δὲ λεκίθων, πλείων ἐπεὶ πηγγύουσι καὶ συκιστάσι. Abest a lexicis
 χειροπαχῆς. ELM. Cujus correctionem merito recepit Dindorfius.

ἐκεῖ) Sc. in convivio.

1103. τὸ πτερὸν τὸ 'κ τοῦ κράνους) Unius tantum alæ mentio fit supra
 v. 584. φέρε γὰρ ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν. Unde hic suspiceris
 scribendum, τὸ πτερόν τοῦκ τοῦ κράνους.

1105. τῆς στρουθοῦ) Sic Atticos dixisse struthiocamelum seu
 struthionem testis est Hesych. s. v. Plerumque additur epithetum
 μεγάλη aut κατάγειος. Av. 875. στρουθὸν μεγάλην μετρίαν θεῶν καὶ ἀνθρώπων.
 ubi μεγάλη ad utrumque pertinet στρουθὸν et μετρίαν (cf. Vesp. 1238).
 Herodotus στρουθοῦς κατάγειος dixit iv. 175. 192.

1109. λοφεῖον) Schol : τῶν λόφων θῆκη. In Nub. 751. λοφεῖον
 tralate significat speculi theca. Sic κυλικεῖον locus ubi servantur κύλικες,
 Angl : cupboard, Eubulus ap. Athen. p. 460.

1111. ἀλλ' ἢ) Utique. Quod eodem modo dictum monet Din-
 dorfius, quo ἀλλὰ γάρ, duabus sententiis, quarum ad alteram ἀλλὰ, ad
 alteram ἢ refertur, in unam contractis. ἀλλ' ἢ autem interrogantis est.

τριχόβρωτες) Tricæ, animalculi crinivori genus. τριχοβρώτες habent
 Pollux ii. 24, et Suidas. Cf. autem Pac. 1222. τριχορροεῖτον οὐδέν
 ἔστων τὸ λόφω, sc. a trinis crinivoris corrosi, ut in hoc loco.

ΔΙΚ. Ἄλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκον κατέδομαι.

ΛΑΜ. Ὁνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚ. Οὐκ, ἀλλ' ἐγὼ χά παῖς ἐρίζομεν πάλαι.

Βούλει περιδόσθαι, κάπιτρέψαι Λαμάχῳ, 1115

πότερον ἀκρίδες ἢ διὸν ἐστίν, ἢ κίχλαι;

ΛΑΜ. Οἴμι' ὡς ὑβρίζεις. ΔΙ. Τὰς ἀκρίδας κρίνει πολὺ.

ΛΑΜ. Παῖ παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ δεῦρ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚ. Παῖ παῖ, σὺ δ' ἀφελών δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜ. Φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελεύσωμαι τοῦλυτρον

ἔχ', ἀντέχου, παῖ. ΔΙ. Καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.

1112. μίμαρκον) Schol: τὴν ἐκ τοῦ λαγφου αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκεναζομένην καρτίην. Similiter Hesychius et Pollux vi. 56. Anglice reddas, *hare-ragout*.

κατέδομαι) Futurum, ut ἐκπίομαι. Cf. Pac. 717. 1117. Av. 588. Eccl. 595.

1114. οδκ) Supplendum προσαγορεύω σε.

1115. περιδόσθαι) *Pignus tecum dare*. Cf. ad 772.

1116. ἀκρίδες) Locustis igitur vescebantur milites: cibus certe vilis erat, ut sunt reliqua, quæ sibi afferri jubet Lamachus.

1117. κρίνει πολὺ) Sc. ἡδιον εἶναι. De qua significatione verbi κρίνειν, sic absolute positi, cf. Eccl. 1155—1157. κρίνειν ἐμέ, i.e. *victorem me judicare*. Plato Legg. 658 C. κρινοῖσι (victorem habebunt) τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύοντα. Herodot. vi. 128. καὶ τουτέων μᾶλλον Ἰπποκλείδης ὁ Τισιάνδρου καὶ κατ' ἀνδραγαθίην ἐκρίνετο, καὶ οἱ &c. Unde κεκρίμενοι ἄνδρες viri probati ap. eund. iii. 31. Plena locutio est in Ran. 1473. ἔκρω νικῶν Αἰσχύλον.

1119. ἀφελών) *Foco detrahens*. Quo sensu occurrit verbum ἀφαιρεῖν etiam Ran. 518, ἀλλ' εἴσιθ, ὡς ὁ μάγειρος ἦδη τὰ τεμάχη | ἔμελλ' ἀφαιρεῖν χῆ τράπεζ' εἰσήρητο. Paulo autem supra χορδὴν assabat Dicoopolis, ut patet ex v. 1040. κατὰχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι. Jam quum δορὶ hoc loco opponatur, constat longam etiam eam fuisse; est enim χορδὴ *intestinum fartum* (Angl: *a sausage*). Cf. Nub. 455. ἔκ μου χορδὴν | τοῖς φροντισταῖς παραθέντων. Eq. 315. χορδεύματα. Unde verhum χορδεύειν Eq. 214. τάραιτε καὶ χόρδευ' ἡμοῦ τὰ πρᾶγματα.

1121. ἔχ') *Tene*, ut in Vesp. 1149. Pac. 1193. et alibi sæpe.

τοῦδ' ἀντέχου) Schol: τοῦ ὀβελίσκου δηλονότι, ut carnes inde detrahat. Aliud quid tamen intelligi potest. Cf. Vesp. 1343.

- ΛΑΜ. Τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
 ΔΙΚ. Καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε. 1123
 ΛΑΜ. Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
 ΔΙΚ. Κάμοι πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
 ΛΑΜ. Ταῦτ' οὐ κατάγελῶς ἐστὶν ἀνθρώποις πλατύς ;
 ΔΙΚ. Ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς ;
 ΛΑΜ. Κατάχει σὺ, παῖ, τοῦλαιον. Ἐν τῷ χαλκίῳ

1122. τοὺς κιλλίβαντας) Versum allegat Pollux 10, 146. qui κιλλίβαντας inter σκεῖη στρατιωτικὰ recenset. Scholiastæ nostro sunt τρισκελῆ τινα σκευάσματα, ἐφ' ἃν ἐπιτιθέασι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὴν κάμοσι πολεμοῦντες. Ultima verba ex mera conjectura adjecit grammaticus, cum non videret ideo a Lamacho posci τοὺς κιλλίβαντας, ut clypeum iis innixum emundaret. Inde est quod tum demum terribilem illum clypeum afferri jubet, cum τοὺς κιλλίβαντας in conspectu spectatorum rite collocarit. Tali instrumento utebantur pictores teste Polluce 7, 129. ἐφ' οὗ δὲ οἱ πίνακες ἐρεῖδονται, ὅταν γράφονται, ξύλον ἐστὶ τρισκελές καλεῖται δὲ ὀκρίβας καὶ κιλλίβας. Verum notissimus usus, ut opinor, erat ad mensam sustentandam. Hesychius: κιλλίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα· ἢ τρισκελείς τράπεζαι. ELM.

1123. τῆς ἐμῆς) Sc. γαστρός, ut monet scholiasta. Loquitur enim δεικτικῶς. Bergler: *et ventris mei fulcra effer panes clibanarios.*

τοὺς κριβανίτας) Panes κριβανίτας memorat noster etiam Γῆρα apud Athen. p. 109 (Fr. 138) unde in Plut. 765. κριβανιτῶν ὄρμαθ' ῥεσκριβendum videtur. Superius v. 87. βοῦς κριβανίτας ludens dixit. Panes ἰσνίτας et ἐσχαρίτας recenset Athenæus p. 109. ELM. Forma altera κλιβανίτης erat, minus Attica. Sophron. Fr. 6. τίς σταυρίτας ἢ κλιβανίτας ἢ ἡμίατρια πέσσει ;

1124. γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον) Sic Eurip. in Phœniss. 1137. σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπὶν | γίγας. Idem Troad. 1136. χαλκόνωτον ἀσπίδα. BERG.

1126. Eurip. Ion. 528. ταῦτ' οὖν οὐ γέλωσ κλύειν ἐμοί ; BERG.

κατάγελῶς—πλατύς) Synesius Ep. 50. γέλωσ ἂν εἴη πλατύς. Theophyl. Simoc. Ep. 10. ἐγὼ δὲ πλατὺν γέλωτα τῶν σῶν καταχέω δογματῶν. BERG. Philostrate. v. Apollon. iv. xx. 157. τὸ μειράκιον κατεσκέδασε τοῦ λόγου πλατὺν τε καὶ ἀσελγῆ γέλωτα. Lucian iii. 232. καὶ ἀπειροί σοι πλατὺ ἐγγαῶν. MITCH. Similiter nos, a broad grin or laugh.

1128. τοῦλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ vulgo. Correxisset optime Dindorfius, interpunctione post τοῦλαιον posita, sublata autem post χαλκίῳ. Elmsleius speciose ex Polluce x. 92. dedit τοῦλαιον ἐκ τοῦ χαλκίου.

- ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξόμενον. 1129
 ΔΙ. Κατάχει σὺ τὸ μέλι. Κάνθάδ' εὔδηλος γέρων
 κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.
 ΛΑΜ. Φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
 ΔΙΚ. Ἐξαιρε, παῖ, θώρακα κάμοι τὸν χόα.
 ΛΑΜ. Ἐν τῶδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
 ΔΙΚ. Ἐν τῶδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι. 1135
 ΛΑΜ. Τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.
 ΔΙΚ. Τὸ δείπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος.
 ΛΑΜ. Ἐγὼ δ' ἐμαντῶ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
 ΔΙΚ. Ἐγὼ δὲ θοιμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.
 ΛΑΜ. Τὴν ἀσπίδ' αἶρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
 Νίφει. Βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

1129. ἐνορῶ) Satis ridicule sistitur in scena Lamachus scutum oleo detergens, donec Dicæopolidis imaginem reddat. ELM. Similiter fere Pl. 382. ὁρῶ τω' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον &c.

Verba δειλίας φευξόμενον recte vertit Brunckius: *Reum timiditatis* [et ἀσπρατείας] *futurem*. Sic διώξομαι σε δειλίας Eq. 368. ELM.

1130. Κάνθάδ') Hæc ait in placentam, tanquam speculum, intuens. εὔδηλος) Scribendum fortasse ἐνδηλος. Cf. Eq. 1277. Sophocl. Fr. 155 D. ὁ Σίσυφος πολλὸς | ἐνδηλος ἐν σοι.

1131. τὸν Γοργάσου) Ut Clysthenem Sibyrtili filium superius v. 118. per jocum appellat noster, ita patrem Gorgasum Lamacho tribuit, qui revera Xenophanis filius erat, teste Thucydide 6, 8. ELM. Cf. infra 1150. Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος. Vesp. 459. Αἰσχίνη—τὸν Σελαρτίου. Quod ad formam Γόργασος, simile nomen fictum est Κίβδασος in Platonis comici Fr. ap. Athen. p. 441.

1135. θωρήξομαι) I.e. μεθυσθήσομαι. Schol: καὶ τὸ μεθυσθῆναι οὕτω καλοῦσιν, ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στήθος. διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στήθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν, καὶ ἀκροθώρακας τοὺς ἀκρομεθύουσιν ἐκάλουν. Diphilus ap. Athen. p. 421. ἐμὲ μὲν οὐχ ὄρας πεπωκότα | ἦδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα. Theognis 838. οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος, | εὐτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

1136. τὰ στρώματ') Stragula, quibus ad cubandum utuntur milites.

1137. κιστίδος) κιστὶς a κίστη formatum, ut τηθὶς a τήθη, κλιωὶς a κλίση, monente Elmsleio. Dixit autem κιστίδος propter præc. ἀσπίδος.

ΔΙ. Αἴρου τὸ δειπνοῖν συμποτικὰ τὰ πράγματα.
 ΧΟΡ. Ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
 Ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν
 τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ, 1145
 σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν,
 τῷ δὲ καθεύδειν
 μετὰ παιδίσκης ὠραισιτάτης,
 ἀνατριβομένῳ γε τὸ δεῖνα.
 Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος, τὸν μέλεον τῶν μελέων
 ποιητὴν, Στρ. 1150
 ὡς μὲν ἀπλῶ λόγῳ κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς·

1141. *νίφει*) Hiems media erat ; nam Lenæis agitur hæc fabula.

1143. *στρατιάν*) *militiam*. V. ad 251. et exemplis ibi allatis adde Lys. 100. et sensu *exercitus* Lys. 1141.

1145. *τῷ μὲν*) Subandi *γενήσεται*, vel aliquid simile.

1146. *σοὶ δὲ ῥιγῶν*) De productione in arsi syllabæ brevis ante β dixi ad h. l. in Append.

ῥιγῶν) Pro *ῥιγῶν*. Valuit apud Atticos forma Dorica, ut *χρήσθαι*, *δειψῆν*, *πειψῆν* &c.

1147. *τῷ δὲ*) In rerum diversarum collatione post transitum a priore ad posteriorem sæpe redit oratio ad priorem. Exemplo erunt tres primi versus hujus fabulæ, et Plut. 758.—759. ELM.

1149. *γε dedi*, præeunte Elmaleio. Vulgo *τε*.

1150. *ὁ Ψακάδος*) Antimachus, sic dictus quod naturæ quodam vitio sputo conspergeret quos alloqueretur. Cf. schol. ad Nub. 1018. Idem videtur, qui decretum fecit, *μὴ δεῖν κωμωδεῖν ἐξ ὀνόματος*.

τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητὴν) Ex tanta diversitate eam retinui scripturam, quam repræsentant Vaticanus et Ravennas, mutato *ἐγγραφῆ*, quod ex glossemate irrepsisse videtur, in *μέλεον*. Ludit poeta in similitudine vocum *μέλος* et *μέλεος*. Trisyllabum *μελέων* in chori carmine usurpatur Av. 744. 750. Conferendus Antiphanes apud Athen. p. 643. *Οἱ νῦν δὲ κισσόπληκτα* [an *κισσόπλεκτα*?], *καὶ κρηναία*, καὶ | *ἀνθεσιπτότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασι* | *ποιούσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη*. ELM. *τὸν ἐγγραφῆ, τὸν μελέων ποιητὴν* A.B.C.T.A. Berglerus contulit Machon. Athen. p. 341. *Φιλόξενον* | *τῶν διθυράμβων τὸν ποιητὴν*. Ut non redundare videatur articulus *τῶν*.

ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Λήναια χορηγῶν ἀπέλυσ'
ἄδειπνον. 1155

Ὅν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον, ἢ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος ἐπὶ τραπέζης κειμένη
ὀκέλλοι κᾶτα μέλλοντος λαβεῖν αὐτοῦ κύων
ἀρπάσασα φεύγοι. 1160

Τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἐν κᾶθ' ἕτερον νυκτερινὸν
γένοιτο. Ἄντ.

Ἡπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων,

1155. Λήναια χορηγῶν) Dem. 535, 12. χορηγῶν πασι Διονύσια. Usitatio constructio est χορηγεῖν eis—, ut monet Dind.

ἀπέλυσ' ἀδειπνον edd. ἀπέλυσεν ἀδειπνον A.B.C. Schol. ἀπέκλεισε δειπνῶν R. ἀπέκλεισ' ἀδειπνον Elmsl. Both. et olim Dind. Notatur Antimachi in re choragica sordida et illiberalis parcimonia.

1156. ὄν ἔτ' ἐπίδοιμι) ὄν ποτ' ἐπ. probabiliter Reisigius. Sophocles Trach. 1028. ἄν ἔδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν &c. ibid. 302. μή ποτ' εἰσδοιμί σε &c. Eurip. Med. 163. ὄν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' εἰσδοιμί αὐτοῖς μελάθροισι διακταυμένους. Æschyl. Cho. 261. οὐδ' ἴδοιμι ἐγὼ ποτε | θανόντας &c.

1158. πάραλος) Schol: παρὰ τοὺς ἄλλας κειμένη. Redde: in mensa cum sale posita. Allusio autem est ad trirerem publicam Atheniensium, Πάραλον dictam. V. Av. 1204. Thuc. iii. 33. 77. Xenoph. Hell. ii. 1, 28. ii. 2, 2. vi. 2, 8. et alibi.

ἐπὶ τραπέζης κειμένη) Scilicet apud veteres mensæ portabiles erant, et cibis jam instructæ afferebantur. Unde τὰς τραπέζας εἰσφέρειν Vesp. 1216. χὴ τράπεζ' εἰσήηρο.

τραπέζης Dind. ex Γ.Δ. et Suida. Vulgo τραπέζη. Genitivus post καθῆσθαι legitur Eq. 754. Dativus Eq. 783. Thesm. 1182. Teleclid. Athen. p. 268. οἱ δ' ἰχθύες—παρέκειντ' ἐπὶ ταῖσι τραπέζαις.

1160. ὀκέλλοι) Appellat, quia modo dixerat πάραλος: nam ὀκέλλειν proprie dicuntur naves. Similis imprecatio faceta est Equit. 927—940.

1165. ἡπιαλῶν) Hesychius: ἡπιαλῶν ῥέγων τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥέγος, ἡπιαλῶν φασιν. Noster apud schol. ad Vesp. 1038. ἅμα δ' ἡπιαλῶν πυρετοῦ προδρόμον. ELM. Timæus p. 134: ἡπιαλῶς ὁ ῥεγοπύρετος. Unde Phrynichus frigidum poetam ἀηδόνων ἡπιαλῶν dixit ap. Athen. p. 44.

ἐξ ἱππασίας) Schol: ὡς ὄνος αὐτοῦ ἱππέως. καὶ γὰρ ἕως ἐσπέρας διατρίβουσιν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ οἱ ἱππεῖς. Nominativus pendens est βαδίζων.

εἶτα πατάξειέ τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν
'Ορέστης

μαινόμενος ὁ δὲ λίθον λαβεῖν
βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι

τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον 1170
ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον, κᾶπειθ' ἀμαρτῶν
βάλοι Κρατῖνον.

Ἦ δμῶες, οἱ κατ' οἶκόν ἐστε Λαμάχου,
ὔδωρ ὔδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε 1175
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
'Ανὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισε,

1166. τὴν κεφαλὴν ex R Dind. Vulgo τῆς κεφαλῆς.

πατάξειε Dind. Vulgo κατάξειε. Dind: "κατάξειε fortasse ex v. 1180 invectum. Eadem verba permutata in Vesp. 1254. Lys. 657."

'Ορέστης) Grassator nocturnus, iterum memoratus Av. 1491. Μαινόμενος dicitur quia commune ei nomen est cum Agamemnonis filio ab Furiis agitato. DIND. Memoratur item Av. 712.

1168. λαβεῖν recte ex quatuor libris Dind. Legebatur βαλεῖν.

1171. τὸν μάρμαρον) Angl: *the shining lump*. Sic facete dicit τὸν πέλεθον a verbo μαρμαρίζειν *splendere*. Cf. Hom. Il. π. 734. λάξετο πέτρον | μάρμαρον ὀκρίδεντα. Od. ι. 498. μαρμάρῳ ὀκρίδεντι βαλόν. Eurip. Phoen. 663. μαρμάρῳ. 1416. μάρμαρον πέτρον. Theocrit. xxii. 211. τυκτὰν μάρμαρον. Voc. πέλεθος *merda* legitur et Eccl. 595.

1173. βάλοι Κρατῖνον) Qui noctivagus adulter, mollis, et haud dubie compti nitidique corporis erat: quo aptior est in eum haec imprecatio. De eo cf. ad 849.

1176. κηρωτὴν) *Ceratum*, vulneribus curandis idoneum. Inter mundum muliebrem recensetur Fr. 309. ξύρον, κάτοπτρον. ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον.

1177. οἰσυπηρὰ) *Succida*. Est enim οἰσίγη lanæ succus oleaginosus.

λαμπάδιον) Hesychius, λαμπάδιον: τὴν λεπτὴν κειρίαν, ἣ ἐπιδοῦσιν. Inter medici instrumenta memorat Pollux 10, 149. ELM.

1179. παλίνορρον) vulgo, consentiente Suida s. v. Hesychius: Παλίνωρον [ἐξεκόκκισεν]. εἰς τοῦπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν ἀπὸ τῶν

καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσόν.
 [καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
 Πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
 πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος
 ὃ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν

ἐκκοκκισμένων ροιῶν. Cum ad Homericum πολίνορος Π. γ. 33. quod habet Æsch. Agam. 159. respicere videatur poeta, dedi παλίνορον, quod a recepta scriptura non multum abscedit. ELM. Cf. ἄφορον.

ἐξέκοκκισε) Cf. Pac. 63. τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. Lys. 364. σου κκοκκιά τὸ γῆρας. 448. ἐκκοκκιά σου τὰς στενοκοκκίτους τρίχας. Nicomachus Athen. p. 58. οὐσίδιον—οὕτω συνεστρογγύλικα κάζεκόκκισα.

1180. τῆς κεφαλῆς κατέαγε) Notus Atticismus. Vesp. 1428. καὶ πῶς κατέαγε τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα. Pac. 71. ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρνεῖς. Plato Gorg. p. 520. κἄν τινα δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καταγεῖναι δεῖν. Eupolis ap. Herodian. p. 448. οὐ γὰρ κατάξει τῆς κεφαλῆς τὰ βήματα.

περὶ λίθον πεσόν). In lapidem impingens.

1181. Hunc versum, ut e v. 574 repetitum, deleri voluit Dobræus. Mihi totus hic locus v. 1181—1188. a grammatico aliquo imperito interpolatus videtur. Ut enim alia mittam, minime probabile est κομπολακύθου (nomen a Dicæopolide in derisionem Lamachi excogitatum) pro στρουθοῦ dicturum fuisse servum. Quare locum uncinis inclusi.

1182. πτίλον—πεσόν) Id est πτίλου πεσόντος. Noster apud Polucem 7, 67. ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν | τὰ κάρυά μουξέπιπτε. ELM. κομπολακύθου) Cf. ad 589.

1184. 1185. Imitatur sermonem Tragicum, ut monuit Dind.

1184. ὃ κλεινὸν ὄμμα) O inclytum lumen seu decus meum. Hoc nomine pinnam istam, tanquam pignus carissimum, alloqui fingitur heros moribundus. Tragicorum sermonem παρωδεῖ, apud quos ὄμμα audaci sed eleganti metaphora sæpe ponitur pro eo quod animo voluptatem affert, et quasi lucem affundit; unde valet sæpe i. q. μέλημα, στέργηθρον, δελícia vel cura, Angl: delight. Æschyl. Ch. 236. ὃ τερπνὸν ὄμμα. Soph. Aj. 956. ὃ φάτατ' Ἄϊας, ὃ ξύναμον ὄμμ' ἐμοί. Phil. 171. σύντροφον ὄμμ' ἔχω. Trach. 204. ἀελλπτον ὄμμ' ἐμοί | φήμης ἀνασχόν (i. e. ἀνατείλαν) τῆσδε νῦν καρπούμεθα. ubi ὄμμα φήμης τῆσδε reddas, this enlivening news. Eurip. Orest. 1043. ὃ φάτατ', ὃ ποθεινὸν ἠδιστόν τ' ἔχω | τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄμμα (vulg. ὄνομα) καὶ ψυχὴν μίαν. i. e. sweet source of joy to your sister. 1080. ἀλλ', ὃ ποθεινὸν ὄμμ' (vulg. ὄνομ') ὀμιλίας ἐμῆς.

πανύστατόν σ' ἰδὼν) Soph. Aj. 845. ἥλιον προσενέπω πανύστατον δέ.

- λείπω φάος γε τοῦμόν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ. 1185
 Τοσαῦτα λέξας εἰς ὑδρορρόαν πεσῶν
 ἀνίσταται τε καὶ ξυναντᾶ δραπέτης
 ληστῆς ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δορί.]
 Ὅδι δὲ καὶ τὸς ἄλλ' ἀνοιγε τὴν θύραν.
- ΛΑΜ. Ἄτταται ἄτταται, 1190
 στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
 Τάλας ἐγὼ διόλλυμαι
 δορὸς ὑπὸ πολεμίῳ τυπεῖς.
 Ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν ἂν γένοιτό μοι, 1195

1185. λείπω φάος γε τοῦμόν) γε om. R. Non γε solum, sed etiam τοῦμόν ab librario adjectum videtur lacunam explente. Aliud quid scripserat poeta, velut λείπω φάος ποθευόν. DIND.

1187. δραπέταις ληστᾶς) δραπέταις λησταῖς Elmaleius. Sed ne sic quidem integer sensus est: nam, ut alia praeteream, quomodo alios persequi potuerit Lamachus, qui ipse malleolum sibi luxavisset? Adde quod verba ἐλαύνων—δορί non ad Lamachum referri possunt, sed ad praedonem hostem. Itaque, v. 1181 huc transposito, scribendum suspicabar, τοσαῦτα—πεσῶν, | τὴν Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος. | Ἀνισταμένῳ δὲ τις ξυναντᾶ δραπέτης ληστῆς κ.τ.λ. Videbatur enim librarii oculus ad eandem terminationem πεσῶν in v. 1180 aberrasse, et inde transpositio versús ex suo in alienum locum facta; tum facilis mutatio erat τὴν in καὶ, ad sensum accommodata. Totius certe loci prava et omnino inexplicabilis scriptura vulgata est; neque scholiastæ lucem afferunt. Nunc multis de causis nullus dubito, quin locus interpolatus sit. V. ad 1181.

1188. ληστῆς ἐλαύνων) Cf. Pac. 447—449. καὶ τις—ἐπιθυμῆι μαχῶν, | ληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐσθλοὶ κριθὰς μόνος. Ἀριστοὶ Βοεοὶ erant, in quos missus erat Lamachus. V. 1077.

1189. ὄδι δὲ καὶ τὸς) Ita Vesp. 1360. ὄδι δὲ καὶ τὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔουκε θεῖν. Av. 1718. ὄδι δὲ καὶ τὸς ἐστίν ἄλλᾶ—. ELM.

1191. τάδε R. metro parum probabili. Ab hac parte melior est vulgata scriptura τάδε γε, sed suspecta propter γε particulam. DIND.

1194. δορὸς ὑπὸ πολεμίῳ τυπεῖς) τὴν χάρακα dicit in v. 1178.

1195. αἰμωκτὸν, quod post ἀλακτὸν in libris sequitur, recte cum Porsono delevit Dind.

Δικαιοπόλις εἶ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κᾶτ' ἐγγάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

ΔΙΚ.

Ἄτταταῖ ἀτταταῖ
τῶν τιθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
Φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὃ χρυσίω, 1200
τὸ περιπεταστὸν καὶ τὸ μανδαλωτόν.

1196. ἄν μ' R. ἄν εἶ μ' Γ. εἶ μ' Δ. Legebatur γὰρ εἶ μ'. DIND.
Scribendum haud dubie εἶ μ' cum Δ. et sic dedit Elmsleius.

1197. κᾶτ' ἐγγανείται ταῖς R. κᾶτ' ἐγγάνοι ταῖς Δ. κατεγγάνοι ταῖς Γ.
Legebatur κατεγγάνοι γε ταῖς. et κατεγγάνοι habuit scholiasta, qui inter-
pretatur καταγελάσοι. DIND. κᾶτ' ἐγγάνοι ταῖς Elmsleius. Quod non
dubitavi recipere. Mera barbaries est scriptura Dindorfiana, αλακτόν
ἄν γένοιτο—ἄν μ' ἴδοι—κᾶτ' ἐγγανείται.

ἐμαῖς τύχαισιν ex R.Γ.Δ Dind. Et sic Elmsl. Legebatur ἐμαῖσιν
ἄν τύχαις.

1198. ἀτταταῖ ἀτταταῖ) Irridet Lamachum, ut supra 1084.

1199. κυδώνια) *Cydoniis malis similes*. Cantharus ap. Athen. p.
81. κυδωνίους μήλοισιν εἰς (ἴσα Meinek.) τὰ τιθήα. Aristænetus Ep. 1.
a Berglero laudatus : κυδωνιῶνες οἱ μαστοί. Crates Athenæi. p. 50.
πάνν γὰρ ἐστὶν ἄρικὰ | τὰ τιθί' ὥσπερ μῆλον ἢ μυαίικλα. Cf. Lys. 155.
Eccl. 908. Theocrit. xxvii. 48.

1200. ὃ χρυσίω) τὰς πόρνas compellat senex, quas in convivio
secum habuerat. V. 1091. Ceterum cf. Vesp. 1353. ἐγὼ σ'—λυσά-
μενος ἔξω παλλακὴν, ὃ χοίριον. ubi ex hoc loco correxerim ὃ χρυσίον.
Anglice, *my treasure*.

1201. *Date mihi, aureæ, morsiunculas teneras et collabellata oscula*.
μανδαλωτόν explicat scholiasta, εἶδος φιλήματος ποικίλον καὶ ἡδύ, θηλυ-
δριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον (cf. Thesm. 131). Anglice, *a billing kiss*.
Alterum genus περιπεταστὸν sic dictum fuit ἀπὸ τοῦ περιπετάνυσθαι.

κάπιμανδαλωτόν) Hesychius : *Μανδαλωτόν*· φίλημα ποῖόν οὕτω καλεῖται.
Huc potius respexisse videtur grammaticus quam ad Thesm. 132.
Cum diversa φιλημάτων genera essent περιπεταστὸν et μανδαλωτόν,
pro κάπιμανδαλωτόν, quod agnoscit Suidas in Περιπεταστὸν, malim καὶ τὸ
μανδαλωτόν. Tertium genus *Χύτρα* memoratur ab Eunico apud Pol-
lucem 10, 100. Λαβούσα τῶν ὄτων φίλησον τὴν χύτραν. ELM. Cujus
correctionem omnino necessariam, et a Bentleio olim propositam,
recepi; nam postulat articulus. Favet etiam scholiasta. Alia
osculorum genera ab Hesychio memorantur, γγγλυμὸς, δρεπτόν, et
ἰσχιῖδες (ἰσχιῶδες vel ἰζῶδες?).

- Τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα.
 ΛΑΜ. ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
 Ἴὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων. 1205
 ΔΙΚ. Ἴῃ ἰῃ χαίρε Λαμαχίππιον.
 ΛΑΜ. Στυγερὸς ἐγώ.
 ΔΙΚ. Μογερὸς ἐγώ.
 ΛΑΜ. Τί με σὺ κυνείς ;
 ΔΙΚ. Τί με σὺ δάκνεις ;
 ΛΑΜ. Τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας. 1210
 ΔΙΚ. Τοῖς Χουσι γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο ;
 ΛΑΜ. Ἴὼ ἰὼ Παιᾶν Παιᾶν.
 ΔΙΚ. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.

1202. πρῶτος) Vide 1002.

1206. Λαμαχίππιον) *Lamache eques, υποκοριστικῶς. Quasi Λαμαχίδιον.*

1208. κυνείς) Male vertit Brunckius: *Blande compellas. Dicaeopolis Lamachum oeculatur, qui eum indignabundus remordet. ELM.*

1210. Verba τῆς ἐν μάχῃ, quae post ἐγὼ interpolata erant in libris, recte deletit Dindorfius, praesente aliquatenus Bothio.

1211. ξυμβολὰς ἐπράττετο) Eubulus Athen. p. 239. *δοτις δ' ἐπὶ δείπνον ἢ φίλον τι' ἢ ξένον | καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο, | φυγὰς γένοιτο, μηδὲν οἴκοθεν λαβών.*

1212. ἰὼ ἰὼ Παιᾶν Παιᾶν) ἰὼ semel ponunt R.G.A. Soph. Trach. 221. ἰὼ ἰὼ Παιᾶν | ἴδε ἴδ', & φίλα γίναι | τὰδ' ἀντίπρῃρα δὴ σοι | βλέπειν πάρεσσ' ἐναργῆ. Scribendum, ἰὼ ἰὼ Παιᾶν Παιᾶν. | ἴδ', & φίλα γυναικῶν etc. Ajax. 694. ἰὼ ἰὼ Πάν Πάν. Aesch. Agam. 410. ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. 1489. ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ. DIND. Tragicum videtur ἰὼ Παιᾶν, comicum ἰῃ Παιῶν. Cf. Thesm. 311. ἰῃ παιῶν, ἰῃ παιῶν. Eq. 408. ἰῃ παιῶνισαι. Pac. 453. ἰῃ Παιῶν, ἰῃ. Av. 1762. ἰῃ Παιῶν (malim Παιῶν).

Παιῶν Παιῶν) Παιῶν Παιῶν corrigebat Elmsleius, quia formam alteram non usurpant comici. Exemplis ab eo allatis adde Antiphanem Athen. p. 503. *μηδὲ τὸν | παιῶνα μηδ' Ἀρμόδιον. Quanquam in altero ejusdem loco p. 692. altera forma legitur, Ἀρμόδιος ἐπεκαλείτο, παιῶν ἕθερο. Sed sermonem tragicum imitari hic nostrum recte monuit Dind.*

1213. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ) Noster Eccl. 982. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερ-εξηκοντέεις. 991. Ἄλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα. In Plut. 993. malim: Ἄλλ' οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν νῦν ἔχει. ELM. In Pluti loco correxerim potius, ἀλλ' οὐκ ἔχει νῦν ὁ βδελυρὸς τὸν νῦν ἔτι.

Παιῶνια) Festum Athenis Apollini sacrum.

- ΛΑΜ. Λάβεσθέ μου, λάβεσθε, τοῦ σκέλους· παπαῖ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι. 1215
- ΔΙΚ. Ἐμοῦ δέ γε σφῶ τοῦ πέους ἄμφω μέσου
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.
- ΔΑΜ. Εἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένως,
καὶ σκοτοδιניῶ.
- ΔΙΚ. Κάγῳ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι 1220
καὶ σκοτοβινιῶ.
- ΛΑΜ. Θύραξέ μ' ἐξενέγκασθ' ὡς τοὺς Πιττάλου

1214. παπαῖ Dind. Vulgo πάπαι. Doloris exclamatio, ut Soph. Phil. 735 &c. Plato Fr. Inc. v. λαβοῦ λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου.

1217. προσλάβεσθ') Noster Pac. 9. Ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν. Lys. 202. Καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου. ELM.

1218. εἰλιγγιῶ Dind ex R. Vulgo λιγγιῶ. Vide ad 581.

1219. σκοτοδιניῶ) *Vertigine caliginosa corripior.* Plato p. 155 C. ἐνίστε ὡς ἀληθῶς βλέπων εἰς αὐτὰ σκοτοδιניῶ. p. 663 B. σκοτοδιניῶν. . . τὸ πάρρωθεν ὀρέμενον πᾶσι. . . παρέχει.

1221. σκοτοβινιῶ) Pro σκοτοβινητιῶ. Verbum βινητιῶν legitur Lys. 715. Verba in ἰῶω et εἰῶω desinentia desiderium indicare notum est.

1222. ἐς τοῦ Πιττάλου Rav. in qua scriptura abundare videtur articulus. Conferenda εἰς Φιλοκλήμονος Vesp. 1250. εἰς Κλεισθένους Lys. 622. εἰς Ὀρσιλόχου 725. εἰς Φαυεστίου Antiphanis apud Athen. p. 15. A. ἐξ Αἰσχινάδου Pac. 1154. ἐκ Πατροκλέους Plut. 84. ἐν Κρατίνου Eq. 400. ἐν Καλλιπίδου nostri apud Pollucem 10, 29. ἐν Φαλακος Eupolidis apud Athen. p. 106. [Adde Platon. Riv. init. εἰς Διονυσίου. Conv. 174. εἰς Ἀγάθωνος. Herod. i. 119. εἰς Ἀστυάγεος. viii. 134. εἰς Ἀμφιάρεω. Sic εἰς κιθαριστοῦ Nub. 964. εἰς παιδοτρίβου, et similia.] Ita semper Attici, si bene memini. Alii omnes hoc loco habent ἐς τὸν Πιττάλου. Induxi scripturam quæ vulgo repræsentatur in Vesp. 1432. Erunt qui malint utroque loco ὡς τοὺς Πιττάλου. Vide v. 1032. ELM. In Vespis legitur παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου. Non improbables sunt Elmsleii conjecturæ. Retinui tamen Ravennatis libri scripturam. Plato Rep. i. p. 328. ἦμεν οὖν οἴκαδε ἐς τοῦ Πολεμάρχου. Alia additi articuli exempla vide apud Lobeck. ad Phrynich. p. 100. Τὰ Πιττάλου autem dictum ut τὰ Λύκωνος apud Theocritum 2, 76. ἢ τὰ Λύκωνος. quod τὰ οἰκήματα interpretatur scholiasta. DIND. In Platonis loco a Dindorfio allato delendus videtur articulus, a librario fortasse additus, qui τοῦ Πολεμάρχου in proxime sequentibus videret. Exempla locutionis ἐς τὰ Πιττάλου habes etiam Demosth. p. 1071. εἰς τὰ τοῦ ἀποθανόντος. Lysiam 392. ἐβάδιζον εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ.

παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚ. Ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ σ' τιν ὁ βασιλεύς ;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἄσκόν. 1225

ΛΑΜ. Λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.

ΔΙΚ. Ὅρατε τουτονὶ κενόν. Τήνελλα καλλίνικος.

Alterius usús exempla sunt Herod. v. 51. *ἦτε ἐς τοῦ Κλεομένεος. i. 113. ἐλθὼν ἐς τοῦ Ἀρπύγου. i. 92. ἐς τοῦ Ἀμφιάρεω ἀνέθηκε. Eam induxi scripturam, quam dedisse comicum verisimile facit liber Ravennas, ἐξενέγκασθ' ὡς τοὺς Πιπτάλου, quemadmodum in seq. v. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε. Supra v. 1032 τοῦ pro τοὺς habebant R.Γ. In Platonis comici loco Athen. p. 441 e. pro ἐν τῷ κατήλῳ malim ἐν τοῦ κατήλου.*

1223. παιωνίαισι χερσίν) *Æschylus Suppl. in fine: ὅσπερ Ἴδῳ πημονῆς ἐλύσασ' ἐδ' χειρὶ παιωνία κατασχεθῶν. Sophocles in Philoct. 1378. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sic παιωνία φάρμακα apud Æschylum in Agam. 858. BERG. Soph. Trach. 1224. ἔν ἔχω παιώνιον | καὶ μούνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.*

1224. τοὺς κριτάς) Arbitros rei potatoris in hoc festo τῶν Κοῶν. Sed subindicantur etiam iudices certaminis dramatici, quorum favorem hic occulte sibi conciliare studet comicus. Eorundem favorem alibi aperte captat ut in Nub. 1115. Av. 1101. Eccl. 1154.

ὁ βασιλεύς) Pollux 8, 90. ex Aristotele: ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Δηναίων, καὶ ἀγῶνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Lenseis actam esse hanc fabulam ex v. 504. satis constat. Dionysia ἐν ἄσπει curabat Archon ἐπώνυμος. ELM.

1225. ἀπόδοτέ μοι τὸν ἄσκόν) Præmium petit utrem, quia primus exhausisset congium, ut v. 1202. dicebat. Cf. v. 1002. BERG.

1226. ὀδυρτά) ὀδυρτή Suidas, probantibus Kustero, Brunckio. Schol: ὀδυρτὸν ἐμποιοῦσα. Elmsleius ὀδυρτά adjectivum pro adverbio recte accipit. Vocabulum tamen non alibi, quod sciam, legitur. Ipse tentabam aliquando ὀδυρτί.

1227. τουτονὶ) τὸν χά. Cf. 1202.

τήνελλα) Vox ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni. Carmen autem Archilochi τριστροφον fuisse constat auctore scholiasta Pindari ad Olymp. 9, 1. Initium servavit scholiasta Aristophanis, quod emendatum ab Elmsleio arpono,

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ' Ἡράκλεες,
αὐτὸς τε κίλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα καλλίνικος.

Epiphonemate τήνελλα καλλίνικος iterum utitur Aristophanes Av. 1764. DIND. Unde epithetum τήνελλος Eq. 276. ἀλλ' εἶαν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ. Similia epiphonemata conferri possunt θρηνητικῶ Πl. 290. τορελλῇ Hesych. s. v., qui explicat: ἐπιφώνημα θρηνητικῶν σὺν αὐτῷ Θρακιῶν.

XOP. Τήνελλα δῆτ', εἴπερ κρατεῖς γ', ὧ̄ πρέσβυ,
καλλίνικος.

ΔΙΚ. Καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγγέας ἄμυστιν ἐξέλαψα.

XOP. Τήνελλά νυν, ὧ̄ γεννάδα· χῶρει λαβῶν τὸν ἄσκόν.

ΔΙΚ. Ἔπεσθέ νυν ἄδοντες ὧ̄ τήνελλα καλλίνικος.

XOP. Ἄλλ' ἐψόμεσθα σὴν χάριν

τήνελλα καλλίνικον ἄ-

δοντες σὲ καὶ τὸν ἄσκόν.

1234

1228. Cf. Av. 1764. τήνελλα καλλίνικος, ὃ δαμόνων ὑπέρατε.
εἴπερ κατεῖς (κατεῖς γ' R.) libri. Quod quid sit nescio. Dedi
ex conjectura εἴπερ κρατεῖς γ', i.e. *siquidem victor es, εἴπερ*—*ye*
legitur supra 307. Eq. 1310. Nub. 341. Quibus verbis victoriam
poetæ auguratur chorus in certamine dramatico. Cf. ad 1224.
Aristophani enim æque convenit appellatio ὃ πρέσβυ, atque Dicæ-
opolidī. V. Eq. 550. Pac. 769—774. Neque dubito quin sub Dicæ-
opolidī persona in hac fabula latuerit ipse comicus. V. 594.

1229. καὶ πρὸς γ') Cf. Eurip. Heracl. 641. καὶ πρὸς γ' εἰτυχεῖς τὰ
νῦν τάδε. Phœn. 610. καὶ κατακτενώ γε πρὸς. Plato Pol. 328 A. καὶ πρὸς
γε παννυχίδα ποιήσουσι. 466 E. καὶ πρὸς γε ἄξουσι.

ἄμυστιν ἐξέλαψα) *Uno spiritu hausit*. Schol: τὴν δὲ ἀθρόαν
πόσιν οὕτως ἔλεγον. Cratinus ap. schol. Inc. Rhœs. 419. ἀλλ' οὖν θεῶ
σπέισαντ' ἄμυστιν δεῖ πιεῖν. Amipsias Athen. p. 788. αἰλεῖ σὺ, καὶ σὺ
τὴν ἄμυστιν λάμβανε. Eurip. Cycl. 416. ἄμυστιν ἐλκύσας. Incerti Rhœs.
l. l. πυκνὴν ἄμυστιν—δεξιούμενοι. Anacreon. l. v. 2. ὄκως ἄμυστιν προπίω.
Unde verbum ἄμυστίζω Eurip. Cycl. 565. ἄμυστι πιεῖν Anacreon
xxi. 2. Denique Horat. Od. i. 36, 14. *Threicia vincat amyntide*.

ἐξέλαψα) Pac. 885. τὸν ζωμὸν | ἐκλάψεται. Pherocrates Athen. p.
485. λεπαστὴν λαψάμενος ἐχαρῦβδισε μεστήν. MITCH.

1231. ἐπεσθέ νυν Elmsl. Dind. Vulgo ἐπεσθε νῦν, ut legitur Av.
1755. Præterea corrigendum suspicor, ἄδοντες ἐμὲ τήνελλα καλλίνικον,
quam lectionem suadent verba respondentia chori.

1232. σὴν χάριν) *Tui gratia*. Plato Phædr. 234 E. συγχωρητέον
χάρων σὴν. Soph. 242 B. σὴν—χάρων ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθήσομεθα.
Hipp. M. 291 B. ἐμὴν χάριν ἀποκρίνου. Eurip. Aug. Fr. xi. καὶ βουθυτεῖν
γὰρ ἡξίους ἐμὴν χάριν.

1234. σὲ Elmsleius, Dindorfius. Vulgo σε.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

2. Numerum *quatvor* frequentant Attici. Sic *γραφὰς τέτταρας* Eq. 442. *ἡμερῶν τεττάρων* Vesp. 260. *ἄρτους τέτταρας* 1391. *λαγῶα τέτταρα* Pac. 1150. *ὄρμαθους μελῶν τέτταρας* Ran. 915. *κλήματα τέτταρα* Eccl. 1031. *μεδίμων τεττάρων* Pl. 916. *ἀροκόλια τέτταρα* Fr. 109. *τεττάρων φῶν* Menander Andr. Fr. 3. *τέτταρας κεφαλὰς* idem Athen. p. 442 d.

5. *εὐφράνθην*) *ἦχοντ'* legitur Eccl. 141. *εἶχοντ'* recte B. *εὐτύχει* Eurip. Iph. T. 329. *εἶχοντο* Pind. O. 6, 53. P. 9, 104. *ἠτέλιζε* Anacreon. 45, 10.

11. *κορίας*) V. Plato Pol. 430 A. *σημηκρίς γῆ* dixit Cephisodorus, *πλυντρὶς γῆ* Niccohares, teste Poll. vii. 40. x. 135. Antiphanes Athen. p. 409, *κάπονίψει*—*τὰς χεῖρας, εὐώδη λαβῶν τὴν γῆν*.

12. *πῶς—δοκεῖς*) Theophilus Athen. p. 572. *τετρακότυλον δὲ κύλικα κεραμέαν τινὰ | τῶν θηρυκλείων πῶς δοκεῖς κεραρνύει | καλῶς, ἀφρῶ ζέουσιν.* Eubulus Athen. p. 473. *ἄμα δὲ λαβοῦσ' ἠφάνικε πηλικον τινὰ | οἴεσθε μέγεθος.*

15. *ἀπέθανον—ιδῶν, ὅτε δὴ κ.τ.λ.*) Similiter Ran. 1089. *ἐπαφανάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ βραδὺς ἀνθρωπὸς τις ἔθει κύψας &c.*

26. *ἄθροοι*) Eubulus Athen. p. 340. *ὃς μόνος βροτῶν | δύναται καταπρῆν ἐκ ζώντων λοπαδίων | ἄθρους (sic) τεμαχίτας, ὅστ' ἀνεῖναι μηδὲ ἓν.*

35. *ἦδει*) Adde *ἦδη* (i) Av. 511. *ἦδης* Nub. 329. ubi fortasse scribendum *ἦδησθ'* ut Eccl. 551. *ἦδησθα* Eupolis ap. Etym. M. p. 420, 13. *ἠείδης* Hom. Il. χ. 280. Sed *ἦδη* (iii) Il. a. 70. Od. ε. 189. *ἠείδη* Od. ε. 206.

40. *μησημβρινοί*) Eccl. 283. *τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθροῖς ἐς τὴν πύκνα,*

47. In Thesm. 215. *τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν,* Dindorfius articulum delet cum Hermanno. Sed verum vidit Porsonns, qui pro *ὅπως* corrigendum monuit *ἵνα*: nunquam enim apud comicos *ὅπως* finale subiectivum præcedit, nisi conjuncta particula *ἄν*. In Nub. 145. *πότερα* pro vulgat. *πότερον* cur reposuerit Dindorfius non video. *πότερον* ante consonantem legitur etiam Nub. 642. Eccl. 754 (ubi tamen malim *πότερα*). 1072. Ran. 1052. et Æschyl. Sept. 825. Pers. 147. Utrumque promiscue et pro metri necessitate videtur usurpare noster, nisi in ejusmodi locis, ubi inter duas res accurata distinctio fit, in quibus *πότερον* plerumque, sive ante vocalem sive ante consonantem, usurpatur. Sic *πότερον ἄρνις ἢ ταῶς* Av. 102. *σὺ δ' εἰ πότερον ἀνθρώπος ἢ κορίσθαλος* Lys. 982. *πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ*

τετράμετρον Nub. 642. Cf. Ach. 1116. Eccl. 1072. &c. In Pl. 1011. *νητάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο*, qui versus duplici vitio laborat, *transponendum proculdubio cum Porsono, ηητάριον ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον*. Quod miror sprevisse Dindorfium, qui vulgatam defendit. Magis dubius locus est Pac. 246.

58. ποιῆσαι) Nil mutandum. ποιήσον nunc malim etiam v. 131.

69. ὁδοιπλοῦντες) Pro ὁδοιποροῦντες dictum, ad socordiam otiosam legatorum indicandam. Cf. 67. 80.

72. ἐν φορυτῆ κατακέιμ.) Chionides ap. Poll. x. 43. πολλοὺς ἐγφθα καὶ κατὰ σὲ νεαρίας | φρουρούοντας ἀνεχνῶς (ἀλύχνους Bentl.) κὰν σάμακι κοιμωμένους.

93. τὸν τε σὸν) Sic hand dubie scripsit comicus; nam si de legati tantum oculo evellendo ageretur, dixisset, τὸν γε σὸν τοῦ πρέσβευς ἐκκόψει κόραξ πατίξας, vel simile quid; neque iterata particula γε opus fuisset.

95. Adde comicum veterem ap. Phrynich. App. Soph. p. 53, 9. *δυφακίς βλέπει*. Timoclem Athen. p. 224. *Ἄρη βλέπων*. Hom. II. β. 269. *ἀχρίων ἰδῶν*. Theocrit. xxv. 137. *φόνον λείσσωτε προσώπων*. xxiii. 12. *κῶραι δευδὸν βλέπων*. Plato Charm. 155 D. *ἐτίβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμύχανῶν τι οἶον*. Aeschyl. Sept. 53. *λεόντων δε Ἄρην δεδορκότων*. Eum. 34. *δευὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν*. Et infra 376. *οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφου δακεῖν*. Anacreon Fr. xli. *δ παῖ, παρθένιον βλέπων*. Sic Ἄττικὸν βλέπος Nub. 1176. Alia contulit Blomfield. ad. Aeschyl. Sept. 53.

107. Adde Ran. 754. *δ φοῖβ' Ἀπόλλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν*. Pl. 688. *τὸ γράδιον δ', ὡς ἤσθητο δὴ μου τὸν ψόφον*. Hodie legitur ex Porsoni correctione *ὡς ἤσθάνετό μου τὸν ψόφον*, et δη omittunt C.D.E.R.V. Theam. 289. *καὶ τὴν θυγατέρα χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν*. Perperam corrigunt nonnulli *χοιρίον*. Si quid mutandum, praestet *καὶ χοιρίον* (vel *χοιρίδιον*) *τὴν θυγατέρ' ἀνδρός μοι τυχεῖν*. 926. *οὐ γὰρ προδόσω σ' οὐδέποτε, ἤνπερ ἐμπνέω*. Sine causa οὐ γὰρ *προδόσω οὐδέποτε σ'* corrigunt Elmsl. Dind. alii. Eccl. 1075. *ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτε*. B. *οὐδὲ μὴν ἐγώ*. Hic etiam corrigunt *ὡς οὐκ ἀφήσω οὐδέποτε σ'*. Eq. 11. *τί μινυρόμεθ' ἄλλως &c.* Pl. 1385. *ξυνεκποτέ' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα*. Fr. 109. *καὶ μὴν τὸ δεῖν', ἀροκόλια δέ σοι τέτταρα | ἤφησα τακερά*. Scribendum videtur *ἀροκόλια σοι τάδε τέτταρα*. Cratinus ap. Poll. vi. 18. *μετ' ἐμοῦ διήγες, οἰναρον ἔλακον τῆς τρυγῆς (χοιδάριον ἔλακον τρυγῆς?)*. Locus hand dubie pravatus, Pherecrates Athen. p. 653. *οὐκ ἰσχάδας οἴσεις τῶν μελαινῶν; μανθάνεις;* Antiphanes p. 690. *τὰ κινναμώμινα ταῦτα καὶ τὰ νάρδιον*. Scribendum fort. *τὸ κινναμώμινόν τε καὶ τὸ νάρδιον*. Timocles p. 407. *ἐπόπνυσεν, εἴτ'*. Scrib. *ἐπόπνυσ'*, εἴτ'. Qui frequens est error librorum. Alexis p. 302. *τριμίδια καὶ σπηῖδια καὶ φρυκτούς τινας*. p. 621. v. 6. *εὐν δὲ τευτλῶν, ἀσμένως ἠκούσαμεν*. Recte *σευτλῶν* corrigat Meinekius. Eubulus p. 23. *βαββεργμένος ἦκω καὶ κεκωθωμισμένος*. Idem p. 66. *κόκκον λαβυῖσα κνίδιον ἢ τοῦ πεπερίδος*. Amphip. p. 30. *ποδαπὸς εἰ (σύ Elmsl.)*;

φράσον. Β. Ἀκάνθιος. Α. εἶτα πρὸς θεῶν. Locus suspectus. Dederat fortasse poeta, ποδαπὸς εἶ; φράσον. | Β. Ἀκάνθιος νῆ τὸν Δί. Α. εἶτα &c. Xenarchus p. 693. ἡ τοῦ δὲ σωτήρος Διὸς τάχιστα γε | ἀπόλεσε ναύτην καὶ κατεπόντωσέν μ', ὄρα. Conjicio ἀπόλεσεν καὶ. Epicrates p. 570. παντάχοσ' ἦδη. Philemon p. 64. σήσαμον, ἔλαιον, κρόμμυον, ὄξος, σιλφιον, Reponenda forma Attica κρόμμυον cum Schweigh. et Meineck. Nam uno quasi tenore effertur ista rerum enumeratio. Menander Deis. Fr. iv, οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακκίον, εἰτ' εἰς τὴν ὁδόν. Recte σακκίον Meineckius.

125. Nunc parum dubito quin dederit poeta: ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγγόνη, | τοῦτοδε (i.e. regis oculum et eunuchos duos comites ejus) ξενίσει; οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα. | κἀπειτ' ἐγὼ δῆτ' &c. Verba οὐδέποτε—θύρα redde: profectio nunquam foribus (seu foras) excludit, sc. ἡ βουλή. Nisi malis οὐδέποτε ἴσχει τῆ θύρα, ut in Eupolidis loco. Sed utrumque recte, credo, dicitur et θύρα et τῆ θύρα ἴσχει.

ἀγγόνη) Aeschin. p. 39. τοῦτο δ' ἄρ' ἦν ἀγγόνη καὶ λύπη τοῦτο.

127. οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα) Exemplis dictionis ἴσχειν θύρα allatis adde Eccl. 423. ἦν δ' ἀποκλείη τῆ θύρα | χειμῶνος ὄπτος, τρεῖς σιουρας ὀφειλέτω. Simile etiam est νόμφ καταλείσαι Antiphan. Athen. p. 342.

143. ἐραστής) Anaxilas Athen. p. 558. v. 24. ὡς ἐρῶσι καὶ φιλοῦσι.

167. οἱ πρυτάνεις) Non debebam corrigere ὁ πρυτάνεις. Cf. 824. ἀγορανόμοι &c.

178. Corruptus est Platonis comici locus Athen. p. 119. εἰσθ' ἄτ' ἔχω ταῦτ' ἐστὶ ταρχίχους ἀπολέσω. Antiphanes p. 22. τὸ δὲ | ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστὶ; Β. τὸ πῖνευ φήμ' ἐγώ. Deleatur articulus. V. Ran. 1477. 1478. τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ καθαρεῖν &c.

187. ἔγωγέ φημι) An scripsit poeta ἔγωγε νῆ Δί (vel τηδί)? Nam dixisset potius, ut alibi, φήμ' ἐγώ.

194. ἀλλ' αὐταὶ τοί σοι) Cf. Ran. 1039. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς &c. 1046. ἀλλ' ἐπὶ τοι σοι. Infra 655. ἀλλ' ὑμεῖς τοι &c.

197. σιτὶ ἡμερῶν τριῶν) Eubulus Harpocraton. p. 185, 21. λαβόντας εἰς ὕμνητον ἐξελθεῖν ὄπλα | καὶ σιτὶ ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν.

¶ 220. τῷ παλαιῷ Λακρατίδῃ) Sensus videtur esse: *annorum numero, ex quo vetus ille Lacratides archon erat.* Simul rigor senilis his verbis indicari potest, si verum est quod de nivis casu tradit scholiasta. Significant autem choreutæ archontis Lacratidis temporibus se natos esse. Jam quum *Μαραθωνομάχα* essent, neque multum ante viceimum ætatis annum pugnæ isti interesse potuissent, credibile est archontem fuisse Lacratidem circiter annum A.C. 510. Darii tempore dicit schol. Ceterum alii hunc locum intelligunt, quasi seipsum coryphæus Lacratidem diceret ab isto archonte, ad senectutem suam significandam. Quod non probandum.

254. θυμβροφάγον) Nub. 421. τρυσιβιον γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου.

278. ἴωθεν εἰρήνης μύθησει τρύβλιον) Alexis Athen. p. 621. ἐν ἐπιχωρίως | ἱατρος εἶπη " τρύβλιον τούτῳ ὅτε | πτισάνης ἴωθεν," καταφρονοῦμεν εὐθείως.

292. οἶδατ') οἶδας certe dixerunt Philemon Athen. p. 175 et alii. Imo οἶσθας Cratinus Bekkeri Anecd. p. 1295, de qua forma dixit Meineckius ad Menandr. p. 122. Quanquam οἶδας pro οἶσθας ubique reponendum suspicor.

318. Scribendum etiam conijcias, ἰπὲρ ἐπιζήνου θελήσω πάντα τήνδ' ἔχων λέγειν. Meineckius collatis vv. 355. 356 tentat, θελήσω πάνθ' ὅσ' ἂν λέγω λέγειν. Verba, inquit, τὴν κεφαλὴν ἔχων interpretationis causa adscripta ipsa poëtae verba expulerunt. Fr. Com. iii. p. 584.

325. δῆξομαρ') Adde Pac. 532. κλαίστρα σὺ. Pl. 876. οἰμῆξτρα σὺ.

336. Nunc unice probablis mihi videtur Elmaleii scriptura, ἀπολείς σὺ τὸν ἡλικα τόνδε φιλανθρακία; i.e. *Perdes ergo hunc aequalem meum carbonarium?* Itaque φιλανθρακία cophinum, tanquam popularem suum, dicunt φιλανθρακίης Acharnenses. Quod si quis quaerat quomodo σὺ in ἄρα (quæ est omnium fere librorum scriptura) mutari potuerit; credo id factum a librario aliquo metri fulciendi causa, postquam compendiosa scriptura articuli τὸν cum particula conjunctiva τ' confusa, et in θ propter sequens asperum in ἡλικα mutata esset. Id quod ostendere mihi videtur scriptura singularis libri Δ ἄρα θ.

339. ἀπολω τρώψῃ) De media in ὁμοίως correpta consulendus Seidler. de versu dochm. p. 101. Tentabam etiam ὄψῃ, ut *τυννοῦψι τουψι* &c., quanquam nusquam memini istam formam legere.

ὅτι τῷ τρώψῃ σοῦσσι φίλος) Fort. ὅτι τῷ τρώψῃ &c. quod aliquo modo tibi amicus sis, i.e. non omnino odiosus. Vel ἔτι τῷ (pro τίνι) aut ἔθ' ὄψῃ. A quo crimine se purgat infra Dicaeopolis v. 509, ubi profitetur, ἐγὼ δὲ μωῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα. Conjecturam meam ὁπόψῃ—φίλον nunc non probo.

348. Παρήσιοι) Veram scripturam et in hic et Ran. 1057. non dubito quin depravarint librarii, de celebriori monte Parnasso cogitantes. De Parnethe monte conferatur Thuc. ii. 23. οἱ δὲ Πελοποννήσιοι—ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν ἐδήουν τῶν δῆμων τινας ἄλλους τῶν μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βριλήσσου ὄρους. et iv. 96. Unde patet Acharnensibus illum vicinum fuisse.

352. ὄμφακλαν) Theocrit. xi. 21. μύσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. Epicharm. Fr. 163. Σικελὸς ὄμφακίζεται.

354. ἴσον ἴσφ φέρον) Pl. 853. οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. Timocles Athen. p. 430. πατάξω τ' ἴσον ἴσφ ποτηρίοις | μεγάλοις ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν φράσαι. Ephippus p. 430. τρία καὶ τέτταρα. Xenarchus p. 431. μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσφ. Sophilus p. 431. συνεχῆς ἄκρατος εἶδιδος ἴσον ἴσφ. Philetærus p. 427. ἐνέσεισε μεστήν ἴσον ἴσφ μετανιπτρίδα &c. Anacreon lv. 3. τὰ μὲν δέκ' ἐγγχείας | ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου | κνάθους.

404. Εὐριπίδη Εὐριπίδιον) Sic παῖ παιδίον Nub. 132.
415. τοῦ παλαιοῦ δράματος) Eadem vis articuli Vesp. 500. κάμῃ γ' ἢ πόρῃ χθές &c. Eccl. 522. οὐ τοι παρὰ τοῦ μοιχοῦ γε φήσεις.
461. Recipere debebam Bothii commemoratam emendationem, οὐ πῶ μὰ Δι' οἴσθ' οἶ' αὐτὸς &c.
463. σφογγίφ) Pherecrates Thal. Fr. viii. τῶν ἰδρώτα καὶ τὴν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπύγγισον.
- σφογγίφ) σπογγίφ R. Quae forma in libris legitur etiam Vesp. 600. Ran. 482. 487. Thesm. 247. Fr. p. 94. Dind. Pherecrat. Thal. Fr. viii. Similiter λίσπη Ran. 325. ὑπολίσποις Eq. 1365. λίσπη Plato Symp. 193 A. πιδάκναισι (non φιδάκναισι) libri Eq. 792. Pl. 546. Sed σφυράδας Pac. 790. σφονδύλη 1076. σφόνδυλος Vesp. 1489. Dixit de his formis Fritsch. ad Thesm. p. 611.
470. ἀπολεῖς μ') Pronomen omittitur et Vesp. 849. οἴμοι διατρέβεις κάπολεῖς τριψήμερῶν.
475. Εὐριπίδιον &—φίλατον) Nub. 746. & Σοκρατίδιον φίλατον.
478. σκάνδικα) Cf. Thesm. 456. ἀρ' ἐν ἀγρίοις τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφέεις. Plinius H. N. xxii. matrem ejus (Euripidis) ne ovis quidem legitimum vendiditasse, sed scandicem.
479. κλείε πηκτὰ δωμάτων) Fores compingit. Similiter ἐπισπακτοῦν τὰς θύρας dixit noster Fr. 608. μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισιν | τὰ προπύλαια πακτοῦν Lys. 264. δῶμα πάκτου Soph. Aj. 579. πηκτὴν κλείε θύρην Philodemus Anth. Pal. V. 4, 4. ab Lobeckio collatus. Adde Vesp. 128.
480. ἀνευ σκάνδικος ἐμπορευτρία) Ambigue dictum: nam verbum ἐμπορεύεσθαι modo valet i. q. simplex πορεύεσθαι iter facere, ut in Soph. Œd. R. 456, modo mercatum ire, ut infra 754. δὲ μὲν ἐγὼν τηρῶθεν ἐμπορευόμεναι, i. e. ad mercandum proficiscebam. Unde ἐμπορικὰ χρήματα v. 972. Similiter ἔμπορος simpliciter viator Soph. Œd. Col. 25. sed mercator Pl. 904.
485. ἄγε—καρδία) Anacreon. Fr. i. 24. ἄγε, θυμὲ, πῆ μέμηνας;
488. ἄγαμαι καρδίας) Gramm. Bekk. Anecd. p. 335, 32. ἄγαμαι τοῦτου, ἄγαμαι κεραμεῖ. Εὐπολις καὶ Ἀριστοφάνης. ubi κεραμῆως recte corrigiit Meinekios, Hyperbolum intelligi monens, collato Mceride: ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς. Itaque ἄγαμαι κεραμῆως dixit Eupolis plane ut noster ἄγαμαι καρδίας, pro ἄγαμαι σου, & κεραμεῦ. Familiaris locutio videtur fuisse. Similiter fere Eurip. Iph. Aul. 28. οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως | οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς, | Ἀγάμεμνον, Ἄτρεϊς. Ubi senex Agamemnona compellans, ut hic cor suum Dicæopolis, modo recta, modo indirecta oratione utitur.
510. ὁ Ποσειδῶν) Ποσειδῶν malit Bothius. Infra v. 682. ὁ Ποσειδῶν pro Ποσειδῶν habet R.

521. *χρόδρους δλας*) *χρόδρους δλίνους* dixit Herodot. iv. 185.

527. *ἀντεξείλεψαν Ἀσπασίας π.δ.*) Adde Theam. 813. *φορμὸν πυρῶν τάνδρὸς κλίψασ'*. Eq. 435. *τάλαντα πολλὰ | κλίψας Ἀθηναίων.*

529. *λαικαστριῶν*) Pherecrates Chiron Fr. 8. *καλὸν γε δῶρον ἐπ'* *ἔχει λαικαστρίας.* Forma masculina *λαικαστῆς* legitur supra v. 79. Verbum *λαικάζειν* Eq. 167. *ἐν πρωτανείῳ λαικάσει.* Th. 57. *καὶ λαικάζει.* Altera forma erat *ληκεῖν* vel potius *ληκᾶν*. Noster Th. 493. *ἔσαν μάλισθ' ὑπὸ τοῦ ληκάμεθα | τὴν νύκτα.* Pherecrates ap. Phot. p. 219, 16. *ληκούμεσθ' ἄν | τὴν νύκτα.* Malim *ληκάμεσθ'.*

542. *φίρας*) Isocrates 367 B. *δικαία γάρ, ἐφ' ἧ πολλὰ χρήματα ἦν ἐγὼ δεδικᾶς, ἔφηγε τις ὡς ὄσων ἄνδρὸς Δηλίου.*

542. *κνιδίον Σεριφίῳ*) Adeo parva erat insula Seriphus, ut hoc nomine pæne in proverbium abierit. Notus est locus Platonis Pol. 329 E. *ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εἶ ἔχει, δε τῷ Σεριφίῳ λουδορομένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δὲ αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πάλιν εὐδοκίμοι, ἀπεκρίσατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ἂν ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὐτ' ἐκείνος Ἀθηναῖος.*

547. *Παλλαδίῳ χρυσομένῳ*) Thuc. vi. 31. *σημείοις καὶ κατασκευαῖς πολυτελεῖσι χρυσαμένῳ (τῶν τριηράρχων).* Ovid. Trist. 1, 10, 1. *Est mihi, si quis precor, flavæ tutela Minervæ, | Navis et a picta casside nota mensa habet.*

567. *γοργολόφα*) Simile est *λευκολόφας* Eccl. 643.

580. *οὐκ οἰδᾶ πω*) Fort. *οὐκ οἰδ' ὁ τι.* Vel *οὐκ οἰδ' ἐγὼ.*

583. Cf. Lys. 185. *θῆς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτιᾶν τὴν ἀσπίδα.*

587. *τί δράσεις*) Nil mutandum. Eurip. Cycl. 565. *ἃ δ, τί δράσεις;* B. *ἡδέως ἡμύστικα.* Nisi malis, *τί δράς;* ἢ (vel μῶν) *τῷ πτόλῳ &c.*

598. *ἐχειροτόνησαν γάρ με*) Cf. Av. 1570. *ἃ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾶς ἡμᾶς ποτε, | εἰ τουτοῖ γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;* Plato comicus ap. Plutarch. 801. *λαβοῦ λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου | μέλλω στρατηγῶν χειροτονεῖν Ἀγύρριον.*

610. *ἔτη seu ἐνῆ*) (nam de accentu non liquet) nunc non dubito quin recte verterit Schneiderus *eiapal*. Reddes ergo Anglice: *Have you ever once been on an embassy?* Nisi scripsit poeta *μίαν*, intellecto *πρεσβείαν* ex præcedenti verbo *πεπρίσβευκας*, quod per *ἔτη* explicaverint grammatici, et sic glossa semibarbara in locum genuinæ scripturæ surreperit.

612. *Δράκυλλος*) Similia sunt *Δέρκυλλος*, *Ἀρίστυλλος*, *Ἴππυλλος*, *Θράσυλλος*, *Ἡρύλλος*, *Βάθυλλος* *Φάυλλος*, *Ἀστυλλος*; et feminina *Ξένυλλα*, *Κρίτυλλα*, *Νικίτυλλα*, *Ἀρέτυλλα*, *Στρατυλλίς*, *Γενετυλλίς* &c.

ἢ *Εὐφορίδης*) Similis crasis est in Diphili Fr. Inc. xxxv. *θηγὸς πεφυκὸς μὴ εὐλαβοῦ τεθηκένα.* Eurip. Iph. T. 1202. Phœn. 415. *ἠύγένεια (ἢ ἐύγένεια).*

613. εἶδεν) Error contrarius est in Euthyclis l. ap. Athen. p. 124. πρῶτος μὲν εἶδεν εἰ χιῶν ἐστ' ὤνια. ubi οἶδεν recte P.

614. ὁ Κοισύρας) Megaclem intelligit Th. Bergk. ap. Meinek. Fr. Com. ii. 971. 991., qui conjicit eum isti Morychi legationi ad Persarum regem interfuisse, cujus meminit noster Vesp. 1133. seq. De eo, ut videtur, noster Agric. Fr. xvi. Δάχρτας Μεγακλέας καὶ Λαμάχους. Leucon. Phrat. Fr. i. ἀτάρ, ὁ Μεγάκλεες, &c.

615. πρῶην ποτέ) Sic πρὰν πόκα Theocrit. ii. 115. v. 11. πρότερον πόκα x. 23. ἀεὶ ποτε, ἤδη ποτέ &c.

620. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν) Cf. Av. 1408. ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι &c.

627. Pherecrates Hephæstion. p. 101. ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν | ἐξευρήματι κωμῶν, | συμπτύκτοις ἀναπαιστοῖς.

629. παρέβη) Plato comicus ap. schol. Pac. 733. εἰ μὲν μὴ λίαν [ὑπὸ τοῦδ'], ἄνδρες, ἠγκαζόμεν | στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοῦδ' ἐπῶν.

633. πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν) Aliter nunc sentio de hoc loco. αἴτιος non modo hic et infra 641, sed etiam in Pac. 918., scribendum fidem faciunt hi loci. Pl. 546. ἀρά γε πολλῶν | ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν; 828. μεγάλων γὰρ μούστιν ἀγαθῶν αἴτιος. 183. μονότατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἴτιος | καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. 469. ἀγαθῶν ἀπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ. Alterius dictionis exemplis adde Platon. Symp. 185 B. πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις. Alc. i. 105 E. παντὸς ἄξιος ἐμὶ σοι. Sed alia est nostri loci ratio.

640. ἀφύων) Similiter χρήστων (non χρηστῶν) a χρηστής Nub. 240.

641. ἄξιος) Vulg. αἴτιος revocandum. V. ad 633 App.

642. τοὺς δήμους—ὡς δημοκρατοῦνται) Ad rem v. Vesp. 669—677.

643. τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγουσιν) Vesp. 707. εἰσὶν γε πόλεις χιλιαί, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν.

666. στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι) Si genuina hæc scriptura est, similis articuli usus conferatur Thesin. 456. δὲ' ἐν ἀγροῖσι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς. Cf. autem Fr. 397. χρώμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῆ στρογγύλῃ.

688. ἄνδρα Τιθωνῶν) Nicophon. ap. Poll. iii. 18. νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαπτος νεύμισται.

696. ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι) Sic v. seq. Μαραθῶνι μὲν δὲ' ἤμεν. Eq. 781. ὁς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι. Th. 806. πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι (Ἀριστομάχην). Critias Athen. 28. ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τροπαῖον. Plato Menex. 245 A. ἀισχυνομένη τὰ τροπαῖα τά τε (ἐν, ni fallor, scribendum) Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς. Similiter Lys. 1299. τὸν Ἀμύκλαις σίδν. Eurip. Hipp. 545. τὰν μὲν (δ' ἐν ἱ) Οἰχαλία πῶλον. Præpositio additur Eq. 1334. τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πρᾶττεῖς καὶ τοῦ ἱ (τοῦ frustra corrigunt) Μαραθῶνι τροπαῖον.

Vesp. 711. *δέξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες καὶ τοῦ 'ν* (τοῦ et hic corrigunt) *Μαραθῶνι τροπαίον*. Fr. 363. *καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν* (γέρονσιν ?) *διὰ τοῦν* (τοῦ perperam Elmal.) *Μαραθῶνι τροπαίον*. Isocrat. 59 b. *τῆς ἐν Σαλαμῖνι μάχης*. 112 a. *τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης*. Præpositionem utrobique delet Bekker. Ibid. *τῆς Σαλαμῖνι ναυμαχίας*. Præpositionem idem addit. Pindar. Ol. ix. 95. *ἐν Μαραθῶνι—μῖνον ἀγῶνα*. Omnino Reitzio assentior, qui (ad Lucian. ix. 426) statuit, ubicunque cum dativo *Μαραθῶνι* conjungatur *μάχη, τροπαίον*, aut aliud quid nomen, præfigendam esse præpositionem *ἐν*; alioqui omitti posse ad libitum. Sic τὸ *ἐν Μαραθῶνι τροπαίον* dixeris, *ιστάνα Μαραθῶνι* (vel *ἐν Μ.*) *τροπαίον*.

700. In Pl. 16. *οὐτος ὃ ἀκολουθεῖ καὶ μὴ προσβιάζεται*, præstat, opinor, *καὶ μὴ πρὸς βιάζεται*.

704. Eubulus Athen. p. 340. *ἕτεροι δὲ τοῖς θεοῖσι συμπεπλεγμένοι* | *μετὰ Καραβίου σύνεισι*.

710. *κατεπάλαυσε μὲν γ' ἄν*) Nunc probo scripturam *κατεπάλαυσε μέντ' ἄν*. Cf. v. 545. *καὶ κάρτα μέντ' ἄν εἰθέως καθέλειτε* | *τριακοσίας ναῦς*.

716. *χὼ Κλειῖον*) Comicus Phot. p. 192, 12. *Κυρολάκων ὁ Κλειῖα*.

718. *τὸν νέον δὲ γ' ἀδ νέφ*) Cf. Eq. 967. *οἰμοὶ δὲ γ' ἀδ*. Pl. 296. *ἡμῖς δὲ γ' ἀδ*.

730. *ἐπόθεν*) Vulgatum *ἐπόθον* non sollicitari debuisse docent exempla collata ab Ahrens. ii. 216. ubi *ἐστρατάγον* in Inscr. Megar. 1052. &c. Rara exempla sunt contractionis in *εῦ*. V. ibid. 214.

738. *ἔστι*) Non debebam *ἔστι* suadere, quod nonnisi pro *εἰσὶ* Doricum est. *ἐστὶ* pro *ἐστὶ* rarissime aut nunquam in Doridis antiquæ monumentis extare docet Ahrens. ii. 319. Theocrito tamen et recentioribus frequentatur; et inde est hand dubie, quod Doricum illud tradat Greg. Cor. p. 280. Legi quidem dicitur in Inscr. Elea ap. Boeckh. i. p. 26. Sed recentioris fortasse ætatis ea est. Forma vulgaris legitur in Megarensis sermone infra v. 738. 769. 773 (*στῶ*). 785. 786. 790. in Bæoti sermone v. 873 (*ἐστὶν*). 900 (*ἔστ' Δ*. Dind.). 903. et *ἔστ'* pro *εἰσ'* 903. Quare Ahrensio non dubitanter assentior formam *ἐστὶ* (sicubi corrupta est in *ἐστὶ*) ubique Doriensibus antiquis scriptoribus restituenti. Itaque *ἔστ'* pro *ἔστ'* corrigendum erit in Epicharmi Fr. Athen. p. 85 C.

741. *ἔμην*) *εἴμην* et hic et infra 771 ut magis Doricum restitui jubet Ahrens. ii. 170, *εἴμηναι* legi monens v. 775. *εἴμην* in Epicharmi Fr. 94. 95. 97. et alibi.

750. *ἀγορασοῦντες*) *ἀγορασοῦντες* recte R. V. Ahrens. ii. 217. qui inter alia monet ab Heraclide ap. Eustath. 1557, 40 ut Dorica affcerri *παιησοῦντι, ὀρθωσοῦντι, γελασοῦντι, βοασοῦντι*.

751. διαπεινάμε) Adde ἐπεγγνάμενοι Sophron. Fr. xli. νικᾶντι in proverbio Dorico ap. Poll. ix. 74. ἀμάντεσσι Theocrit. x. 16. νικᾶμες (restitutum ab Ahrens. ii. 197) in dicto Leonidæ Plutarch Ap. Lac. p. 225. γελᾶντι, βοᾶντι memorat Heraclides ap. Eustath. 1557, 14. Similia sunt θάμεθα (θαώμεθα) Sophron. Fr. xlii. φᾶντι (φῶσι) Heracl. i. 68.

διαπεινάμε—ποτῶ πῦρ) Plato Pol. 420 E. κατακλίνοντας ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους. Pac. 1131. πρὸς πῦρ διέλκων.

755. τῆ πόλει) τῆ πόλι et hic et Thucyd. v. 79 recte corrigere videtur Ahrens ii. 231. Eundem confer i. 205.

757. ἀπαλλάξθεσθε πραγμάτων) Ambigue dictum; nam πράγματα significare potest vel *miseria* vel *civitatis negotia*, ut in Eq. 130. ὁσ πρῶτος ἔξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα. 187. 214. Eccl. 107. &c.

σά μάν;) Pro τί μὴν esse docet etiam Greg. C. p. 236. Contra σά Megaricum pro τινὰ tradunt Herodianus ap. Scholl. LV. Hom. II. a. 54. Eustathius 148, 38. τί μάν legitur in Epicharmi Fr. ap. Athen. p. 49. τί δὲ τόδ' ἐστὶ; B. δηλαδὴ τρίπους. τί μάν; A. ὁσ πῶδα ἔχει | τέτορας; οὐκ ἐστὶ τρίπους, ἀλλ' ἐστὶν, οἶμαι, τετράπους. Sic enim locum corrigo.

759. παρ' αὐμέ) Simile exemplum accusativi pro dativo apud Doricienses usurpati legitur in Epilyci Coralisci Fragm. ap. Athen. p. 140. ποτῶν κοπίδ', οἶῶ, σῶμαι. | Ἐναμνκλαῖον παρ' Ἀπέλλω | βαράκες πολλοὶ κᾶροι | καὶ δωμός τις μάλα ἀδύς. Sic enim locum feliciter restituit Ahrens. ii. 482. nisi quod pro ἐναμνκλαῖον malim ἐντ' Ἀμνκλαῖον. Ubi vir doctus nostrum locum componere non oblitus est.

762. ὀκκ' ἐσβάλητε) Thuc. ii. 31. ἐγένοντο δὲ καὶ ὕστερον (post primam Pericle duce invasionem) ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐσβολαὶ Ἀθηναίων ἐς τὴν Μεγαρίδα καὶ ἰππέων καὶ πανστρατιῶ, μέχρις οὗ Νίσαια ἐδάω ὑπ' Ἀθηναίων. iv. 66. Μεγαρῆς οἱ ἐν τῇ πόλει πιεζόμενοι ὑπὸ τε Ἀθηναίων τῷ πολέμῳ, αἰὲ κατὰ ἔτος ἕκαστον διέσβαλλόντων πανστρατιῶ ἐς τὴν χώραν, &c.

τὰς) Non debet hoc sollicitare. τῶπερ et τοῖσπερ pro ἕπερ et οἰσπερ leguntur in foederibus Doricis Thuc. v. 77. 79. Ude τᾶσπερ pro ἄσπερ videtur reponendum Lys. 1164. Articulus pro relativo legitur infra 870. Lys. 1132. 1136. Epicharm. Fr. 18. 110. 114. &c.

ἀρωραῖοι μῦες) Herod. ii. 141. τοῖσι ἐναντίοισι αὐτοῖσι ἐπιχυθέντας νυκτὸς μῦς ἀρουραῖους, κατὰ μὲν φαγέωυ &c.

766. παχία) Plane Doricum foret παχῆα, ut ὀξῆα pro ὀξεία ap. Etym. Gud. 430, 44. Similia sunt κήρυλος, Νῆλος, Πηρίθοος, σῆρα, πέληα, πλήων, μήων, pro κείρυλος, Νεῖλος &c. V. Ahrens. ii. 163. πάχηα (sic) legitur in Epicharmi Fr. ap. Athen. p. 277.

772. *θυμητῶν*) Nunc video scribendum *θυμητῶν*, omisso *νῶν*, quod omnino inutile est. *θυμητίς* a *θύμων* formatur, ut *ἀμαθίτις* ab *ἀμαθος* in Epicharmi Fr. 23 *κῆγχοι τε κάμαθιτίδες*. Sic *χορδῆν αἱματίτων* dixit Sophilus Athen. p. 125. Similia sunt *πλευρίτις*, *ἥπατίτις*, *κεραμίτις*, *γαλακτίτις* &c.

778. *σιγῆν*) Legitur in Epicharm. Fr. 115. *βογκιῆν* idem ap. Hesych. *ὄρην* Lys. 77. *πλαδδῆν* 171. et *πειῆν* huj. fab. 734.

οὐ χρῆ σιωπῆν) Sic nunc corrigo. Cf. Vesp. 944. *τί σεσιώπηκας; λέγε*.

Adde Pherecratem ap. Schol. Pac. 476. *οἶτροι γὰρ ἡμῶν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι* &c. Alexin Athen. p. 302. *ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις*. Demosth. 445, 19. *τοιαύταις τέχναις ὑπὸ τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἀνθρώπων πάντα τὰ πράγματα ἀπέλετο*.

779. *τυ ἀποισῶ*) *τ' ἀποισῶ* probat Ahrens. ii. 253. vulgatum *τύγ'* condemnans ideo quod τὸ encliticum particulam *γε* respuit. Et profecto particula ista inepta hic est. Sed praestat, opinor, scriptura quam dedi.

791. *κἀναχροασθῆ*) *κἀναχροασθῆ* etiam Ahrens. ii. 189, qui confert Dorica *πνοιά χροιά στοιά* et *θαλα*. Quod recipere debebam.

793. Antiphanes Athen. p. 95. *ἔπειτα κάκροκόλιον | δειον Ἀφροδίτη. Β. γελόιον*.

795. *γίγνεται*) *γίνεται* videtur corrigendum. V. Ahrens. ii. 112. qui *γίνομαι* et *γινώσκω* (non *γίγν.*) semper in titulis legi monet. *γίνεται* est in Epicharm. Fr. 95. *γινώσκωμεν* Sophron. Fr. 84. Sed *γινώσκοντι* Epicharm. Fr. 4.

798. *ναὶ τὸν Ποτειδᾶ*) *Ποτειδᾶν* (*Ποσειδαν* Ald.) a recto *Ποτειδᾶς* malit Ahrens, qui de hujus nominis formis Doricis accurate disseruit ii. 243—246. Scilicet duæ præcipue formæ videntur fuisse *Ποτειδᾶν* (unde *Ποτειδανία* urbis Ætolicæ nomen ap. Thuc. iii. 96. et Steph. Byz.) et *Ποτειδᾶς* (unde *Ποτειδαία* Corinthiorum colonisæ nomen ap. Thuc. et alios). Illius casus fuerunt *Ποτειδᾶνος* *Ποτειδᾶν* *Ποτειδᾶνα* *Πότειδαν*, hujus *Ποτειδᾶ* *Ποτειδῆ* *Ποτειδᾶν* *Ποτειδᾶ*. Jam *Ποτειδᾶν* legitur Epicharm. Fr. 24. *Ποτειδᾶνος* Fr. 16. *Ποτειδᾶνος* (sic optimi libri) Pind. Ol. xiii. 5. 39, *Ποτειδᾶ* (gen.) in Helotum Fragm. ap. Herodian. π.μ.λ. 1, 27. *Ποτειδᾶν* Epicharm. Fr. 62. *Ποτειδᾶ* (voc.) Sophron. Fr. 21. In utraque declensione restituenda videtur forma per *ι*. Altera per diphthongum (si ea revera extabat, de quo valde dubito) recentior fortasse erat. *Ποσειδᾶν* forma Dorica minus severa Pindaro frequentatur; unde epithetum *Ποσειδᾶνος* apud eundem, et *Ποσειδανία* urbis Italicæ nomen. Itaque in nostro loco aut *Ποτειδᾶν* aut *Ποτειδᾶ* (hoc malim) scripserim.

801. Cf. Pherecrates Athen. p. 55. *τρώγων ἐρεβίνθους ἀπεπνίγη πεφρυγμένους*.

807. *ροθιάζουσ'*) Hermippus ap. Hesych. s. *πάνικτον*; *ἕ' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηθήσας ῥοθιάζης*.

812. πόσου πρῶμαι σοι) Anacreon. x. 4. πόσου θέλεις, ἔφην, σοι | τὸ τευχθὲν ἐκπρῶμαι ;

820. τοῦτ' ἐκεῖν') Adde Eur. Or. 802. τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον. Hel. 630. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. Virg. Æn. iv. 675. Hoc illud, germana, fuit? me fraude petebas?

824. ὑπὸ τοῦ; τίς κ.τ.λ.) Hanc scripturam confirmat Eurip. Fr. Scyr. 1. ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κάπικωνδύνας ἔχει. | B. πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονή δαμάζεται ;

846. κοῦ ξυντυχόν σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει) Cf. Vesp. 1007. κοῦκ ἔγχανεῖται σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.

849. ἀποκεκάρμενος) ἀδ κεκαρμένος nunc malim cum Dind.

855. Δυσίστρατός τ') Usitatius fuisset οὐδὲ Δυσ. Similiter fere Nub. 994. καὶ μὴ περὶ τοὺς σαντοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν | αἰσχρὸν ποιεῖν, —μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσφύτει. Ὑβὶ ἄλλο τε μηδὲν προ μηδὲ ἄλλο.

860. ἴττω) Pro ἴσω. Cf. ἐπιχαρίττω v. 867. ὅστις pro ὅστις. Æolica etiam videntur Hesychiana ἐττία (ἔστία) et ἔττασαν (ἔττησαν).

τὰν τύλαν) Cf. Hesych: γονοτύλη· τὸ τετυλωμένον [ἐν] τῷ γόνати. τύλας γὰρ καλοῦσιν ὃ ἡμεῖς τυλόματα.

861. Ἰσμηρίας et Ἰσμήνιχος ab Ἰσμηρός, ut Ἀθανίας et Ἀθάνιχος ab Ἀθάνα, derivari posse monet Ahrens. i. 216. Alia nomina Æolica in ἰχος desinentia adde e Bœckh. p. 725. Ἀρήϊχος, Διονούσιχος (e conject.), Ἐρμῆϊχος, Καβίριχος, Ἀσώπιχος, Θείβιχος, Ὀμολώϊχος, Ἀργύκιχος, Ἀμφάριχος, Περσάνδριχος, Καράϊχος, Μελάντιχος, Σωτήριχος, Σωσίχα. Apud nostrum Οἰώνιχος Eq. 1287. Μελιστίχη (Μελαντίχη?) Eccl. 46.

Ἰσμηρία) Ἰσμεινίας (sic) legitur in Inscr. Bœckh. 1578. Ἰσμεινίας 1593. Unde Ἰσμεινία hic restituendum suspiceris.

862. ὑμέσ) Fort. οἰμέσ, quod Bœoticum tradit Apollon. 119. ut οἰμῶν pro ὑμῶν 121. οἰμῖν pro ὑμῖν Anecd. Cram. i. 146, 15.

Θεῖβαθεν) Adde Θεῖβιχος Inscr. Bœckh. 1593. Θεῖβιχος 1577. Θεῖλονθος nomen mensis (a θηλεῖν, i. q. βάλλειν &c.) 1569. Ἰσμεινίας 1578. Εὐμείλος Τιμομείλος &c. 1569. 1575. Εὐφιλείτος 1575. Χαρείτιδας 1578. Διοπίθεισ 1575. Κτεισίας 1573. συνχωρεῖσις 1569. εβδομεικοντα 1571. εἰ pro ἡ 1568. δοκίει pro δοκῆ 1568. Ηολεία pro Αἰολῆα 1564. Κορωνείος pro Κορωνῆος, Θεσπιείος pro Θεσπιῆος 1593. Φωκίει pro Φωκῆ, Χηρώνεια pro Χαιρώνῆα 1569. Χαλκιδεῖα pro Χαλκιδῆα 1563. Φωκείας pro Φωκῆας 1569. Plura collegit Ahrens. i. 183. 184.

863. φουστῆ) Mutationis Bœoticæ v in ou exempla plurima legit Ahrens. i. 180. 181. Ejusdem originis sunt δρούω et εἰδήλουθα.

867. Quod δ *πίττομαι* Bœoticum pro οὐ *πειθομαι* tradit Photius 342, 8., scribendum potius ὡς *πίττομαι*. Similiter omnino *δτινες* pro *οἰτινες* dicebant, teste Joanne Gr. 244 b.

868. *ἔξέπισθ'* Restituenda haud dubie forma Æolica *ἔξέπισθ'* (i.e. *ἔξέπισθα*), quæ legitur in Æolici poetæ Fragm. ap. Apollon. de Adv. 563, 19. ὁ δ' *ἔξέπισθα κασταθεῖς*. Similia sunt *πρόσθα ἔμπροσθα ἔνερθα ὑπισθα ὑπερθα ἄπερθα πάροιθα*. V. Ahrens. i. 153. Unde etiam pro *Θειβαθι* hoc ipso versu *Θειβαθα* reposuerim.

869. *τάνθεια*) *τάνθια* R. *τάνθια* A.C.T. καὶ τ' *ἀνθεια* Ald. Bœoticum quidem foret *τάνθια* pro *τάνθεια* (v. ad 905), sed tum corripere penultima. Dedit fortasse poeta *τάνθι' ἀπὸ τῆς γλάχωνος ἀπέκειξεν*, aut *τάνθια τὰ τῆς &c.*, ut in Pl. 683. *τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρας*. Suspectum certe est *τάνθεια*; nam quæ composui exempla mutationis *ε* in *ει*, afferre non debebam. *Δαμοκλειος* est pro *Δαμοκλῆος* vel *Δαμοκλέος*, *Χαλκιδεῖα* pro *Χαλκιδῆα* &c. V. Ahrens. i. 206. Nisi *ἀνθίων* (pro *ἀνθειον*) diminutivum Bœoticum fuisse credas; quod vix probabile.

ἀπέκειξεν) Nihil scripturæ Hesychianæ *ἀπέκειξεν* (ab Elmaleio receptæ) tribuendum; non enim videntur Bœoti *ε* in *ει* mutasse. Tentabam *ἀπέσεισαν* pro *ἀπέσεισαν*, quemadmodum Bœotica traduntur *λέγεις ἢ ἴμι* pro *λέγεις αἰεὶ ἴμι*. V. Ahrens. i. 189.

884. *τυῖδε*) Theognostus Bekk. 1425. *τυῖ*: τὰ *Αἰολικῶς* διὰ *καθαροῦ* τοῦ *ε* *ἐκφερόμενα βαρύνεται*.—καὶ *τοπικὴν* *σχέσιν* *δηλοῖ*, *ὅσον* *πηλῦν*, *ἀλύν*, (leg. *ἀλλύν*), *ἀπερύν*, τὸ *τυῖ* (leg. *τουτύν*). Sic *μεσῦν* in glossa Hesychii. Unde scribendum foret *τυῖδε*; sed disyllabum est in Sapphōis l.l. ut et *πῆλυ* in ejusd. Od. v. 6 a Bergkio pro *πολύ* restitutum. De variis hujus formæ adverbiorum scripturis egit Ahrens. i. p. 154. 155.

τυῖδε) Hanc scripturam suadet analogia, ut sit pro *ῥδε*. Nam Bœoti φ in υ (υι fortasse pronuntiatum) mutabant. Sic *αυτν* pro *αὐτῷ* Inscr. Bœckh. 1564. 1569. *ΦΕλατυν* pro *Ελαταιφ* 1569. *Ευβωλν* pro *Εὐβούλφ*, *οδν* pro *ὀδῷ*, *τυ* pro *τῷ* ibid. *τυ* *δαμν*—*τυ* *μελιχιν*—*εν* *τυ* *ιαρν* pro *τῷ* *δήμω*—*τῷ* *μελιχίφ*—*εν* *τῷ* *ιερῷ* 1568.

κῆπιχάρνται (*κῆπιχαρίτται* R) tuetur Ahrens. i. 177, qui pro *καὶ ἐπιχάρισσαι* dictum accipit. Sed *κῆπιχαρίτη* potius scribendum erat, ut quod confert *κατασκευάτη* pro *κατασκευάσαι* infinitivo. Æoles duplex σσ, ubi vulgo est simplex, posuisse notum est. Vide exempla allata ab Ahrens. i. 65. Porro Bœotos σσ in ττ mutasse, ut *θάλασσαν* in *θάλατταν*, testatur Ælius Dionysius ap. Eustath. 813, 45. Cf. Ahrens. i. 176. Quare *κῆπιχαρίτη* hic reponendum putem. Falluntur certe qui *ἐπιχαρίττα* pro *ἐπιχαρίζον* Bœoticum statuunt; nam ζ in mediis vocibus Bœoti non in ττ, sed in δδ mutabant. V. Ahrens. i. 175. Tentabam etiam *κῆ* *χάριτη* (*καὶ* *χάρισαι*). *χάρισαι* legitur Pac. 391. Th. 938. Ceterum *χαρίζεσθαι*, ut satis notum est, dicuntur mulieres, quæ amatoribus sui copiam faciunt. V. Eq. 517. Eccl. 629.

894. ἐντετυλιωμένης) Hanc scripturam confirmat v. ἐντεθριώσθαι Lys. 664. ut enim ἐνθριώω α θριών, sic ἐντετυλιώω α τετυλίον.

895. ἐμὶ) Adde αὐτὸς (αὐτοῖς) Inscr. Bœckh. 1562. 63. τὸ θυνόντες 1568. ἰππὺς ἡγυς προβατὺς Ἐρχομενίους 1569. Ἀγρῦκχιος (ab ἀγροῖκος) 1574. αὐλαφυδὸς κωμαφυδὸς &c. 1583. Ἀνεμίτας nomen Bœoticum Demosth. de cor. p. 324. εἶ (sic leg.) pro ὄf Apollon de pron. 106.

903. ἀμῖν) Nil mutandum. Bœoticæ pronominis formæ erant ἀμῖς ἀμίων ἀμῖν ἀμῖ, ut οὐμῖς οὐμίων οὐμῖν οὐμῖ. V. Ahrens, i. 208.

905. νεὶ τὰ θιώ) Bœoti ε sequente vocali in ι mutabant, teste Apollon. de pron. 64. Adde Θιόμναστος Inscr. Bœckh. 1593. θιοπροπίων ibid. Τιμάσθιος 1575. Similiter χριός 1569. φάστιος 1569. ἀνέθειων (ἀνέθειαν ἀνέθεισαν) 1588. βασιλίος Chærob. Bekk. 1194. φάρος pro ἔαρος, φίο pro ἴο Hesychii glossæ. ἰών pro ἐγών, τιούς pro τεούς, ἀμίων pro ἡμέων, οὐμίων pro ὑμέων, τὺς pro τεός, ἰών pro ἐών &c. V. Ahrens, i. 179. Idem vulg. σιῶ in hoc loco valde suspectum habet i. 173.

932. ἐπεὶ τοι καὶ) Adde Eurip. Her. 508. ἐπεὶ τοι καὶ γέλωτος ἀξία. 747. ἐπεὶ τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Plato Charm. 154 E. καὶ πάνν γε —ἐπεὶ τοι καὶ ἴστι φιλόσοφος. 162 B. ἤμιστά γε, ἔφη, ἐπεὶ τοι καὶ πάνν ἐδόκει σοφὸς εἶναι. Theæt. 142 B. ἐπεὶ τοι καὶ νῦν ἤκουον &c. Pol. 567 E. ἐπεὶ τοι καὶ πιστότατοι αὐτῶ οὗτοι εἰσιν. Hipp. M. 288 B. ἀληθῆ λέγεις —ἐπεὶ τοι καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπε.

948. θερίδδεν) Bœotica σφάδδω σαλπιδδω memorantur Anecd. Cram. iv. 325, 25. μέδδω Eustath. 281, 1. επεφαῖδδε Inscr. Bœckh. 1562. 1563. γραμματιδδοντος 1573. 1574. ιαρεαδδοντος 1568. Adde κριδδμεν (i.e. γελᾶν. cf. Lat. rideo) Strattid. Athen p. 622 A.

951. πρὸς πάντα συκοφάντην) Cf. Pl. 273. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα | ἡγείσθῃ μ' εἶναι.

961. Χόας) Ultima, ut in arsi, producitur. Cf. Thesm. 746. τρεῖς Χόας ἢ τέτταρας; Anaxandrides Athen. p. 299. v. 10. τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν διολκλήρους νόμος | εἶναι. Ob eandem causam ultima producitur in χόα v. 1202. et Eq. 355. ἱερέα Av. 849. Pl. 1182. Sed in thesi eadem corripitur. Theophilus ap. Meinek. iii. 626. τὸν τροφία, τὸν σωτήρα, &c.

994—997) τρία—προσβαλεῖν pro τρεῖς συγγενέσθαι. Quod autem τρεῖς ἄρχους se Faci ducturum pollicetur senex, vult se τριόρχον (bene peculiatum) esse significare. Similia jocus est in Avib. 1206. ταυτηνὶ τίς οὐ ξυλλήφεται | ἀναπτάμενος τριόρχος; et ut videtur in comici incerti loco ap. Hesych. v. πτερῶν: ἀλλ' ἢ τριόρχος ἢ πτερῶν ἢ στρουβίλας.

1069. τὰς ὄφρυς ἀνεσπακῶς) Demosth. 442, 11. τὰς ὄφρυς ἀνέσπακε.

1096. σύγκλειε) Formam per ει non η apud nostrum ubique fere commendant libri in hoc verbo et cognatis vocabulis. Sic κλείε supra 479. κλείεω Eq. 1316. συγκλείεω 1317. κατακλεισθή Nub. 404.

καταλείδος Vesp. 154. κλεισμένης 198. ἀποκλείων 334. ἀποκλείεις 601. ἀπέλειων 719. ἀποκλείσει 775. κλήθρα 1484. ἐπιλείω Pac. 101. ἀποκεκλήμαεν Av. 1262. κλήθροισι. Lys. 264. ἀποκείλισμα (ἀποκείλισμα R. ἀποκείλειμαι Voss.) 423. ἀπειλείσατε 487. κειλεύσεται 1072. συγκλείσας Theam. 40. κλειδιά 421. κλήδας 976 m. κληδοῦχος 1142 m. ἐγκλείσας Eccl. 355. ἀποκλείη 420. κατακλεισμένα (κατακλειμμένα R) Pl. 296. Denique κλειδίων ex Æolosicone laudat Pollux x. 24. Etiam apud Platonem συγκλείουσα 71 C. 76 A. σύγκλεισις 81 B. ἀποκλείει 251 D. κλείσας 348 A. κλεισίω 371 B. ἀποκλεισθῶσιν 473 D. ἀποκλείονται 487 C. κλείσαντες (κλήσ. Par. A) 560 C. Cf. etiam ad Æschyl. Suppl. 934. 957. Soph. Aj. 1253. Trach. 576. Fr. 635. Eurip. Hec. 482. Androm. 495. Hel. 977. Dem. Philipp. p. 22 Bekk. Consulendus de hac re Ellendt Lex. Soph. i. p. 964. 965.

1135. θωρήξομαι) Theognis v. 507. δίδουκα δὲ μὴ τι μάταιον | ἔρξω θωρηχθεῖς, καὶ μὲν ὄνειδος ἔχω.

1146. σοὶ δὲ βεγῶν) Notum est præceptum doctorum, vocalem brevem in fine vocabuli ante β inceptivam produci, si in eam ars is cadat; corripitur, si thesis. Et hanc legem non modo apud tragicos, sed etiam apud comicos valere arbitror; quanquam fatendum est pauciora apud hos, quam illos, correctionis ejus exemplâ reperiri. Temere de hac re judicasse videtur Meinekius Fr. Com. ii. p. 303. 304, qui sibi persuasit " antiquorum comicorum usui prorsus repugnare correctionem syllabæ literam ρ præcedentis." Ut ad liquidum perducatur hæc quaesitio, exempla quot offendi in utramque partem afferam. Productionis in arsi, præter h.l., hæc sunt:

Eq. 546. αἰρεσθ' αὐτῶ πολὺ τὸ βόθιον &c.

Nub. 416. μήτε βεγῶν ἄχθει λίαν &c.

Vesp. 1487. πλείραν λυγίσαντος ὑπὸ βύμης.

Pac. 740. εἰς τὰ βάκια σκόπτουτας αἰεὶ &c.

Ran. 1066. ἀλλὰ βάκιοις περιειλλόμενος &c.

Ach. 412. ἀτὰρ τί τὰ βάκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις;

Nub. 647. ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ βυθῶν.

Vesp. 982. εἰς κόρακας ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἔστι τὸ βοφεῖν.

Pac. 699. κέρδους ἕκατι κὰν ἐπὶ βέπος πλέοι.

Ran. 406. καὶ τὸ βάκος, κάξευρες ὄσθ'.

495. σὺ μὲν γενοῦ γὰρ, τὸ βόπαλον τουτὶ λαβῶν.

Pl. 51. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο βέπει.

Pl. 1065. ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ βάκη.

Fr. 445. ὅταν γὰρ ἰσῆας, τοῦ ταλάντου τὸ βέπον.

Eupolis Poll. vii. 168. νῦν δὲ βύπου γε δύο τάλαντα βადίως.

Idem Ibid. iii. 115. ἤδη χορηγὸν πρόποτε βυπαρότερον.

Theopompus Phot. p. 484. τούτων ἀπάντων ὁ βαχιστὴς Δημοφῶν.

Nicochares Athen. p. 34. εἰς ἀβρίων δ' ἀντὶ βαφάνων ἐψήσομεν.

Antiphanes Athen. p. 22. ὄρῃς παρὰ βείθροισι χεμάρροισι ὄσα.

Antiphanes Athen. p. 623. σίζει κεκραγὸς, παῖς δ' ἐφέστηκε βανῶν.

- Eubulus Athen. p. 557. δύο ρέουσαι μέλανος, ἐκ δὲ τῶν γνάθων.
 Eriphus Athen. p. 84. τίθημι λογιούμαι γάρ. αὐται δὲ ῥόαι.
 Epigenes Athen. p. 502. ψυκτῆρα, κύαθον, κυμβία, ῥυτὰ τέτταρα.
 Diphilus Athen. p. 55. ῥόδα, ῥαφανίδας, θερμοκνάμους, στέμφυλα.
 Com. Fr. p. 301. ἀπὲ ῥαφανίδος ὀξυθύμῃ εἰσορῶν.

Contra corripuntur in thesi hæc :

- Nub. 344. κοῦχλῖ γυναιξίν μὰ Δι' οὐδ' ὀτιοῦν· αὐται δὲ γε ῥίνας ἔχουσιν.
 (Sic enim R. V. alique multi. γε omittit Dind.)
 Vesp. 1066. ἀλλὰ κάκ τῶν λειψάνων δεῖ τῶνδε ῥόμην (troch.).
 Plato comicus Eustath. p. 1403, 32. ἐν τρισὶν πληγαῖς ἀπηδέσθη
 τὸ ῥάμφος (troch.).
 Pherecrates Athen. p. 268. ἤβυλλιώσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμένα.
 Macho Athen. p. 579. τὸν αὐτόμολον ἔσκωπτε, ῥίψασπίν τ' ἔφη.
 Simylus Stob. Flor. p. 231. κριτῆν, τὸ ῥήθεν δυνάμενον συναρπάσαι.
 Simonides Gn. Brunck. p. 99. οὐδὲ ῥέγιον κακῆς.
 Hermippus Athen. p. 29. ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ἰακίνθων.
 Pherecrates Athen. p. 364. ἀχθου ὀρῶν παρεύντα· κακὸς γὰρ ἀνήρ
 τὸδε ῥέζει.
 Timon Athen. p. 445. ἐκ δὲ ῥυτὰ ῥίπτασκεν, ἀπληστοίνους τ' ἀρταίνας.

Quod ultimum egregium in utramque partem exemplum est. Sed de hexametris nulla dubitatio esse potest; in quibus semper, credo, observatur hæc regula. Exempla productionis in arsi habes Theocrit. xv. 38. xxvii. 48. Ep. i. 1. Callimach. Ep. xii. &c. Dubiæ auctoritatis est Archippi locus ap. Poll. x. 136. ῥαφίδα καὶ λίνον λαβῶν τὸδε ῥήγμα σύρραψον. Ubi corrigendum videtur, ῥαφίδα καὶ λίνον | λαβῶν τοδὶ τὸ ῥήγμα σύρραψον. Neque huc trahi debet corruptus Amphidides locus ap. Athen. p. 224. ubi manifesto scribendum, κοῦ λαλῶν δλα | τὰ ῥήματ'. Ceterum apte conferri potest Hermippi locus ap. gramm. Bekk. p. 362, 15. ἐγὼ σου σήμερον | τύπτων τὸ πρόσωπον αἰμορρυγχιᾶν ποιήσω. Ubi aut ποιῶ scribendum, aut corrigendum σου ποιήσω σ. | τ. τ. π. α. ἐγώ. Notandum tamen αἰμορρυγχιᾶν simpliciter scriptum propter thesin in præcedenti syllaba brevi; nam si in eandem cecidisset arsis, scribendum foret αἰμορρυγχιᾶν. Similiter Pherecrates ap. Athen. p. 269. φυλλοροῆσει καὶ τευθιδίους ἀπαλοῖς κίχλαις τ' ἀναβράστοις. Sed φυλλοροεῖν duplicato ρ posuit noster propter arsin in trochaico versu Av. 1481. ut et περρορρνεῖ Av. 284. in iambico τριχορροεῖν Pac. 1222. Similiter etiam Anacreon xxxix. 6. ἀπορρίπτονται μέρμναι. Qui scriptor syllabam brevem ante ῥ in thesi semper corripit, ut vii. 7. κραδίη δὲ ῥινὸς ἀχρῖς. xxviii. 22. γράφε ῥίνα καὶ παρείας. Sic δέυρεπεί δδλφ Pind. Ol. ix. 98. Hoc tantum interest inter simplex vocabulum et compositum, quod in hoc scribendum, ubi arsis cadit, duplex ρ; in illo pronuntiandum. Quare in nostro loco pronuntiandum fere quasi scriberetur σοὶ δερργῶν.

Jam duo tantum loci sunt apud nostrum, qui huic legi adversantur, Ran. 1059. *μεγαλῶν γυνυῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ (τά γε Ald.) ῥήματα τλάτω*. Thesm. 781. *τοῦτ' ἰδὲ ῥῶ μοχθηρόν*. In quibus non video quo jure produci queant syllabæ breves τὰ et τῶ. Quare nescio annon in posteriori loco corrigendum sit, *τοῦτ' ἰδὲ ῥῶ ὡς μοχθηρόν*, aut *τοῦτου τοῦ ῥῶ μοχθηροῦ*, genitivus post ὁμοί, quod proxime præcessit. Tertius locus Nub. 344. *κοῦχι γυναιξίν μὰ Δι' οὐδ' ὀτιοῦν· αἷται δὲ βίνας ἔχουσι*, ubi *δέ γε βίνας* R.V. aliique multi libri, huc referri non debet, opinor. Nisi hujusmodi productionem a metri genere liberiori excusationem habere statuas, in quo sæpe in thesi, imo multo sæpius quam in arsi, producitur syllaba brevis. De quo dicam ad Nub. 320.

Apud tragicos hæc lex ubique obtinet. V. Hermann. ad Soph. Œd. R. 72. Productionis in arsi exempla habes Æschyl. Prom. 1025. *σώματος μέγα βάκος*. Eum. 181. *ὑπὸ βάχῳ παγίντες*. Sept. 92. *τίς ἄρα βύσεται;* (dochm). Soph. Œd. R. 847. *εἰς ἐμὲ βέπον*. Œd. C. 904. *σπειῶμαι ἀπὸ βυτῆρος*. 1250. *αἱ δὲ νυχιῶν ἀπὸ βιπῶν*. Trach. 787. *χθονὶ βίπτων ἑαυτόν*. Ant. 318. *τί δὲ βυθμίζεις* &c; Fr. 21. *κατὰ βάχῳ | ἦλανε παῖων*. 499. *λεπταῖς ἐπὶ βουαῖσιν*. et 712. Eurip. Ion. 522. *παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξης χειρὶ*. Adde Hippol. 461. Iph. T. 253. Cycl. 398. El. 777. Suppl. 105. Hel. 1099. &c. Cor-
reptionis in thesi hæc sunt:

Æschyl. Prom. 714. *χρίπτουσα βαχλαῖσιν ἐκπερῶν χθόνα*.

Sept. 105. *τί βέξεις;* (bacch.)

824. *τούσδε βύσθε*.

Choëph. 315. *φάμενος ἢ τί βέξας;* (Ithyph.)

Eum. 789. *τί βέξω;* (bacch.)

Soph. Œd. R. 1289. *αἰδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι*.

72. *τήνδε βυσαίμην πύλων*.

Phil. 1191. *τί βέξοντες ἀλλοκότῳ*. (glycon.)

Fr. 938. *βυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός*.

Eurip. Bacch. 59. *τύμπανα ῥέας τε μητρὸς ἐμὰ θ' εὐρήματα*.

Hel. 1118. *ὄς ἔδραμε ῥόθια μέλας Πριαμίδαις ἄγων*.

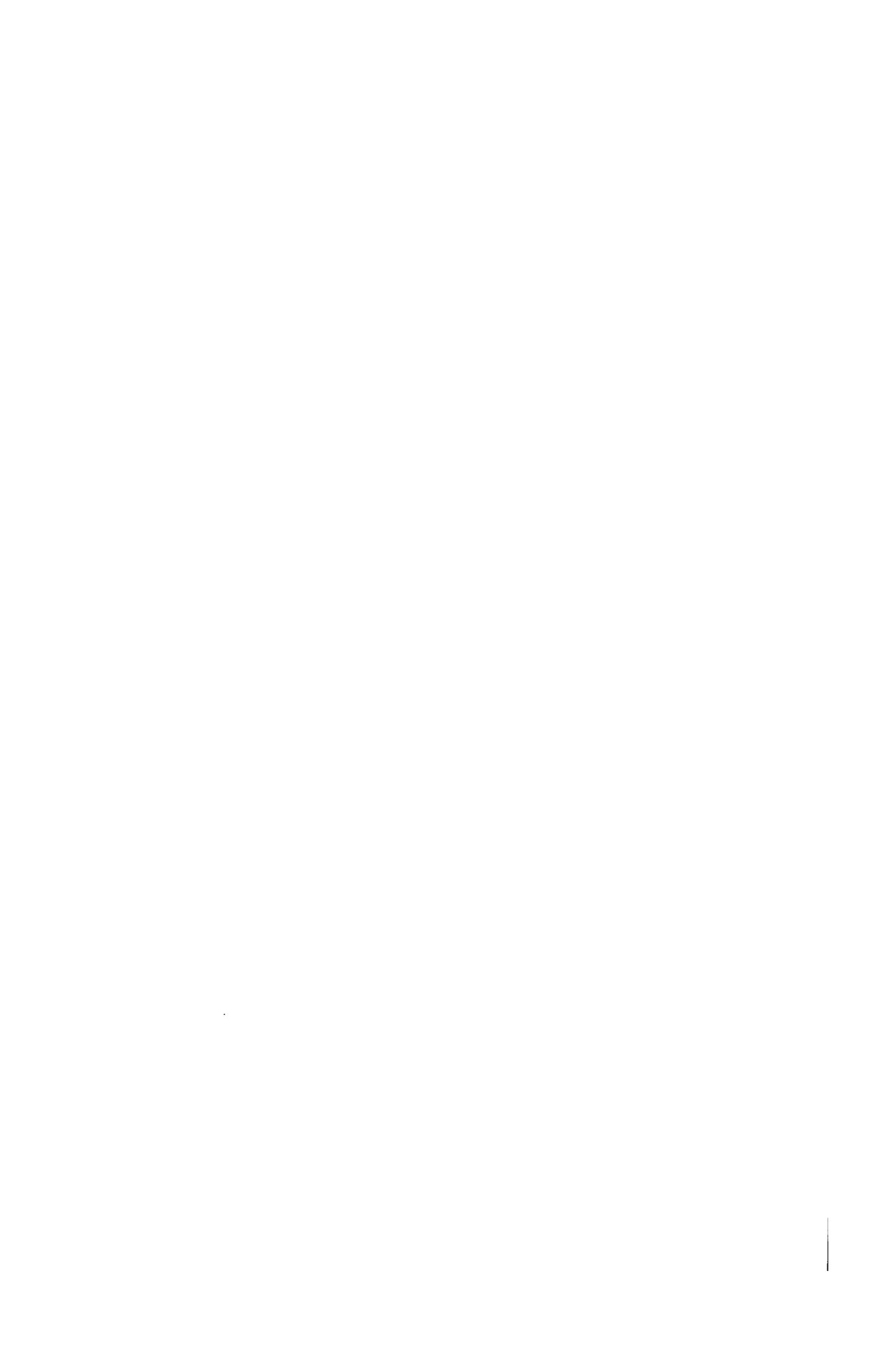
1126. *ἀμφὶ βυτῶν | Εἰβουαν*. (dactyl.)

1179. *παλινορρον ἐξεκόκκισε* Soph. Aj. 362. *οὐκ ἄφορρον ἐκμεῖ πύδα;*

1190. *ἀτταταῖ ἀτταταῖ* Eadem exclamatio dolentis Nub. 707. Cf.

Ran. 57. *ἀτταταῖ*. 649. *οὐκοῦν ἀνύσεις τι; ἀττατῆκ*. B. *τί τᾶτταταῖ*; Sic enim scribendum. Thesm. 223. 1005. *ἀτταταῖ λατταταῖ* (ut *λαίβοι αἰβοῖ* Vesp. 1338). Eq. 1. *λατταταῖς τῶν κακῶν, λατταταῖ*. Forma producta, ut *βαβαῖς παπαῖς*.

**This preservation photocopy was made at BookLab, Inc.,
in compliance with copyright law. The paper
is Weyerhaeuser Cougar Opaque Natural,
which exceeds ANSI Standard
Z39.48-1984.
1991**

3 2044 005 533 427

THE BORROWER WILL BE CHARGED AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE NOTICES DOES NOT EXEMPT THE BORROWER FROM OVERDUE FEES.

WIDENER
FEB 10 1986
FEB 07 1986
BOOK DUE

WIDENER
DEC 22 1998
NOV 23 1996
CANCELLED

THE BORROWER WILL BE CHARGED AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE NOTICES DOES NOT EXEMPT THE BORROWER FROM OVERDUE FEES.

WIDENER
FEB 10 1996
 FEB 07 1996
 BOOK DUE

WIDENER
 BY WIDENER
DEC 22 1998
 NOV 23 2000
 CANCELLED

